

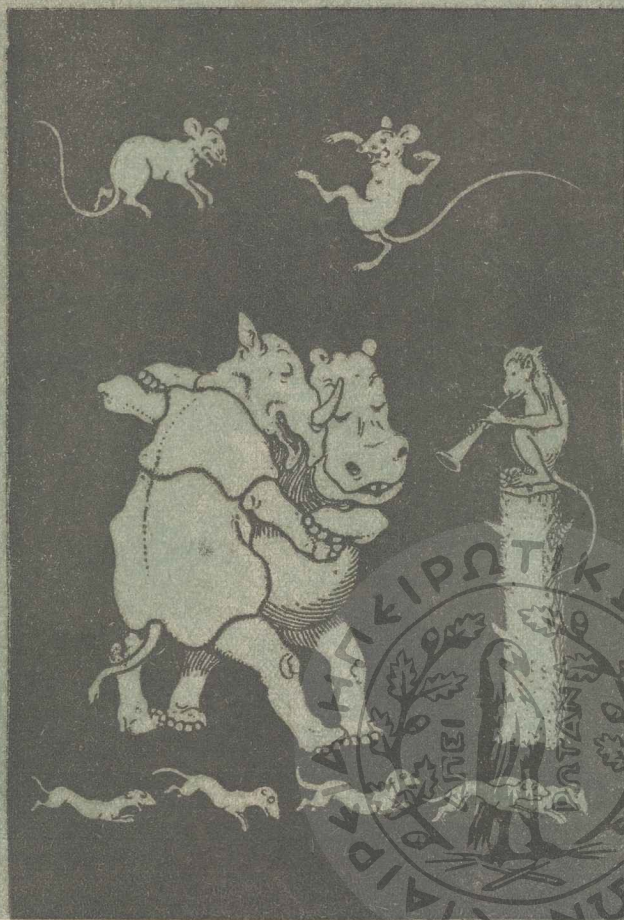
ΤΕΥΧΟΣ 55 ΑΘΗΝΑΙ 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1924.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

Η παρία του χορού κατέλαβε και τα ζώα

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. 56 ΑΘΗΝΑΙ 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεία οδός Κοραή αρ. 4

Στοιχ «Ν. Αστέως»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὰς Ἀθήνας Δρ. 70

Ἐπαρχίας Δρ. 75

Ἐξωτερικὸν Δρ. 20

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΛΑΓΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

16-8-85
36032

ἜΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙ

Ὀδὸς Κορυθῆ ἀρ. 4 (Στολὴ «Ν. Ἀστὸς».)

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)

ΘΕΩΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ (σελίφες Ἀθλητισμοῦ).

ΝΑΪΣ

ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ., κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος

ἈΔΕΛΦΗ ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ.

ατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ὁ Ἑλληνικὸς Εὐρυθρός Σταυρὸς εἰς συγκεντρώσει ὅλην τοὴν δύναμιν καὶ δρᾷσιν, διὰ τὴν συντήρησιν τῆς ἀπειρίας τῶν ὑγειονομικῶν ἐγκαταστάσεων, εἰς τὰς διαφόρους πόλεις, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰ Μέτοπα Μακεδονίας, Θράκης καὶ Μικρᾶς Ἀσίας. Μετὰ τὴν λήξιν δὲ τοῦ πολέμου, τὸ σοβαρώτατον ζήτημα, τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων ἀνθρώπων θυμάτων τῆς Τουρκικῆς θρησκείας, ἀπησχόλησε σημαντικῶς καὶ πάλιν τὸν Ἑλληνικὸν Εὐρυθρόν Σταυρόν, ὅστις ἀνέλαβε τὴν βαρεῖαν ὑποχρέωσιν νὰ περιθάλλῃ, νὰ ἐνδύσῃ καὶ σώσῃ ἀπὸ τὰς ἐπιδημίας καὶ τὰ διάφορα νοσήματα τὰ ἀνθρώπινα αὐτὰ ῥάκη, τῶν ὁποίων δι' ἐκ τῶν στερησεων καὶ κακουχιῶν ἐξησθενημένοι ὁργανισμοὶ ὄχι μόνον δὲν εἶχον τὴν ἐλαχίστην ἀντοχὴν, ἀλλ' ὑπέβαλλον καὶ ἐξοφροδοτοῦν ἐπικινδύνως μεταδοτικὰς νόσους ἀπειλούμενης οὕτω τῆς δημοσίας ὑγείας.

Ὁ Ἑλλ. Ἐρ. Σταυρὸς ἐμεγαλοῦργησε εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν. Ἠσχίωσε τοὺς ἐστιβαγμένους εἰς

τὰ διάφορα δημόσια κτίρια ἀτυχεῖς ἀδελφούς μας πρόσφυγας, καταστήσας πλέον ὑποφερτὴν τὴν ζωὴν των, ἐπεμελήθη τῇ ἀρωγῇ τοῦ Κράτους, τῆς αἰκοδομῆς εἰς τὴν συνοικίαν Παγκρατίου πρόσφυγικῶν, ὡραίων οἰκημάτων, περιλαμβανόντων περί τὰς 15.000 περίπου άτομα, με λουτροὰ καὶ πλυντήρια, ἀγορὰς καὶ σχολεῖα εὐεργετήσεως καὶ σώσας ἐκ βεβχίου θανάτου, χιλιάδας δυστυχῶν ὑπέσχεαν.

Ἰδούσε προσετι ἰατροὶς τέλειον, με αἰθεύσας ἐξετάσεως ἀσθενῶν, ἀποδυτήρια καὶ φαρμακεῖον. Ἦ ἀποτελέσματα τῶν ἐργειῶν τούτων τοῦ Ἑλλ. Ἐρ. Σταυροῦ, ὑπῆρξαν ἀναμφισβητήτως μεγάλης σημασίας, δώσαντα νέας κατευθύνσεις καὶ διανοίξαντα νέους ὁρίζοντας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Δημοσίας Ὑγείας.

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος δὲ μόνον θεοῦς ἤρχισεν ἡ ἐν καθ' ἑαυτῇ αἰσθητικῇ ἀξιοπαισίας δράσις των καὶ ὁ ἀδιάκοπος ὁδὸς κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι περιώρτισεν τὴν ἐκ τῆς κατηραμένης γνώσου δημοσιότητα ἀπὸ 90 ο) ο εἰς 6 ο) ο μόνον!

Ἡ ἐσχάτως δὲ ληφθεῖσα αὐτοῦ ἡ πόφασις περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ὡραίου συστήματος τῶν «Ἀδελφῶν Ἐπισκεπτριῶν» εἶνε ἀξίς παντὸς ἐπαί-

νοι καὶ θεομῶν συγχρηστηρίων.

☆☆

Τὸ σωτήριο τοῦτο σύστημα διὰ τὴν δημοσίαν ὑγείαν ἐφημερόσθη πρὸ 75 ἐτῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, κατόπιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ λοιπὰ ἑθνοπαίδια Κράτη. παντοῦ δὲ ἐξυτηρέτησεν ἐξόχως λαμπρὰ καὶ ἐπροστάτευσεν πολλὰς ἐναντίον τῶν ἐπιδημιῶν καὶ τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων διὰ τῆς προλήψεως ἢ καταπολέμησεως αὐτῶν ἐν τῇ γενέσει των.

Μόνον ἡ Ἑλλάς ὑστεροῦσεν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ τούτου μέτρου μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν καὶ ἐν τῷ Ἑλλ. Ἐρ. Σταυροῦ ἐπιστημονικὰ προσωπικότητες Μπένσης, Μουτούσης, Λαμπιδάρι-ος, Μιχαῆς, Φωτεινὸς κλπ. σὺν τῇ στοργικῇ μερίμνῃ τοῦ Κράτους ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν πλείστα μέτρα θετικά καὶ αὐστηρά, ἅτινα, δίδουσι τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ἀρχαία καὶ σφριγῶσα Ἑλληνικὴ φυλὴ, δὲν θὰ ἐξαφικθῇ διὰ τὰ τὴν διαδεχθῇ μία ἄλλη νόθος καὶ ἐκφυλισμένη, φρικτωδὴ καὶ δύσμορφος. Διότι τῶντι αἱ σὺν θῆραι τῆς σημερινῆς ζωῆς καὶ ἡ μαρτύρουν ἀπὸ τινος χρόνου τὴν Πατρίδα μᾶς καταδραμιονία, ἐπολλαπλασίασαν τοὺς κινδύνους καὶ κατέφερον σοβαρὰ κτυπήματα κατὰ τῆς δημόσιας ὑγείας. Εἶνε δὲ τόση ἡ ὁρμὴ καὶ ἡ πρόδοδος τῶν μεταδοτικῶν ἰδίων νοσημάτων, ἅτινα μαστίζουσι τὸν τόπον μᾶς, ὥστε περίφορα τὰ βλέμματα τῆς ἐπιστήμης στρέφονται πρὸς τὸ ἀνιρθολον μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ἡ σκέψις λοιπὸν ἀκριβῶς αἰτῇ νὰ προληφθῇ τὸ κακὸν καὶ νὰ σωθῇ ἡ νέα γενεά, ἐνέπνευσε τὴν φρενὴν ἰδέαν, εἰς τὸν Ἑλλ. Ἐρ. Σταυρὸν νὰ ἐκπεδεύσῃ καὶ προπαρασκευάσῃ

ἀρτίως μικρὸν πρὸς τὸ παρὸν ἀριθμὸν «Ἀδελφῶν Ἐπισκεπτριῶν» διὰ τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ ἀλτρουϊστικὸν καὶ χριστιανικὸν ἔργον, ἐπιχειρῶν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματός του τούτου μέγα βῆμα πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν γενικὴν σωτηρίαν.

☆☆

Ἡ «Ἀδελφὴ Ἐπισκέπτρις» εἶνε πρόσωπον σεβαστὸν καὶ ἀγαπητὸν, τὸ ὁποῖον πανταχοῦ ὅπου ᾗδῃ ἐφαρμόζεται τὸ σύστημα τοῦτο, ὑποδέχονται μὲ χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην, τόσον εἰς τὰ μέγαρα τῶν πλουσίων, ὅσον καὶ εἰς τὰς καλύβας τῶν πτωχῶν.

Εἶνε ἡ ἑλπίς καὶ ἡ παρηγορία τῶν δυστυχῶν, ὁ φύλαξ ἄγγελος, ὁ ἀκούρητος φρουρὸς τῆς εὐδαιμονίας τοῦ οἴκου. Διότι, ἐπιστάτοια καὶ παρακολοῦθουσα μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν ὑγείαν τῶν μελῶν μιᾶς οἰκογενείας, τί ἄλλο πράττει παρὰ νὰ προσταύῃ τὴν εὐτυχίαν των, ἥτις ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ εἰς σώματα ἐξησθενημένα καὶ πάσχοντα;

Αἱ ἀνελπιζάνουσαι τὴν οὐχὶ ἐλαφρὰν καὶ τυχλὴν ὑπηρεσίαν ταύτην κυρίως, ἀνάγκη νὰ συγκεντρώνουσι μερικὰς ἀπαρατήρητους ἡθικάς ἀρετὰς καὶ περὶ αἰνῶν προγενεστέρων δόσεως ὡς νοσοκόμου καὶ ἀνάλου μὲν μορφωσιν. Πράγματι δὲ καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προσελθοῦσαι εἰς τὸν Ἑλλ. Ἐρ. Σταυρὸν κυρίως, προσέφεραν ἐν καιρῷ πολέμου πολυτίμους ὑπηρεσίας, παρασημοφορηθεῖσαι μάλιστα, ἀποκτήσαντες δὲ μεγάλην πεύραν καὶ πλούσιως ἐφοδισμέναι, μὲ γνώσεις, τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ ἡ ἀποστολὴ αὐτῶν. Εἶνε δὲ αἱ κ. κ. Βεζίκου Αἰκατερίνη, Μελισσοῦ Ἀθηνᾶ, Λοβέρδου Αἰκατ., Μιχαλκοπούλου Νίνα, Παπούλια Ἑλέν, Στεφα-

νοπούλου Χρ., Μαρκοπούλου Ἀγγ., Παπαϊωάννου Ἑλέν, Μαρ. Ἀνδρου Χριστ., Ἐμῶν Ἀμαλ., Γεωργιάδου Ἀφρδ., Επαφῶν Αἰκατ., Κωνσταντινίδου Χαρ., Κατσουλοῦ Μαρία.

Αἱ ἀνωτέρω κυρίως, διὰ τὰ φέρωσιν ἐπεξῆς τὸν τίτλον τῆς «Ἀδελφῆς Ἐπισκεπτρίας», ὀφείλουσιν νὰ συμπληρώσωσι τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῶν μόρφωσιν, παρακολοῦθουσαι ἐπὶ τριήμερον θεωρητικὰ μαθήματα, ὅπο ἐπιλέκτου διδασκατικοῦ σώματος, ἀποτελουμένου ἀπὸ καθηγητῶν καὶ ἰατρῶν εἰδικῶν δι' ἕκαστον κλάδον, ἦτοι μαθήματα βορφοκλινῆς ὑγιεινῆς, σχολικῆς ὑγιεινῆς, γενικῆς ὑγιεινῆς, ἐκπαιδείας, φυματιώσεως, ἀφροδισίων, ἀλκοολισμοῦ, διατηρητικῆς, παιδαγωγικῆς, κοινωνικῆς προνοίας, δεοντολογίας κλπ. Ἐκ παραλλήλου, πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀνωτέρω, ἔλαβον καὶ πρακτικὴν ἐξάσκησην εἰς τὰ Πρότυπα Ἱατρεῖα, τοῦ Ἑλλ. Ἐρ. Σταυροῦ, εἰς βορφοκλινικοὺς σταθμούς, τὴν Σχολικὴν Πολυκλινικὴν τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος Περιθάλψεως, τὸ Δημόσιον Μαιευτήριον, τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παιδῶν, καὶ τὸ Ἀντιφυματικὸν Ἱατρεῖον καὶ ἐπισκέπτονται πρακτικῶς τὰ Δημόσια Ἰδρύματα Προνοίας καὶ Περιθάλψεως.

Δύο προϊστάμεναι ἀδελφαί, εἰδικῶς μορφωθείσαι, ἡ μὲν μία Δις Βασιλοπούλου, γνωστὴ διὰ τὴν σημαντικὴν δρασίν τῆς, ἀρτίως καταρτισθεῖσα, ἐν Περιόλῃ, διὰ τὴν καταπολέμησην τῆς φυματιώσεως καὶ ἡ ἄλλη Δις Μεσσολλοῦ, παρακολοῦθουσα τὰ μαθήματα διὰ τὰς ἐπικρίσεις ἀδελφῶν τοῦ Ἑρ. Σταυροῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Λονδίνου παρασκευάζουσαι τὰς λοιπὰς ἀδελφὰς

διὰ τὰ θεωρητικὰ καὶ πρακτικὰ μαθήματα, ἀναλαβοῦσαι τὴν διοργάνωσιν καὶ διεύθυνσιν τοῦ πρώτου Ἱατρείου τοῦ Ἑλλ. Ἐρ. Σταυροῦ ἐν τῷ συνοικισμῷ Παγκρατίου.

Τ' ἀνωτέρω μαθήματα παρακολοῦθησαν καὶ ἐθελοῦνται ἀδελφαί τοῦ Ἑλλ. Ἐρ. Σταυροῦ, δυνάμεναι ἡδη καὶ ἔτοιμα νὰ ὑποβληθῶσιν ἐξετάσεις διὰ τὸν τίτλον τῆς «Ἀδελφῆς Ἐπισκεπτρίας», ὡς ὁ σχετικὸς κανονισμὸς ὁρίζει.

Ἦν δὲ συμπληρωθῇ ἡ προπότησις αὐτῶν, ἀπαιτεῖται ἀκόμη ἐνὸς μηνὸς σοβαρὰ μελέτη ὁρισμένων ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων, μετὰ τὴν ὁποίαν αἱ ἐξετάσεις θὰ προσχωρῶσιν αὐτῇ τὸν ἐπίσημον τίτλον «Ἀδελφῆς Ἐπισκεπτρίας». Μετὰ δὲ μνην δ' εἰσὶ ἐνδελεχῆ ἐργασίαν, εἰς τὰς νοσοκομειακὰς ἐγκαταστάσεις, τῶν προσφυγικῶν συνοικισμῶν, τοῦ Ἑλλ. Ἐρ. Σταυροῦ, ὧστε πλέον διὰ τὸ ἐκπολιτιστικὸν καὶ ἠθικὸν καθήκον, ὃ ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς των, ὡς ἰερεῖα τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ τότε ἡ ὡς ὑπάλληλος πλέον τοῦ Κράτους διορισμένη εἰς τὴν συνοικίαν μᾶς «Ἀδελφὴ Ἐπισκέπτρις», μετὰ τὴν ἐπιβλητικὴν αὐτῆς παραστατικότητα, ἀφιλοκερδῶς, ὡς καὶ φίλη, θὰ μᾶς ἐπισκέπτεται ἐν καιροῖς καὶ μεταξὺ ἐνὸς κατέλθαι κατὰ τὴν μίαν χρονιάδα γλῆκον, θὰ μᾶς διδῇ πολυτίμους συμβουλὰς, διὰ τὴν ὑγίαν τῆς καθημερινῆς μᾶς ζωῆς.

Θὰ μᾶς ὑποδεικνύῃ τὰ μέτρα, ἅτινα πρέπει νὰ λαμβάνωμεν διὰ νὰ προσταλάσωμεθα χωρὶς ὅτι ἀδιαφοροῦμε, ἀπὸ τῶν ἐνδεσμεύοντων κακῶν ταχυῇ ἐξόδον, τὰ διάφορα φθοροποιὰ μικροβία μεταδοτικῶν νοσημάτων, ἅτινα πανταχοῦ, μᾶς περισφίγ

νου και θεσμών συγχρητηρίων.

☆☆

Τὸ σωτήριο τοῦτο σύστημα διὰ τὴν δημοσίαν ὑγείαν ἐφηρμοσθῆναι πρὸ 75 ἐτῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, κατόπιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ λοιπὰ ἑυρωπαϊκὰ Κράτη, παντοῦ δὲ ἐξυτηρήτησεν ἐξόχως λαμπρὰ καὶ ἐπροστάτευσεν τοὺς πολίτας ἐναντίον τῶν ἐπιδημιῶν καὶ τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων διὰ τῆς προλήψεως ἢ καταπολέμησεως αὐτῶν ἐν τῇ γενέσει των.

Μόνον ἡ Ἑλλάς ὑστεροῦσεν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ τούτου μέτρου μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν καὶ ἐν τῷ Ἑλλην. Ἐρ. Σταυροῦ ἐπιστημονικὰ προσωπικότητες Μπένης, Μουτούσης, Λαμπιδάριος, Μιχαῆς, Φωτεινός κλπ. σὺν τῇ στοργικῇ μερίμνῃ τοῦ Κράτους ἤρχσαν νὰ λαμβάνουν πλείστα μέτρα θετικά καὶ αὐστηρά, ἅπαντα, δίδουσι τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ἀρχαία καὶ σφριγώσα Ἑλληνικὴ φυλὴ, δὲν θὰ ἐξαφανισθῇ διὰ τὴν διαδεχθῆναι μία ἄλλη νόθος καὶ ἐκφυλισμένη, φρικτωσὰ καὶ δύσμορφος. Διότι τῶντι αἱ συνθήκαι τῆς σημερινῆς ζωῆς καὶ ἡ μαστιζοῦσα ἀπὸ τινος χρόνου τὴν Πατρίδα μας καταδραμονία, ἐπολλυπλοῦσας τοὺς κινδύνους καὶ κατέφερον σοβαρὰ κτυπήματα κατὰ τῆς δημοσίας υγείας. Εἶνε δὲ τόση ἡ ὁρμὴ καὶ ἡ πρόδοτος τῶν μεταδοτικῶν ἰδία νοσημάτων, ἅπαντα μαστίζουσι τὸν τόπον μας, ὥστε περίττονα τὰ βλέμματα τῆς ἐπιστήμης στρέφονται πρὸς τὸ ἀμφίβολον μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ἡ σκέψις λοιπὸν ἀκριβῶς αἰτῇ νὰ προληφθῇ τὸ κακὸν καὶ νὰ σωθῇ ἡ νέα γενεά, ἐνέπνευσε τὴν φανερὴν ἰδέαν, εἰς τὸν Ἑλλην. Ἐρ. Σταυρὸν νὰ ἐκπειδεύσῃ καὶ προσπαροσκεύασῃ

ἀρτίως μικρὸν πρὸς τὸ παρὸν ἀριθμὸν «Ἀδελφῶν Ἐπισκεπτῶν» διὰ τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ ἀλτροῦστικὸν καὶ χριστιανικὸν ἔργον, ἐπιχειρῶν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματός του τούτου μέγα βήμα πρὸς τὸν πολίτισμὸν καὶ τὴν γενικὴν σωτηρίαν.

☆☆

Ἡ «Ἀδελφὴ Ἐπισκέπτρια» εἶνε πρόσωπον σεβαστὸν καὶ ἀγαπητὸν, τὸ ὁποῖον πανταχοῦ ὅπου ἦδη ἐφαρμόζεται τὸ σύστημα τοῦτο, ὑποδέχονται μὲ χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην, τόσον εἰς τὰ μέγαρα τῶν πλουσίων, ὅσον καὶ εἰς τὰς καλύβας τῶν πτωχῶν.

Εἶνε ἡ ἐλπίς καὶ ἡ παρηγορία τῶν δυστυχῶν, ὁ φύλαξ ἀγγελος, ὁ ἀκούματος φρουρὸς τῆς εὐδαιμονίας τοῦ οἴκου. Διότι, ἐπιστατοῦσα καὶ παρακολουθοῦσα μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν ὑγείαν τῶν μελῶν μιᾶς οἰκογενείας, τί ἄλλο πράττει παρὰ νὰ προτείνῃ τὴν εὐτυχίαν των, ἥτις ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ εἰς σώματα ἐξησθενημένα καὶ πάσχοντα;

Αἱ ἀνταρβάνουσαι τὴν οὐχὶ ἐλαφρὰν καὶ τυχαίαν ὑπηρεσίαν ταύτην κυρίως, ἀνάγκη νὰ συγκεντρώνουσι μερικὰς ἀπαρατήτους ἡθικὰς ἀρετὰς καὶ περιποιητὰς προγενεστέρους δράσεως ὡς νοσηκομοὶ καὶ ἀνάλογον μόρφωσιν. Πράγματι δὲ αἱ πρὸς τὸν σχολὸν τοῦτον προσελθούσαι, εἰς τὸν Ἑλλην. Ἐρ. Σταυρὸν κυρίως, προσέφεραν ἐν καιρῷ πολέμου πολυτίμους ὑπηρεσίας, παρασημοφορηθεῖσα καλίστα, ἀποκτήσασαι δὲ μεγάλην πείραν καὶ πλουσίως ἐφοδισμέναι, μὲ γνώσεις, τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ ἡ ἀποστολὴ αὐτῶν. Εἶνε δὲ αἱ κ. κ. Βεΐκου Αἰκατερίνη, Μελισσινού Ἀθηνά, Λοβέρδου Αἰκατ., Μιχαλακοπούλου Νίνα, Παπούλια Ἑλ., Στεφα-

ναπούλου Χρ., Μαρκουλάκη Ἀγγ., Παπαϊωάννου Ἑλ., Μαρ. Ἀμύρου, Χριστ. Ἐμάρ Ἀμάλ., Γεωργιάδου Ἀφρδ. Εὐφράτος Αἰκατ., Κωνσταντινίδου Χαρ., Κατσουλῶ Μαρία.

Αἱ ἀνωτέρω κυρίως, διὰ τὰ φέρωσιν ἐπεξίως τὸν τίτλον τῆς «Ἀδελφῆς Ἐπισκεπτρίας», ἀφείλου, καὶ συμπληρώσουσι τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῶν μόρφωσιν, παρακολουθοῦσαι ἐπὶ τριμνηρον θεωρητικὰ μαθήματα, ὑπὸ ἐπιλέκτου διδασκτικοῦ σώματος, ἀποτελουμένου ἀπὸ καθηγητῶν καὶ ἱατρῶν ἐιδικῶν δι' ἕκαστον κλάδον. ἦτοι μαθήματα βορφυκῆς ὑγιεινῆς, σχολικῆς ὑγιεινῆς, γενικῆς ὑγιεινῆς, ἐκποσίας, φυματιώσεως, ἀφροδισίων, ἀλκοολισμοῦ, διατηρητικῆς, παιδαγωγικῆς, κοινωνικῆς προνοίας, δευτολογίας κλπ. Ἐκ παραλλήλου, πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀνωτέρω, ἔλαβον καὶ πρακτικὴν ἐξάσκησιν εἰς τὰ Πρότυπα Ἱατρεῖα, τοῦ Ἑλλ. Ἐρ. Σταυροῦ, εἰς βορφοκομικοὺς σταθμοὺς, τὴν Σχολικὴν Πολυκλινικὴν τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος Περιθάλψεως, τὸ Δημόσιον Μαιευτήριον, τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Πτωχῶν, καὶ τὸ Ἀντιφυματικὸν Ἱατρεῖον καὶ ἐπισκέπτοντα τακτικῶς τὰ Δημόσια Ἰδρύματα Προνοίας καὶ Περιθάλψεως.

Δύο προϊστάμεναι ἀδελφαὶ εἰδικῶς μορφωθεῖσαι, ἡ μὲν μία Δις Βασιλοπούλου, γνωστὴ διὰ τὴν δημοτικὴν δρᾶσιν της, ἀρτίως κατεπαισθεῖσα, ἐν Περισίοις, διὰ τὴν κατεπαισθησιν της φυματιώσεως καὶ ἡ ἄλλη Δις Μεσσολλοῦ, παρακολουθούσα τὰ μαθήματα διὰ τὰς ἐπικείμενους ἀδελφὰς τοῦ Ἐρ. Σταυροῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Λονδίνου προσπαροσκεύουσαι τὰς λοιπὰς ἀδελφὰς

διὰ τὰ θεωρητικὰ καὶ πρακτικὰ μαθήματα, ἀναλαβοῦσαι τὴν διοργάνωσιν καὶ διεύθυνσιν τοῦ πρώτου Ἱατρείου τοῦ Ἑλλ. Ἐρ. Σταυροῦ ἐν τῷ συνοικισμῷ Παγκρατίου.

Τ' ἀνωτέρω μαθήματα παρακολοῦθησαν καὶ ἐθελοῦνται ἀδελφαὶ τοῦ Ἑλλ. Ἐρ. Σταυροῦ, δυνάμεναι ἤδη καὶ εἶναι νὰ ὑποβληθῶσιν ἐξετάσεις διὰ τὸν τίτλον τῆς «Ἀδελφῆς Ἐπισκεπτρίας», ὡς ὁ σχετικὸς κανονισμὸς ὁρίζει.

Ἦνα δὲ συμπληρωθῇ ἡ προπότησις αὐτῶν, ἀπαιτεῖται ἀκόμη ἐνὸς μηνὸς σοβαρὰ μελέτη ὠρισμένων ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων, μετὰ τὴν ὁποίαν αἱ ἐξετάσεις θὰ προσκομῶσιν αὐτῇ τὸν ἐπίσημον τίτλον «Ἀδελφῆς Ἐπισκεπτρίας». Μετὰ δὲ μνην δ' εἰσὶ ἐνδελεχῆ ἐργασίαν, εἰς τὰς νοσοκομειακὰς ἐγκαταστάσεις, τῶν προσφυγικῶν συνοικισμῶν, τοῦ Ἑλλ. Ἐρ. Σταυροῦ, ὧσιν πλέον διὰ τὸ ἐκπολιτιστικὸν καὶ ἠθικὸν καθήκον, θ' ἀναλάβουν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς των, ὡς ἰερεῖα τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ἀλτροῦσμοῦ.

Καὶ τότε ἡ ὡς ὑπαίλλητος πλέον τοῦ Κράτους διοικουμένη, εἰς τὴν συνοικίαν μας «Ἀδελφὴ Ἐπισκέπτρια», μετὰ τὴν ἐπιβλητικὴν αὐτῆς παραστάσεσιν, ἀφιλοκερδῶς, ὡς καλὴ φίλη, θὰ μᾶς ἐπισκέπταιται καὶ καιροὺς καὶ μεταξὺ ἐνὸς κατέλπει κατὰ τὴν μίαν ποταμὶαν γλυκοῦ, θὰ μᾶς δίδῃ ποταμίους συμβουλὰς, διὰ τὴν ὑγείαν τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς.

Θὰ μᾶς ὑποδεικνύῃ τὰ μέτρα, ἅπαντα πρέπει νὰ λαμβάνωμεν διὰ τὰς παρὰ τὴν ἐνδοσθέντα κατεντατῆν ἐχθρὸν, τὰ διάφορα φθοροποιὰ μικροβία μεταδοτικῶν νοσημάτων, ἅπαντα πανταχόθεν μᾶς περισφίγ

γαυσιν ὡς σιδηροῦς κλειδός, ὅπου δὴ ποτε καὶ ἂν εὐρισκόμεθα, οἰκονομοῦντες ἀέρα καὶ ἂν ἀναπνεύμεν, οἰκονομοῦντες καὶ τὴν αἰθεριοτέραν τροφήν ἂν θέτομεν εἰς τὸ στόμα, προσπαθοῦντα μὲ κάθε τρόπον νὰ διοικῶμεν εἰς τὸν ὁργανισμόν μας διὰ τὸ ἄρχισμα τὴν καταπολεπτικὴν καὶ φοινώδη ἐργασίαν των.

Ἡ «Ἀδελφὴ Ἐπισκέπτρις» θὰ μᾶς προτρέπῃ, ἵνα καὶ διὰ τὴν παρεμικροτέραν ἀκόμη πάθησιν, λαμβάνομεν τὰ ἐνδεικνύμενα μέτρα, προσλαμβάνοντες τὸν κίνδυνον, ὅστις ἀπειλεῖ νὰ διαταράξῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὴν οἰκονομικὴν μας ἡρεμίαν, τὴν εὐτυχίαν μας.

Θὰ μᾶς συνοδεύῃ εἰς τὸν ἱατρὸν μας ἐν ἀνάγκῃ, ἢ θὰ φέρῃ τοῦτον εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἔστω καὶ παρὰ τὴν θέλησιν μας, μὲ τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον χορηγεῖ εἰς αὐτὴν ὁ τίτλος της, καὶ τὸ ἀξίωμα της, εὐεργετοῦσα μᾶς τοιοῦτοτρόπως καὶ σώζουσα ἡμᾶς ἀπὸ δυσάρεστον τροπὴν, ἢ πιθανώτατα δύναται νὰ λάβῃ τὸ μικρὸν μας σπιτάκι ἢ ὁ ἐνοχλητικὸς πόνος, ὅστις, ἐνῶ μᾶς ἐνοχλεῖ καὶ μᾶς ἐκνευρίζει, τὸν ἀφίναμεν ἔξ ἀμελείας νὰ τραβᾷ τὸν δαυλὸν τοῦ, διὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ἀσφαλῶς εἰς οἶδε εἰς ποίαν κλινικὴν ἢ ποῖον... τόπον ἀναπαύσεως.

Λοιπὸν εἶναι δυστυχῶς ἀληθές, ὅτι πάντες εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο εἰμὲθα ἀπόρροχοι, ἢ μοιραῖοι.

Μὲν ἐν «δὲν βραδέως», γλυστοῦ μὲ ἐπιπολιῶς ἀπὸ κάθε τοιοῦτον εἶδος ὑποχρέωσιν, συνεπτόμενοι ἴσως ὅτι τὸ «Ἄγιον Πνεῦμα θὰ μεοῦσῃ διὰ τὸν πολίτημον θησαυρὸν», ἐν τόσον ἀφρόνως δαπανῶμεν, τὴν ὕψιν μας.

Καὶ σπεύδοντες μὲ θοήνους εἰς τὸν νῆον τῆς ἐπιστήμης, τότε μόνον ὅταν τὸ φάσμα τοῦ κινδύνου προβάλλῃ ἀπειλητικόν. Καὶ ὁ μορφωμένος ἀκόμη κόσμος παρ' ἡμῶν δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ὑπεύθυνος διὰ τὴν ὁσμὴν προσοδεύουσας οἰκτρὰν νοσήματα τῆς ὑγίεινῆς τοῦ τόπου μας.

Πόσοι κακαὶ συνήθειαι τῆς καθῆμερινῆς ζωῆς, ἀντὶ τὰ ἐξουδετεροῦν τὴν ἰσχύιν τοῦ διαρκῶς ἐν ἐπιφυλάκῃ εὐρισκόμενου ἐχθροῦ, τοῦ ἐπονομεύοντος τὸ μεγαλειότερον ἀγαθόν, τὸν ἀνθρωπίνον πλάσμα, τὴν ὑγίαν, τὸν ὁνόν, διανοίγοντες δόγμα ἐν εὐδύνῃ εἰς ὠρισμένα ἰδίᾳ νοήματα, ἅτινα παρουσιάζονται ἀκράτιστα, μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν.

Ἰδίως ὁμιῶς ἡ προσοχὴ τῆς ἐπιστήμης καὶ αἱ φροντίδες τῶν «Ἀδελφῶν Ἐπισκεπτριῶν» στρέφονται πρὸς τὰ βράβη, τὴν νῆαν γενεάν, ἢ ἀκατότης καὶ εὐρωστίας τῆς ὁποίας ἐνδιαφέρει τὰ μέγιστα τὸ Κράτος. Ἀνάγκη νὰ ἐλαττωθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον ἡ θνησιμότης αὐτῶν, ἥτις κατὰ τὴν τελευταίαν στατιστικὴν τῆς ὑγεινῆς ἐπιστολῆς ἀνέσχετα καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα εἰς 25 — 30 ο)ο, ἐνῶ εἰς τὰ Εὐρωπαϊκὰ Κράτη δὲν ὑπερβαίνει τὰ 7—8 ο)ο.

Εἰς τὸ ἔξης πρῶτε, τὰ βράβη μας ἀποστέλλονται μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς ὑγεινῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἀστυρίαν ἐπίβλεψιν τῆς ἐπιστολῆς.

Ἰδίᾳ τὰς λαϊκὰς τάξεις διὰ τοῦ μέτρου τοῦτου θὰ διαφωτισθῶν, ἔληξεν δὲν ὑπάρχει οὐδ' ἡ στοιχειώδης μόρφωσις καὶ αἱ οἰκονομικαὶ δυσχερεῖαι συμπληροῦσιν τὴν ἀνάθειαν, ἐπιφέροντες ἐπιδεικνύσιν τῆς καταπολεπσεως, καλλιεργοῦσαι ἀσυνειδήτως

κάθε νόσημα, καὶ τροφοδοτοῦσαι καὶ ἐκ ἐπιδημίας, δίδουσαι δὲ τὴν χειρὶν τὴν κατεύθυνσιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν λεπταπέλεπων αὐτῶν ἀνθυλλίων, ἅτινα μεγαλύνουν, ὑπὸ ἀθλίας συνθήκας, καχεκτικά, παρζμορφωμένα, ἀπείσιστα.

Ὁ Ἑλ. Ἑρ. Σταυρὸς καὶ ἡ κοινωνία σύμπασα στηροῖται τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας, τὰ ροδινώτερα ὄνειρα σωτηρίας διὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας, εἰς τὰς «Ἀδελφὰς Ἐπισκέπτρις», αἵτινες ἐπιβαλλόμεναι διὰ τῆς ὑπεροχῆς τῶν γνώσεων των, διὰ τῆς ἐμφύτου γυναικείας μητρικῆς στοργῆς, διὰ τῆς γλυκύτητος καὶ πομονῆς, διὰ τῆς ἐπιτηδειότητός των, θὰ πείθωσι τὰς νεαράς, πλὴν ἀνδρῶν δυστυχῶς, κατὰ τὸ πλείστον Ἑλληνίδας μητέρας, ὅτι ἡ ἀνατροφή ἐνὸς βρέφους πρέπει νὰ γίνῃται μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν, τὴν βοήθειαν τῶν συμβουλῶν τῆς ἐπιστολῆς καὶ μὲ ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπῃ πραγματικὴν ἐκ μέρους αὐτῶν τῶν ἰδίων, ἵνα καὶ οἱ κόποι των ἀμειβῶνται καὶ ἡ φυλὴ μας παραμεινῇ ἀνα-

λοίσκος καὶ ἰδανικὴ, οἷαν οἱ πρόγονοί μας τὴν ἐκληροδότησαν.

Ὁλόκληρος ἡ κοινωνία χισθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀπευθύνῃ τὰ ἐγκάρδια αὐτῆς συγχαρητήρια καὶ τὴν θερμότεραν εὐνομοσύνην διὰ τὴν μέριμναν καὶ δραστηρίαν, ἀδελφὰν ἐργασίαν ὑπὲρ τῆς δημοσίας ὑγείας, τοῦ Ἑλληνικοῦ Εὐαγγοῦ Σταυροῦ καὶ πρὸς τοὺς ἀποτελοῦντας αὐτὸν συνεργαζομένους ὑπὲρ τοῦ ἔργου τοῦ διαπρεπεῖς ἐπιστήμους καὶ τριώντες τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην καὶ τοσοῦτον εὐδοκίμως ἐξυπηρετοῦντας τὸν ὑψηλὸν αὐτῆς προορισμόν.

ΝΑ-Ι-Σ

Τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον τῆς Ναιδος παρελάθωμεν ἐκ τοῦ ἐκτάκτου πανηγυρικοῦ τεύχους τῆς 1ης τοῦ ἔτους καὶ δημοσιεύομεν αὐτὸ καὶ εἰς τὸ εβδομαδιαῖον διὰ νὰ περιέλθῃ εἰς γνῶσιν εὐρυτέρου κύκλου ἀναγνωστῶν τὸ θεωρητικὸν ἔργον τοῦ Ἑλλ. Εὐαγγοῦ Σταυροῦ.

ΣΤΟΝ ΕΒΡΩΤΑ

Εἶσαι θεὸς ἀφάνταστος
Σὲ σένα δίνω τὴν ψυχὴν μου
Εσὺ μὲ πῆρες τὴν καρδίαν μου
σὲ σένῃ ἄς ἐκθῇ ἡ προσευχή μου

Τὸν ἔρωτα τὸν σταύρωσαν
σὺν τὸν ληστή. Τὴν κρίμα!
Ἀπέθανεν δὲν ἀγαπᾷ.
Τὼρ ἀγαπᾷ τὸ χρῆμα!

ΔΟΓΜΕΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΚΩΔΩΝΟΚΡΟΥΣΤΗΣ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

Εἰς μίαν κορυφὴν ἔρημιου ὕψους βράχου, ὑψοῦται ἓν ἔρημον κλίμα, συμβολίζον μετὰ τὴν λευκὴν πρόσφιν τοῦ τὴν ἀγνότητος τοῦ χριστιανικῆς πίστεως. Κάτω χαίνει κορυμνός· Καὶ ὑπερέχει τὸ κωδωνοστάσιον, ὡσαύτως καὶ ζητῇ τὰ ὑψηλὰ ἀκόμη περισσώτερον καὶ τὰ ἀπολλομένη αἰνεῖ σινέγειαν τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἐκεῖ κατέφυγεν ἓνας γέρον, διὰ τὰ ἁμαρτήματα τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Θεοῦ.

Τώρα, ποῦ παρήκμασε τὸ σῶμα, τὸ πνεῦμα φέρεται πρὸς τὸ παρελθόν καὶ ὁ γέρον ἐνθυμεῖται μετὰ πόνον καὶ συντριβὴν τὰ ἁμαρτήματα τῆς νεότητος.

Δὲν εἶχε γεννηθῇ κακός· Ἐθίξαν τὴν ψυχὴν του ἀγενεῖ αἰσθητὰ· Ἀλλὰ τὰ διεστρέβλωσαν ἡ κοινωνία μετὰ τοὺς ἀδίκους νόμους τῆς, οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὸν ἐγωισμόν των, τὰ ἔταπείνωσε κατὰ τὴν φοβερότερον — ἡ

πείνα.

Ἐπάλησε τὴν συνείδησίν του εἰς τὴν ἐφημέριον ἡδονήν, ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τὰς ἀδικοτέρους συνθήκας τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ὑπέκυψε εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς ὕλης.

Αἱ βιωτικαὶ περιπέτειαι τὸν ἐκλυδάνθησαν καὶ τώρα, ποῦ οἱ χρόνοι τῆς λάκωσαν τὰς παρειάς του καὶ ἠργύρωσαν τὴν κόμην του, ξεθαίνει ἀπὸ τὴν κουρασμένην μνήμην του τὰς τραυλὰς τῆς νεότητος παρεκτροπὰς. Καὶ ἐν τῇ θλίβεσθαι μονώσε· του εὐρίσκει ἐν ἀντικείμενον διὰ τὰ ἐκμυστηρεύεται τὰ ἀπόρητα τῆς ψυχῆς — ἐν εἰκόνισμα. Κάθε ἡμέραν ἐνδοπὸν τῆς ἀγίας εἰκόνης, εἰς τὸ ἀνιδρόν φέγγος τῆς καθήλας, κλίνει τὸ τρέμον γόνυ μετὰ ἓνα ψάθυρον προσευχῆς εἰς τὰ χεῖλη, μετὰ ἓν δάκρυ μετάνοιαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ ἁμαρτωλὸς ἔγνω νεανίκορος εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ. Καὶ συμπληροῦ τὸν βίον εἰς τὸν ἔσθμον βράχον, ἐξαγορεύων διὰ τὸν δακρύων τὸν ἐξομολογισμόν. Ζητεῖ ἓν ἔρεισμα τῆς κλονισμένης ψυχῆς, τοῦ ἀσθενικοῦ σώματος. Καὶ τὸ εὐρίσκει εἰς μίαν σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ παλαιοῦ ἐκκλησιδίου παρὰ τὸ Ἅγιον Βῆμα.

Νῦν ἱσχυρὰ. Πνεῦμα ἄγριον συντρίβει τὴν φύσιν.

Ὁ γέρον ἀφυπνίζεται. Μία ἀνησυχία πιεσθεὶς τὴν ψυχὴν του. Χριστοῦγεννα! Πρέπει νὰ κτυπήσῃ τὸν κώδωνα, νὰ διαλαλήσῃ τὸ χαροῦσιν γέγονός.

Ὁ οὐρανὸς ἐξελπίζεται ἐπ' αὐτοῦ, ὅταν νὰ θέλῃ νὰ περιελαλήσῃ τὴν γῆν μετὰ τὸν πῆλον καὶ σκωροτάτη μετ' αὐτῆς. Καὶ λήπτει ὅλον ἐν τῇ χύλιν καὶ ὁ ἀέριος, ὡς νὰ καταδύνηται ἐπὶ κλίμακα μασητηρώδη δύναμιν, στροβιλλίζεται μακάριος.

Ὁ κωδωνοκρούστης ἀνέσχηται, σπρωγόμενος ἐπὶ χοροῦς γάβδου, εἰς τὴν στεγνὴν τοῦ ναύτου. Ζητεῖ ν' ἀντισταθῇ τοῦλάχιστον εἰς τὸν σάλον τῆς φύσεως, ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ κατευραση ἀκόμη τῆς ψυχῆς τὴν τρυφίαν. Προσθίνει εἰς τὸ γείτον τοῦ μικροῦ θύλου, ὅστις συγκολληθεὶς μετὰ τοῦ κωδωνοστασίου,

Ἀπενθίζει γύρω. Δὲν βλέπει ἢ μίαν ἀμύλην.

Τὸ στήθος του ἀποδράζει ἐκ τῆς κοπιώδους ἀναβάσεως.

Κάτω, μόλις τοιμαζόμενος ἐλαφρὰ ἀντακτάσεις. Ἐκεῖ ἡ ἀκτὶς τῆς πτωχικῆς καθήλας, ἡ διαφρεῖνους ἐκ τῆς θύρας καὶ ἀγωνισμένη νὰ φάτῃ τὰ πέλας.

Ἡ Γῆ ἀνιψάνει ἓνα Ἄνθρωπον.

Ὁ Οὐρανὸς γεννᾷ ἓνα Θεόν.

Ὁ ἀέριος, ἱσχυρότερος τῶν ἀδελφῶν μακρῶν τοῦ κωδωνοστασίου, τὸν κλονίζει.

Αἱ κεφαλὲς τῆς χάριτος ἀναλύονται. Καὶ οἱ πόδες δισκοδύνουν.

Ἐκεῖ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κωδωνοστασίου. Καὶ σπρώχεται εἰς μίαν προσέορην, ἥτις ἀφῆκε ἀποσπάται ἐκ τοῦ ὑγροῦ καὶ παλαιοῦ τοιχοῦματος.

Ἐκτείνει τὰς χεῖρας διὰ τὰ ἀναχαλίσσῃ τὴν πτώσιν του καὶ συλλαμβάνει μετὰ τοὺς ἱσχυροὺς δακτύλους τὴν φεύγουσαν πνοὴν τοῦ ἀνέμου.

Ἐκ μίαν ἀπεγνωσμένην κλίσιν ἀρπάζει τὸ σχοινί τοῦ κώδωνος, ἀλλ' αἱ χεῖρες αἱ γεροντικαὶ ἀδυνατοῦν νὰ βαστάσῃν τὸ πῆλον σῶμα. Καὶ ἐκφρεῖν καὶ κατακυλῇ τὸ σῶμα μαζὺ μετὰ τὸν ἀποσπασθέντα ὀγκώδη.

Τὸ σχοινί ταλαντεύεται καὶ μετὰ τοῦτο ὁ κώδων.

Καὶ κατευθύνεται κάτω ὁ γέρον εἰς τὸ χαλκὸν βάραθρον μετὰ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω.

Καὶ ἐνῷ καταπίπτει, ὁ κώδων ταλαντεύεται ἐκ τῆς υστέρᾳ προσκαθείας του, ἐσθίμηνε βραδέως.

Ἀποσπᾷ ὁ ἀέριος καὶ τὰ τελευταῖα ἀφρολουλίδας ἀπὸ τὰς σχισμάδας τοῦ βράχου, ἔνθα σφηνωμένα εἶχαν ὁ θάλασσα.

Γαυλὸς ἔπρὸς ἀντήχησε καὶ σὺν χάριτι δευτέρου κωδωνοκρούστος, ἐνοθεῖς μ' ἓνα στεναγμὸν βαθύν.

Μαζὺ μετὰ τοὺς μακροὺς τοῦ βουρά, ἀντελάει τοῦ κώδωνος ἡ ἡχώ τοῦ πύθους τῆς ἀπύχτου φύσεως διὰ τὴν ἀπύχτου τοῦ ἐκπύχτου συντροφίας.

Ὁ γέρον κωδωνοκρούστης ἐσθίμηνε ὁ ἴδιος τοῦ τελευταίου πύθους τοῦ μέρους ἐκείνου τὸν ἐξαφανισμὸν καὶ ἡν στιγμὴν ἐπύλλετο εἰς τοὺς οὐρανίους θόλους, ὑπὸ τὴν ἀγγέλιαν τῆς Γεννήσεως ὁ ἄνθρωπος ὁ γὰρ ἄνθρωπος.

Κατακείται ἀνίσταται καὶ σιστᾷ ἡ ἀγωνία τοὺς ὀφθαλμούς του, τοὺς ὁποῖους προσπαθεῖ νὰ προσηλῶσῃ εἰς τὸ ὑπερῶν αὐτοῦ σχοινί, τὸ ὁποῖον ἓνα ἀντιφρέγισμα τῆς καθήλας τοῦ τσαλαλῶν αἱ χεῖρες του ἀναψὺν ἐταλάντευτο ἀκόμη.

εἰς τὴν χάριν τῆς Πακαγίας, προσ-

παθεί καὶ αὐτὸ νὰ φθάσῃ ἕως ἐπάνω του.

Τὰ χεῖλη του διαστελλονται ἐκ τοῦ οπαροῦ, ὥσάν νὰ ἐξήτουν τῆς ἀγίας Μεταλήψεως τὸ στάλαγμα, ἐνῷ ὁ κώδων ἤχει διὰ τρίτην φορὰν, πενθίμως.

Στεφανώνει τὰ χεῖλη του κῆμα αἵματος — κοινωνία ἐκ τοῦ ἰδίου τοῦ σώματος — στίζον τὴν πάλλευσαν γενειάδα, ἣ ὅποια ἐκτείνεται ἐπὶ τοῦ νεκρωθέντος στήθους ὡς ἐπιτυμβία πλάξ.

Ὁ κώδων ἀσθενέστερον ἤδη κτυπᾷ. Καὶ ἐνῷ διαλαλεῖ τὸν θάνατον τοῦ Ἀριστοῦ Ἀνθρώπου, χαίρει τῷ συγχρόνως τὴν ἀνατέλλουσαν δόξαν τοῦ Σωτῆρος Θεοῦ.

Ἄταφος μένει ὁ κωδωνοκρούστης κάτω εἰς τὸ βάραθρον τὸ πταῖα

ΠΟΙΗΤΙΚΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ

ΓΑΛΛΗΝΗ

Μὴν τὴν ζητᾷς τὴν Εὐτυχία
ὅς τὴν τοῖάλα καὶ ὅς τὴν παραζάλη.—
Ὅς τὴν σιωπῇ, ὅς τὴν ἡσυχία,
ἐκεῖ θὰ βρῇς τὴν Εὐτυχία
πάνανγν, ἀμόλυντη, μεγάλη.

Ἡ θάλασσα ἡ γαλῆ· εὐένη
τὴν Εὐτυχία ζωγραφίζει·
Ἡμερῇ, ἀσάλευτῇ ἀπομένε,
καὶ ἀμίλητῇ, γαληνεμένη,
ὁ ἥλιος τὴν χρυσοφωτίζει.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

του ἔχει ὡς σταιρὸν ὑψηλὰ τὸν λὸν, στυγρὸν τοῦ ἐκκλησιδίου, ἐνῷ τὸ κανὼναι θα φέγγῃ δι' ὀλίγον ἀκόμη χρόνον ὡς νεκροκρεῖ ἀναθέν του.

Πολυτεκοῦ διαβάτου χεῖρ δὲν θὰ οἴσῃ ποτὲ χῶμα εἰς τοῦ ἐρημικοῦ τὸ σκῆνος. Τὰ ἀγριολουλουδάμας, καθε ἀνοιξί, θ' ἀπλώσων τὰ φύλλα των διὰ νὰ τὸν σκεπάσουν.

Ὁ θάνατος, νικηθεὶς ὑπὸ τῆς δόξης τοῦ Οὐρανοῦ, ἐξεδιαιθήθη.

Ὁ ἄνεμος, ἀπνεύστερος ἤδη, πνέει τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε σείει τὸν κώδωνα, ὅστις κλαίει τὸν κύριόν του, ποῦ ἔχασε διὰ παντός, ἐνῷ φθάνει ἀνωθεν μυστηριώδης ἡγῶ αἵνου, ἣ ὁ ποία κυμνίνεται εἰς τὸ κενόν, διὰ νὰ διαλαλήσῃ μὲ ἀπειρον γλυκύτητα τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος...

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Φ. Σκόκου)

Ο ποιητικός

Ἰδοὺ καὶ μὴ ἐμφάνισις ὀκταετοῦς παιδιοῦ, τὸ ὅποion, πρὶν ἀκόμα ἀπογαλακτισθῇ ἀπὸ τῆ μητρὸς του, ἔλαβε τὸ χρίσμα τῆς Μούσης καὶ τὴν λύραν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ χεῖρας, περιέρχεται κάθε βράδυ τὰ νυκτερινὰ κοσμικὰ κέντρα, ἀπαγγέλλει στίχους αὐτοσχεδίου, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ρυθμοῦ καὶ τρικλιζόντας, τοὺς ὁποίους καὶ ἐξαργυρώνει ἀμέσως, ἕνα εἶδος πάρε-δῶσε. Πολὺ σωστά, ἀφοῦ ἄλλως πε σήμερα ὅλα τὰ πράγματα, ἀκόμα καὶ ὁ πατριωτισμός, ἡ ἰδεολογία, ἡ «ψυχικὴ ὁδὸν», ὁ γάμος, ὅλα τέλος πάντων πωλοῦνται καὶ ἀγοράζονται ἀρχὴν-κοντάν! Καὶ ἔτσι πιστοποιεῖται διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, ὅτι ὁ Ἕλληνας ἐπλάσθη ἀπὸ κοιτίας μητρὸς ποιητῆς, φλόγος καὶ χρηματιστῆς. Παύσει ἀπὸ μικρὸς μὲ τὴν λύραν, τὸν λῆρον καὶ εἰς τὸ τέλος... μὲ τὴν λύραν!

Νευρόδοστα

Δὲν ἐννοῶ τὰ ἐμφυχα ποῦ σκηνοθετοῦνται εἰς τὰ Δαρδανέλλια ἢ εἰς τὰ Νισύων, καὶ τὰ ἔποια κινεῖνται, περιπατοῦν, ὑποκλίνονται, φλερτάρουν ἢ καὶ ψηφίζουν ἀκόμα καὶ διοργανώνονται εἰς διαδηλώσεις ἢ ποζάρουν ἐγκεκορδωμένα μίση εἰς τῆς φέρμας τοῦ τελευταίου συρ-

μοῦ. Ἐννοῶ τὰ μικροσκοπικὰ ἐκείνα ἀνθρωπάκια, ποῦ ἐγκατεστάθηκαν ἐσχάτως εἰς τὴν βιτρίναν κάποιου ἐμπορικοῦ τῆς οδοῦ Σταδίου, τὰ ἔποια κινεῖνται καὶ αὐτὰ, χειρονομοῦν, ὑποκλίνονται, στρέφουν τὰ κεφαλάρια των, ἀνοικοκλείουν τὰ χάνδρινα ματάκια των, παίζουν ρόλον ὑπαλλήλων, βγάξουν ζηλιᾶ ἀδιακόπως καπελλάκια πρὸ μικροσκοπικῶ, λαμοδετάκια καὶ ἄλλα ἀνδρὶκά εἶδη, πρὸς γυναικας καὶ συμμόρφωσιν τῶν ἐξωθι συρρέόντων καὶ χαζεύοντων ἀθηναίων. Ομολογῶ ὅτι τὰ ἀθηματικὰ αὐτὰ ἀνθρωπάκια, ἔχουν πολὺ εὐγενικότερας κινήσεις καὶ συμπεριφορὰν καὶ στάσεις ἀξιόπρεπεις καὶ ματρημένας καὶ πλέον καλλιτεχνικὰς ἀπὸ περικουρὰ ὑποκόμους ἐπὶ τῆς θεατρικῆς σκηνῆς. Μὰ τὸ νὰ σὰς βλέπουν δὲ μόνον, νὰ σὰς χαίρουν καὶ νὰ σὰς χαμογέλουν μὲ ἕνα γέλιο ἀποκορυστῆταιμένο εἰς τὰ λευκοῦς χεῖλοισι των, νὰ σὰς δαίχουν τόσα εὐμερεῖα πραγματικὰ τοσοῦταίκα, νὰ σὰς γέμουν νὰ μῆτε μέσα καὶ φωνίστῃ — καὶ ὅλα αὐτὰ χωρὶς νὰ μιλῶν καὶ νὰ φλυαροῦν — τί νὰ σὰς πῶ! Διαισθάνομαι ὅτι εἶναι ἀσυγκρίτως σοφώτερα ἀπὸ τὰ ἐμφυχα ἀνδρείκελα, εἰς τὰ ἔποια φοβόμην ὅτι ἐδόθη τὸ χάρισμα ἀπὸ τοῦ λόγου, μόνον, καὶ μόνον διὰ νὰ βρίζουν καὶ νὰ λένε ἀνοησίες!...

Και μία μικρούλα

Και επειδή ο λόγος περί μικροσκοπικών υπάρξεων, που μας παρουσιάζουν εκπληξείς και θαύματα, δίκλιον κρίνω να αναφέρω και την χαριτωμένην εξιετή μουσικισυνθέτιδα Ρένναν Κυριακού, η οποία όχι μόνον μας έδωκεν δείγματα του υπερφυσικού ταλάντου της — διάβολε! — λές και είχε τελεσποιηθή εις την Χοσκούλ του Βερολίνου — αλλά και ή ήμπορούσε να δώρη μαθήματα κοντρατιούντου και εις μερικούς μουσουργούς και αλτουρ-γούς... φάλτσων και ξεχουρδισμάτων!

Τέλος πάντων καλά το είπε και η Γρηκή; «Τά μωρά ο Θεός έξελέξατο, ίνα τούς σοφούς κατασχύνη»!...

Και ο νάνος

Αμ' εκείνος ο σπιθαμιατός νάνος, ο κοντορεθιθούλης των παιδικών παραμυθιών, του οποίου το τρομερόν ύψος δεν υπερβαίνει τη μισή πήχη και ένα ρουπι το πολύ, με τὰ μικρούτσικα χεράκια και ποδαράκια, που θαρρείς πως είναι φεύ-τικά, και μόνον το κεφάλι του είναι με-γάλου μεγέθους, σαν να του τό κόλλησαν επάνω σε σωματάκι μωρού παιδιού που μόλις τό ξεφάσκισαν και τό μαθαίνουν να βηματίζει στράτα-στράτα, τί σὰ λέει; Εκαμε την εμφάνισίν του εις τὰ Χαντεία καταπλήξας τούς όμοίους του των δύο περίπου μέτρων συμπολίτας μας! Ημπορεί να πη κανείς ότι:

νάνοι και λιλιπούτειοι
πέπρωται τέλος πάντων,
να διαπρέπουνε εδω
στην χώραν των... γιγάντων!

Ο φούρναρης!

Ο θρυλικός και δονζουανικός εκείνος φούρναρης της έδου Σκουφά, ο καρδιο-κότητωρ όλων των γύρω δουλικών της γειτονιάς του, νομίζομεν ότι υπερέβη τα όρια της ψηστήκης του δικαιοδοσίας και αρμοδιότητος. Είπαμε να μες ψήνη, βέβαια, τὰ ψητά μας, τὰ γαλατομπούρε-κα, της πούτιγκας, τη γαλοπούλα μας και έ,τι άλλο αξιοφούρνιστον! Πολύ καλά. Όχι όμως να ψήνη και τὰ τζιέρια της Ζαρμπέταν και της Μαρούλας, εις εποχήν που εύκολώτερον είναι να εύρης σήμερα μία γαλοπούλα αντί διασχίλων δραχμών, παρά ένα δουλικόν της προκοπής που να τρώγεται! Νομίζομεν ότι τό Κράτος πρέπει να επέμβη προς κατάσβεσιν των καθημερινών σχετικών πυρκαγιών τοποθε-τούν παρά τόν φλογερόν φούρναρην και μίαν πυροσβεστικήν αντίλιν, εάν — εν-νοείται, τό επιτρέπει ή ύδρευτική υπηρε-σία του δήμου!

Κάρτες

Ιδού ένα κομψόν, καλλιγραφημένον φερματάκι, που κυκλοφορεί κυρίως κάθε πρωτοχρονιά, με εύχες βγελμένες από τό... μελανοδοχείον! Διά τόν λόγον, ότι εκείνες που βγαίνουν από την καρδιά, στέλνονται και δίδονται και λαμβάνονται ζωντανές και όχι μέσα σε φακελλάκια άρωματισμένα με πατσουλί, όχι όμως και αληθινόν άρωμα αγάπης. Ετσι λοιπόν συμβαίνει να στέλνωμεν κάρτες με εύχες σε ανθρώπους που ευχαρίστως θα τούς ε-στραγγαλίζομε. Αλλά γιατί να παραξε-νευόμεθα; Αφού ή ζωή είναι μία καθη-μερινή κομωδία, όπου καθείς μας είναι

Χήρα παρηγορηθείσα

Πρό καιρού ο πλούσιος λόρδος Κάρνκρο-γον, συνοδευόμενος υπό της νεαρής συζύ-γου του, και εξερευνών αρχαίους αιγο-πτικάους τόπους, έδήχθη υπό έντόμου, ένεδρεύοντος, ως φαίνεται από τούς χρό-νους εκείνους, και εκ του δήγγικτος εκεί-νου τὰ ετίναξεν αίσίως. Ηδη διακρίδαζετα εξ Αγγλίας ή συγκινητική είδησις ότι ή δύσμοιρος χήρα, παρηγορηθείσα θεόντως εν τῷ μεταξύ, υπανδρεύθη κάποιον νεαρόν συνταγματάρχην, ο όποιος δεν άμφιδί-λω ότι θα την οδηγεί έξω εις τὰ φώς και την χαράν της ζωής, και όχι εις τάφους κεκονιαμένους, όπου κατοικοεδρεύουν τό-σον πονηρά έντομα...

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Είπα 'στό γέρο — Χρόνο μιὰ φορά
που σ'της ζωής τὸ δρόμο μ' ὡδηγοῦσε,
κ' ἔτρεξ' ἐκείνος πάντοτε μπροστά
κι' ἐμένα ἀπ' τὸ γέρο μὲ κρατοῦσε.

— Άκου, καλὲ πατέρα, νὰ σοῦ πῶ
στὸ δρόμο που πηγαίνομ' ὁλοένα
τί θὰ μοῦ δίνης ἀν σ' ἀκολουθῶ,
καὶ τί ἐγώ τοῦ α' ὡδηγῆς σὲ σένα!

Εγώ τοις τὴν ἀσπὴν κεφαλὴν,
ὁ χρόνος καὶ μοῦ εἶπε μ' ἡσυχία
— Εγὼ παιδί μου μ' ἔβλους στὴ ζωὴ
τὴν ἴδια πάντα κάνω συμφωνία.

Στὴ στοάτα που πηγαίνομε μαζί,
κάθε που θὰ ξυπνοῦνε τὰ πουλάκια,
Σὺ θὰ μοῦ δίνης μιὰ χαρὰ σβυστή
κ' ἐγὼ καινούριες πίκρες καὶ φαρμάκια.

† ΕΛΕΝΗ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

ΤΟ ΤΙΦΤΙΚΙ ΚΑΙ ΑΙ ΑΙΓΕΣ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

Τὸ τρίγωνο τῶν αἰγῶν τῆς Ἀγκύρας εἶνε ἀφθονώτατον, μακρὸν καὶ λεπτόν, καλύπτει δὲ ὅλον τὸ σῶμα τοῦ ζώου, ἥτοι τὸ πλείστον τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν γονάτων καὶ τοὺς ποδας αὐτοῦ. Τὴν ἀρίστην καὶ μεγαλειτέραν ποσότητα τιφτικίου παρέχει ὁ εὐνοχισμένος τράγος, ὁ δὲ τῆς θηλυκῆς αἰγῆς εἶνε ὑποδεστέρας ποιότητος. Ἐπίσης θεωρεῖται κατωτέρας ποιότητος καὶ τὸ τοῦ ἐνόρχου τράγου, καίτοι ἀφθονώτατον.

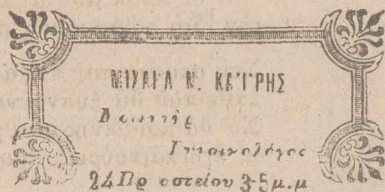
Ἐκάστη αἰξ τῆς Ἀγκύρας ἀποδίδει κατ' ἔτος κατὰ μέσον ὄρον περὶ τὰς δύο ὀκάδας τοιχός, τιμωμένης, ἀναλόγως τῆς ποιότητος, πρὸς 2 1) 2—4 δραχμὰς κατ' ὅκᾳ καὶ ἐξοδευομένη εἰς τὰς κυριωτέρας ἀγορὰς τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, εἰς ἃς χρησιμοποιεῖται πρὸς κατασκευὴν ἐκλεκτῶν μαλίνων ὑφασμάτων.

Ἡ αἰξ τῆς Ἀγκύρας κατάγεται ἐκ Θιβέτ, ὅθεν εἰσῆχθη περὶ τὸν Μεσαίωνα εἰς Μικρὰν Ἀσίαν, διότι θεωρεῖται συγγενὴς τῆς κασιμρίας αἰγῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁμοιάζει πολὺ, ὡς πρὸς τὴν ἀφθονίαν καὶ τὴν ἐκλεκτὴν ποιότητα τοῦ τριχώματός. Γνωστὸν ὅτι ἐκ τοῦ μαλλίου τῆς αἰγῆς ταύτης κατασκευάζονται τὰ ὑφάσματα, τὰ καλούμενα κασιμρία.

Ἡ ὑπαρξίς τῆς αἰγῆς τῆς Ἀγκύρας ἐγνώσθη τὸ πρῶτον ἐν Εὐρώπῃ τῷ 1641, ὅτε ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρόεδρος τῆς Ὁλλανδίας ἀπέστειλε πρὸς τὸν μονάρχην του, λόγῳ περιτοργείας, δύο τοιαῦτα ζῶα. Ἦδη ἡ αἰξ τῆς Ἀγ-

κύρας εἶνε διαδεδομένη καὶ πολλαχοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μέχρι τοῦ Βαν, ἀλλὰ τὰ ζῶα, τὰ παρέχοντα τὸ ἀρίστον ὑπὸ ἐποψὴν λεπτότητος, στερεότητος, μήκους, στιλπνότητος καὶ καθαροῦ λευκοῦ χρώματος τιφτικίου, εἶνε τὰ ἐκτροφέμενα εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς Ἀγκύρας. Ἐκ ταύτης καὶ ἐκ Σμύρνης γίνεται ἡ μεγαλειτέρα ἐξαγωγή μικρασιατικοῦ τιφτικίου, ἰδίως εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ Ὁλλανδίαν.

Ἡ εἰς πάντα τὰ βιομηχανικὰ κέντρα καὶ κατ' ἔτος αὐξάνουσα ζήτησις τοῦ τιφτικίου, ἐγένετο αἰτία, ὥπως δοκιμασθῇ ἡ ἐγκλιμάτισις τῆς αἰγῆς τῆς Ἀγκύρας καὶ ἀλλαχοῦ. Πρῶτοι ἐπέδωθον εἰς τὴν δοκιμὴν ταύτην οἱ Ἀμερικανοί, τούτους ἐμμήθησαν οἱ ἄποικοι τῆς νοτίου Ἀφρικῆς καὶ μετὰγενεστέρως οἱ Αὐστραλοί. Σήμερον πολυάριθμοι ἀγέλαι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον καθαρῶν αἰγῶν τῆς Ἀγκύρας, ἀπαντῶσιν εἰς τὴν Αὐστραλίαν, τὴν Καλλιφορνίαν, τὸ Τεξὰς καὶ τὴν Νότιον Ἀμερικὴν. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην χώραν ὑπάρχουσι περὶ τὰ 3,000,000 αἰγῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξάγονται περὶ τὰ 5,000,000 ὀκάδες τιφτικίου, ἀξίας, ὡς ἐγγιστά, 20,000,000 δραχμῶν.

ΒΙΒΛΙΑ Ν. ΚΑΤ' ΕΡΗΣ

Βουλῆς

Γνωμοδότης

24 Νοεμβρίου 35 μ.μ

MAURICE LEBLANC

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Η ΠΛΕΟΝ ΤΡΥΦΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

κι ἡ ἐλπίδα αὐτῇ ἐπλημύριζε ἀπὸ συγκινήσι τὸν Ἰσίδωρο.

Ἐντούτοις ὁ μωρὸς ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐργασίας, ὁ Μπωτρελὲς εὗρισκετο ἀκριβῶς εἰς τὸ ἴδιον σημεῖο καὶ ὁ ἐνθουσιασμός του εἶχεν ἀρχίσαι νὰ τὸν ἐγκαταλεί-

πη, καθὼς καὶ ἡ ἐλπίδες του. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐφαίνετο πλέον σχεδὸν ἀδύνατος καὶ θὰ ἤσθάνετο πραγματικὴ κατὰ πλῆθος ἀνκατώρθως τέλος καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ.

Παρήλθον ἀκόμη καὶ ἄλλες ἡμέρες γεμάτες ἀπὸ μονοτονία καὶ ἀπογοήτευσιν. Ἐμὰς ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας ὅτι ὁ κόμης ντὲ Ζέβρ καὶ ἡ κόρη του εἶχαν φθάσει ἀπὸ τὴν Ἀμπρουμιζὺ καὶ εἶχαν ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Νίκκια. Ἐμὰς ἐπίσης τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Χάρλιγκτον τοῦ ὁποίου ἡ ἀθωότης ἀπεδείχθη σύμφωνά μετ' αὐτὸς ὑποδείξεις τοῦ Αρσέν Λουπέν.

Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ εἰς τίποτε δὲν τὸν ὤρεον βοήθουν καὶ ἤρχισεν νὰ σκέπτεται σοβαρὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ πιά τὴν παρτίδα. Ἰσως ἡ σαύστα τοῦ Σατωροῦ, νὰ μὴν εἶχε χρησιμεύσει εἰς τὴν μεταφορὰ τοῦ πατέρα του, παρὰ μόνον γιὰ ἓνα ὀρισμένο διάστημα, καὶ ἔπειτα κάποιον ἄλλον σούστα ἢ κάποιον ἄμξι νὰ τὴν εἶχε ἀντικαταστήσει. καὶ ὁ πατέρας του αὐτὴ τὴν στιγμή νὰ εὗρίσκετο πράγματι μακρὰν.

Βοκήθη λοιπὸν νὰ ἀναχωρήσῃ. Ὅταν μὲν δευτέρα πρὸς λαμβάνει ἓνα γράμμα εἰς τὸν φάκελλο τοῦ ὁποίου ἀναγνωρίζει μὲ συγκίνησιν ἀνέκφραστον τὸν γραμμικὸν χαρακτῆρα τοῦ πατέρα του. Ἡ συγκίνησις του ὑπῆρξε τέτοια, ὅπου γιὰ ἀκριβὲς δευτερόλεπτα δὲν ἔνιωθε τὸ γράμμα μετὰ τὸν φόβο κάποιου ἀπογοήτευσος. Ἦταν δυνατὸν ἢ μήπως ἦσαν κλημὶα παλὶς τοῦ πατέρα του; Τέλος τὸ ἀποσπαραγίζει. Ἦταν πράγματι ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ὁ γραμμικὸς χαρακτῆς παρουσίαζε ὅλα τὰ ἐνδεικτικὰ τὰ ὅποια ἦσαν ἀδύνατον νὰ τὸν ἀποκηλίσκουν. Μὲ συγκίνησιν ἡ ὁποία σχεδὸν τὸν ἠμπόδιζε νὰ ἐννοήσῃ καθαρὰ περὶ τίνας ἐπρόκειτο ἤρχισε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς.

«Τὸ γράμμα μου θὰ γένηται ἄραγε ποτὲ εἰς τὰ χεῖρά σου, ἀγαπητὸ μου παιδί; δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστεύσω.

«Καθ' ὅλην τὴν νύκτα τῆς ἀπαγωγῆς ἐταξιδεύσαμε μὲ αὐτοκίνητο, κι' ἔπειτα τὸ πρῶν μὲ σούστα. Δὲν ἤμπόρεσα νὰ ἰδῶ ἀπολύτως τίποτε γιὰτὶ μοῦ εἶχαν δεμένα τὰ μάτια. Ο ὑπὸ γος εἰς τὸν ὅποιον μ' ἔχουν κλεισμένον θὰ εἶναι. ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν του καὶ ἀπὸ τὴν πλούσια φυτεία τοῦ πάρκου, εἰς τὸ κέντρον περίπου τῆς Γαλλίας. Τὸ δωμάτιον ὅπου εὐρίσκομαι εἶναι εἰς τὸ δεύτερο πάτωμα, ἓνα δωμάτιο μὲ δύο παράθυρα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓνα σκεπάζεται σχεδὸν καθ' ὁλόκληρίαν ἀπὸ περικουλάδα. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα μὲ ἀφίουν νὰ περιπατήσω ἥλιγο μέσα εἰς τὸ πάρκο ὑπὸ διαρκὴ ὥας ἐπιβλεψῇ.

»Σοῦ γράφω αὐτὸ τὸ γράμμα χωρὶς μεγάλης ἐλπίδος πὼς θὰ τὸ λάβῃς ποτέ. Θὰ τὸ δέσω σὲ μιά πέτρα καὶ θὰ τὸ πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχο πού περιβάλλει τὸν κήπο. Ἴσως κανένας χωρικός τὸ ἰδῇ περνώντας καὶ κάμῃ τὴν καλὴ χειρονομία νὰ τὸ στείλῃ.

»Μὴν ἀνησυχῇς ὅμως διότι μὲ μεταχειρίζονται πολὺ καλά.

»Σὲ συλλογίζομαι διαρκῶς, σ' ἀγαπῶ πολὺ, καὶ λυποῦμαι διὰ τὴν ἀνησυχία πού σοῦ προκλήω.»

ΜΠΩΤΡΕΛΕ

Ἀμέσως ὁ Ἰσίδωρος Μπωτρελέ περπατήσας τὰ γραμματοσήμα. Ἐφεραν τὴν σφραγίδα τοῦ Κούζιον τῆς ἐπαρχίας Εντρ.

Παράξενο! καὶ ἐντούτοις ἐπὶ ἡμέρας τώρα εἶχε δαπανήσει ὅλην τοὺν τὴν διορατικότητα καὶ ἐνεργητικότητα εἰς τὸ νὰ ψάχνῃ ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ἐπαρχίαν. Ἀπεφάσισε ἐντούτοις νὰ ξαναρχίσῃ πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀτομικότης του ὡς Ἀγγλου ἦτο πλέον πολὺ γνωστὴ, ἀλλάξας

μεταμφίσει καὶ μετεβλήθη εἰς ἐργάτη, σπεύδοντας νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ Κούζιον διὰ τὸ ὅποιον εἶχε λάβει σχετικὰς πληροφορίες περὶ τῆς τοποθεσίας του.

Ἦταν μιά μικρὰ κοινότητα χωρὶς σημασία, καὶ ἐπομένως, πιθανώτατα, δὲν θὰ ἐδυσκολεύετο νὰ εὕρῃ ποιὸς ἐστὶν εἰς τὸ γράμμα.

Ἡ τύχη αὐτὴ τὴν φορὰ τὸν ἐδόνηθη.

Ο δῆμαρχος τοῦ χωριοῦ, ἓνας καλοκάγαθος ἄνθρωπος ἐσπευσε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀκόλουθο πληροφορία ὅταν ἔμαθε περὶ τίνος ἐπρόκειτο:

— Ἀκούστε, τοῦ εἶπε, τὸ Σάββατο τὸ πρῶτ' ἓνας ἀκονιστής, ὁ κύρ Σαρέλ, τὸν ὁποῖον εὕρετε νὰ συναντήσω, μοῦ ἔδωκε τὴν ἑξῆς ἐρώτησι: «Κύριε Δῆμαρχε, ἓνα γράμμα χωρὶς γραμματόσημο μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ στείλῃ; — Γιατὶ ὄχι! — Καὶ θὰ φθάσῃ ἐκεῖ πού πρέπει; — Ναί, μὲ τὴν διαφορά πὼς ὅποιος τὸ λάβῃ θὰ πληρώσῃ κατ'ἐπὶ πλέον.» Αὐτὴ ἦταν ἡ κουθέντα μας.

— Ἀπὸ πού ἤρχετο ὁ κύρ Σαρέλ; ἠρώτησε ὁ Μπωτρελέ.

— Ἀπὸ τὴν Φρεσελίν, ὅπου τελευταίως πηγαίνει τακτικά.

— Ἐπομένως τὸ γράμμα θὰ εὐρήθῃ κατὰ μήκος αὐτοῦ τοῦ δρόμου;

— Πιθανώτατα.

Τὴν ἐπομένην, ὁ Μπωτρελέ προγευμάτιζε εἰς τὴν Φρεσελίν. Ἐνθ' δὲ ἐτελείωνε τὸ φρούτο του καθισμένος εἰς ἓνα ἐστιατόριον πού εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς πλατείας, εἶδε νὰ τὴν διασχίξῃ ἓνας γέρος ἀκονιστής πού ἐσπρωχνε τὸ ἀμαξάκι του. Ἐσπευσε ἁμέσως νὰ σηκωθῇ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκαγόνισε τὸν λογαριασμόν του, καὶ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ ἐκ τοῦ μακρόθεν.

Ο κύρ Σαρέλ ἔκαμε δύο παρατεταμέ-

νους σταθμούς κατὰ τὸ διαστήμα των ὁποίων ἀκόνισε δωδεκάδες ὁλόκληρες μαχαίρων καὶ φαλιδιών, κι' ἔπειτα, τέλος, ἠκολούθησε τὸν δρόμον ὁ ὁποῖος διευθύνετο πρὸς τὸ Κροζάν καὶ τὴν κοινότητα τοῦ Εγκουζόν.

Ο Μπωτρελέ τὸν ἤκ' ἠκολούθησε πάντοτε ἀπὸ πολὺ μακριά. Δὲν εἶχαν περάσει ὅμως πέντε λεπτά, ὁπότεν ἀντελήφθη, ὅτι δὲν ἦταν μόνον αὐτὸς πού ἀκολουθοῦσε τὸν ἀκονιστή. Κάποιος ἄλλος περιπατοῦσε ἀναμεταξύ των ὁ ὁποῖος ἐσταματοῦσε κάθε φορὰ πού ὁ κύρ Σαρέλ ἐδραβуне τὸ βῆμα του καὶ προχωροῦσε πάλι ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ τὸ ἐπιταχύνῃ, χωρὶς, ἄλλως τε, νὰ λαμβάνῃ προφυλάξεις διὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθῇ.

«Τὸν παρακολουθοῦν ἐσκέφθη ὁ Μπωτρελέ. Θὰ ἔμαθαν ὅτι περιμαζεφε κάποιον γράμμα καὶ θέλουν νὰ μάθουν ἂν σταματᾷ κάτω ἀπὸ τὸ ταίχος τοῦ Πύργου».

Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ τυπὰ δυνατά. Προέβλεπε ὅτι ἐπλησίαζε ἡ ἀποκάλυψις τοῦ μυστηρίου.

Καὶ οἱ τρεῖς, ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἀνεδοκατέβαιναν τοὺς ἀνηφόρους καὶ κατηφόρους τοῦ μέρους ἐκείνου, πού παρουσιάζονται μᾶλλον ἀπότομοι, καὶ τέλος ἐφθασαν εἰς τὸ Κροζάν. Ἐκεῖ ὁ κύρ Σαρέλ ἐσταμάτησε ἐπὶ μίαν ὥρην περίπου. Ἐπειτα κατέβηκε ὡς τὸν ποταμὸν κι' ἐπέρασε τὴν γέφυρα. Τότε ὅμως συνέβη κατὰ πού ἐξέπληξε πολὺ τὸν Μπωτρελέ. Τὸ τρίτον πρόσωπον, πού παρακολουθοῦσε καὶ αὐτὸ δὲν ἐπέρασε τὴν γέφυρα πίσω ἀπὸ τὸν κύρ Σαρέλ, ἀλλὰ ἀφοῦ ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν τὸν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα, διευθύνθη τέλος, ἀντιθέτως πρὸς αὐτόν καὶ ἠκολούθησε ἓνα μονοπάτι πού τὸν ἐδηγοῦσε πρὸς τὰ χωράφια.

Ο Μπωτρελέ γιὰ μιά στιγμή ἔμεινε ἀ-

νκοφάριστος, μὴ γνωρίζοντας τί νὰ κάμῃ. Τέλος ὅμως ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν του, καὶ ἰγκαταλείψας τὸν ἀκονιστὴ ἠκολούθησε κατὰ πόδα, μὲ ὅλας ὅμως τὰς δυνατότας προφυλάξεις, τὸν ἀγνωστον.

«Θὰ εἶδε, ἐσκέφθη, ὅτι ὁ κύρ Σαρέλ, δὲν ἐπῆρε τὸν δρόμον πού αὐτὸς ἐνέμιζε, καὶ τώρα φεύγει ἡσυχῶς. Ἀλλὰ πού νὰ πηγαίνει; μήπως πρὸς τὸν Πύργον;»

Κάποια προαίτιθις τοῦ ἔλεγε ὅτι ἐπλησίαζε εἰς τὸν σκοπὸν του.

Ο ἀγνωστος εἰσεχώρησε σ' ἓνα πυκνὸ δασακί πού εὐρίσκετο ὑπεράνω τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ κι' ἐντὸς ὀλίγου ἀνεφάνη καὶ πάλιν, ἀκολουθῶν τὸ μονοπάτι. Ὅταν ὅμως ὁ Μπωτρελέ διέσχισε καὶ αὐτὸς τὸ δάσος ἀντελήφθη, μὲ μεγάλην τοῦ ἐκπληξίν, ὅτι ὁ ἀγνωστος εἶχεν ἑξαφανισθῇ. Προσπαθοῦσε διὰ τοῦ βλέμματος νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ ὅταν, μόλις κατορθώσας νὰ συγκρατήσῃ ἓνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως, ἐσπευσε νὰ χωθῇ πίσω ἀπὸ τὰ τελευταῖα δένδρα τοῦ δάσους. Πρὸς τὰ δεξιὰ του εἶχεν ἰδεῖ ἓνα μικρὸν ὕψηλόν ταίχος τὸ ὅποιον κατὰ διαστήματα διέκοπτετο ἀπὸ πυργίσκους ὡς εἶδος μικρῶν ὀχυρωμάτων.

Αὐτὸ ἦταν! Αὐτὸ ἦταν! Χωρὶς ἀμφιβολία πίσω ἀπὸ τὸ ταίχος αὐτὸ θὰ ἦταν φυλακισμένος ὁ κατέρας του! Εἶχε τέλος ἀνακαλύψῃ τὸν κρυφὸν αἶμα τὸν ὅποιον ὁ Λουπὲν ἐκρυπτε τὰ θώματα του!

Γιὰ ὥρην ἀρκετὴ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὰ δένδρα πρὸς τὸν ἐπρυφάλλον ἀπὸ τὰ ἀδιακρίτα βλέμματα. Τέλος σιγά, σιγά καὶ σχεδὸν σερνόμενος κατὰ γῆς, διευθύνθη δεξιότερα ἐντὸς τοῦ δάσους καὶ κατορθώσας τοιοῦτοτρόπως νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν ἐνός μικροῦ ὕψους, τὸ ὅποιον ἐπέτρεπε νὰ ρίψῃ κατὰ τὸ βλέμμα του, ὑπεράνω τῆς κορυ-

φῆς τῶν γειτονικῶν δένδρων. Ἀπὸ τὸ μέ-
ρος ἐκεῖνο, τὸ τείχος ἦταν ἀκόμη πιὸ ὑ-
ψηλόν. Ἐντούτοις διέκρινε τὴν στέγην τοῦ
πύργου πού τὸ τείχος αὐτὸ περιστοιχίζε.
μὰ στέγη τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου
XIII περιβαλλομένη ἀπὸ μικροῦς πυργί-
σκους, ρυθμοῦ γοτθικοῦ, οἵτινες εὐρίσκον-
το πέραξ ἐνός πυργίσκου μεγαλύτερου, ὅ-
στις ὑψώνετο εἰς τὸ κέντρον τῆς οἰκοδο-
μῆς καὶ ἦτο ὑψηλὸς καὶ λεπτότατος σὺν
βέλος.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Μπωτρελέ δὲν
ἐξήγησε νὰ μάθῃ περισσότερα. Εἶχε ἀ-
νάγκη νὰ σκεφθῇ, νὰ προετοιμάσῃ τὸν
τρόπον τῆς ἐπιθέσεως. Τὴν στιγμὴν αὐ-
τὴν ἦταν κύριος τοῦ Λουπέν, καὶ εἰς αὐ-
τὸν ἐγκειτο νὰ ἐκλέξῃ τὴν στιγμὴν καὶ
τὸ μέσον πού θὰ τὸν ἀνεδείκνυε πράγματι
νικητὴν.

Ἀπεμακρύνθη λοιπὸν μὲ ὅλας τὰς δυ-
νατὰς προφυλάξεις.

Ἐνῶ διήρχετο πλησίον ἀπὸ τὴν γέφυρα
συνήντησε δύο χωρικοὺς πού μετέφεραν
γάλα. Τίς σταμάτησε καὶ τίς ἠρώτησε
ἢν ὀνομασίαν τοῦ Πύργου πού ἐφαίνετο

πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα.

— Ὁ Πύργος αὐτὸς, κύριε, εἶναι ὁ
Πύργος τῆς Βελόνας.

Εἶχε χάμει τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν χωρὶς
νὰ τῆς ἀποδίδῃ μεγάλην σημασίαν, ἢ ἀ-
πάντησιν ὅμως τὸν ἀφῆσε ἀνχυρὸς.

— Ὁ Πύργος τῆς Βελόνας... Μπᾶ!...
Μὰ πού βρισκόμεθα ἀκριβῶς, δὲν εἶναι
ἐδῶ ὁ νομὸς τῆς Ἔντρ;

— Ὁχι, κύριε. Ἡ Ἔντρ εἶναι ἀπὸ τὴν
ἄλλην ὁχθὴ τοῦ ποταμοῦ... Ἀπ' ἐδῶ εἶναι
ἡ Κρέξ.

Ὁ Μπωτρελέ νόμισε, πρὸς στιγμὴν, ὅτι
τὸ ἔδαφος ἐκινεῖτο ὑπὸ τοὺς πόδας. Ὁ
Πύργος τῆς Βελόνας! Ὁ νομὸς τῆς Κρέξ,
πού μὲ ἄλλα λόγια ἐσήμαινε κούφια! Δη-
λαδῇ ἡ Κούφια Βελόνα! Τὸ κλειδί ἀκρι-
βῶς τοῦ μυστικοῦ! Ἡ νίκη, ἡ τελειωτικὴ
νίκη τέλος πάντων. Χωρὶς μιὰ λέξιν πε-
ρισσότερη ἐγκατέλειπε τίς δύο γυναῖκες,
καὶ ἔφυγε τρικλύζοντας, σὺν μεθυσαμένῳ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΞ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣΜΑΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἤρχισεν ἡ Β' ἐτησίᾳ συνδρομὴ τῶν
συνδρομητῶν τοῦ «Θησαυροῦ».

Ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι οὗτοι ἐκτιμῶντες τὸ ἔργον μας θὰ ἐξακο-
λουθήσωσιν ὑποστηρίζοντες αὐτὸ, παρακολουθεῖν θερμῶς ὅπως
ἐυβάσωσιν ἡμῖν τὴν συνδρομὴν τοῦ Β'. Ἔτους οἱ μὲν ἐν τῷ ἔσῳτε
ρικῷ μέχρι τῆς 15 Ιανουαρίου, οἱ δὲ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς
31 Ιανουαρίου.

ΦΙΛΑΤΕΛΙΣΤΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑΝΤΟΣ

Ἡ νήσος Μπαρμπάντος (Barba-
dos), ἀνήκει εἰς τὸ συμπλέγμα τῶν
Μικρῶν Ἀντιλλῶν καὶ ἀνεκαλύφθη
κατὰ τὸ ἔτος 1605. Κατέχευε ἑκατὸν
430 χιλιομέτρων καὶ ἔχει πληθυσμὸν
200.000 κατοίκων. Πρωτεύουσα τῆς
νήσου εἶναι ἡ Μπριντγκατόν, ἔχου-
σα πληθυσμὸν 25.000 κατοίκων. Ἡ
νήσος κατελήφθη ἀπὸ τοῦ 1624 ὑπὸ
τῶν Ἀγγλῶν, ἔκτοτε δὲ παραμένει
Ἀγγλικὴ Ἀποικία.

Τὰ πρῶτα γραμματόσημα τῆς νή-
σου ἐξεδόθησαν κατὰ τὸ ἔτος 1852.
ἦσαν δὲ τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, τῆς 1)2
πέννας (πράσινον), τῆς 1 πέννας
(μπλε) καὶ τῶν 4 πεννῶν (ἐρυθρόν)
καὶ ἔφερον ὡς εἰκόνα θεᾶν καθήμε-
νην.

Μετά τινα ἔτη ἀργότερον τὰ 1624 ἐ-
ξεδόθησαν ἑτεροὶ δύο τῆς 1)2 πέν-
νας (πράσινον) καὶ τῆς 1 πέννας
(μπλε).

Τὸ 1859 ἐξεδόθησαν 1 τῶν 5 πεν-
νῶν (ἰνδοκίχρινον) καὶ ἓν τοῦ 1
σελληνίου (μυζῶν). Τοῦ τελευταί-
ου τοῦτου ὑπάρχουσιν εἰκόνα καὶ ἀντί-
τυπα μὲ κυανοῦν χρωματισμὸν ἀντὶ
μυζῶν. Ἡ ἀξία ἐκάστου ἀνδραγαθ-
οῦ εἰς τὰ 20.000 γαλλικὰ φράγκα.

Τὸ 1861 μία νέα σειρά ἦν εἰς
κυκλοφορίαν ἀποτελουμένη ἀπὸ 6 ἀ-
ξίας, τῆς 1)2, 1, 4, 6 (2) πεννῶν
καὶ τοῦ 1 σελληνίου.

Τῆς σειρᾶς αὐτῆς ὑπάρχουσιν δι-
άφοροι ἀντιτυπώσεις.

Τὸ 1873 ἐξεδόθη πρὸς συμπλή-
ρωσιν τῆς σειρᾶς τοῦ 1861 ἓν γραμ-

ματόσημον τῶν 5 σελληνίων ῥοῦ, εἰς
μέγα σχῆμα. Τὰ περισσότερα ὅμως
ἀντίτυπα τοῦ γραμματοσήμου τοῦ-
του ἔχουσιν κακῶς ἐκτυπωθῇ καὶ ἡ εὐ-
ρεσις ἐνὸς κακοτυπωμένου ἀντιτύ-
που σπανίζει.

Τὸ 1875 ἐξεδόθη ἄλλη σειρά, ὁ-
μοία μὲ τὴν προηγουμένην, ἀποτε-
λουμένη ἀπὸ 10 ἀξίας, τῆς 1)2 πέν-
νας (2), τῆς 1 πέννας, τῶν 3, 4 (2)
καὶ 6 (2) πεννῶν καὶ τοῦ 1 σελλη-
νίου (2).

Κατὰ τὸ 1878 μερικὰ ἀντίτυπα
τοῦ γραμματοσήμου τῶν 5 σελληνί-
ων τοῦ 1873 ἐπεσφραγίσθησαν διὰ
τῆς ἀξίας τῆς 1 πέννας, ἀποκοπέν-
τα εἰς 2 τεμάχια.

Μετά 4 ἔτη ἀργότερον τὸ 1882
ἐξεδόθη ἡ πρώτη σειρά μὲ τὴν εἰ-
κόνα τῆς Βασιλέως Βικτωρίας ἀ-
ποτελουμένη ἀπὸ τὰς ἑξῆς ἀξίας:
τῆς 1)2 πέννας, τῆς 1, 2, 1)2, 3, 4
(2) καὶ 6 πεννῶν καὶ τοῦ 1 καὶ 5
σελληνίων.

Ἡ κυκλοφορία τῆς σειρᾶς τού-
της διήρκεσε μέχρι τοῦ 1892. Κα-
τὰ τὸ 1892 ἐξεδόθη μία νέα σειρά
πρόσφατος ὡς εἰκόνα τὸ Ἄσος τοῦ
Ποσειδῶνος καὶ ἀποτελουμένη ἀπὸ
11 ἀξίας, τοῦ 1 φροδηνίου, 1)2, 1,
2, 2 1)2 5, 8, 8, 10 πεννῶν καὶ
2 τῶν 2 σελληνίων καὶ 6 πεννῶν.

Κατὰ τὸ 1897, ἐπὶ τῇ 60ῃ ἐπετείῳ
τῆς στέφρας τῆς Βασιλέως Βικτω-
ρίας, ἐκκυκλοφορήσῃ μία σειρά μὲ
τὴν αὐτὴν εἰκόνα καὶ τὰς αὐτὰς ἀ-
ξίας.

Τὸ 1905, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ θανάτου τοῦ καυ αρχοῦ Νέλσονος, τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτον μνημεῖον ἐστήθη εἰς τὴν Μπαρμπάντος, ἐκυκλοφόρησε μία σειρά μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ μνημείου τούτου. Τὰ γραμματόσημα τῆς σειράς ταύτης φέρουσι τὰς ἐξῆς ἐπιγραφάς : Ἄνω τὴν λέξιν Μπαρμπάντος, γύρω τὰς λέξεις Νέλσον, Τραγαυγκάρ (τὸ ὄνομα τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Νέλσον ἔσχε τὴν μεγαλύτερον νίκην), κάτω δὲ τὰς λέξεις : Πρῶτον Μνημεῖον ἀνεγερθὲν εἰς μνήμην τοῦ Νέλσονος—1813.—καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ γραμματοσήμου. Σημειοῦμεν τὰς διαφόρους ἀξίας : 1 φαρθήριον, 1)2, 1, 2, 2 1)2. 6 πεννῶν καὶ 1 σελληνίου.

Τὸ προσεχὲς ἔτος 1906 ἐπὶ τῇ τρίτῃ ἐπετείῳ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς νήσου ὑπὸ τοῦ πλοίου «Olive Blossom», ἐξεδόθη ἓν γραμματόσημον μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ πλοίου. Τὸ γραμματόσημον τοῦτο εἶχε ἀξίαν 1 πέννας.

Τὸ 1897 ἓν γραμματόσημον τῆς σειράς τοῦ 1892 (τῶν 2 πεννῶν) ἐπεσφραγίσθη διὰ τῶν λέξεων «Kin gston Relief Fund» καὶ τῆς νέας ἀξίας του (1 πέννας).

Κατὰ τὸ 1912 ἐκυκλοφόρησεν ἡ πρώτη σειρά μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ 5ου καὶ τὸ ἄρμα τοῦ Ποσειδῶνος, ἀποτελούμενη ἀπὸ 11 ἀξίας, τῆς 1)2 πέννας, φαθὸν καὶ ἕτερον πράσινον, τῆς 1 πέννας, ἰνδοκίχρινον, τῶν 2 πεννῶν γαλίου, τῶν 2 1)2 μπλέ ἀνοιχτόν, τῶν 3 βιολέ καὶ κίτρινον, τῶν 4 μαῦρον καὶ ἐρυθροκίτρινον, τῶν 6 βιολέ—λιλάς, τοῦ 1 σελληνίου μαῦρον καὶ πράσινον, τῶν 2 πράσινον καὶ μπλέ καὶ τῶν 3 πράσινον καὶ βιολέ.

Τὸ 1916 ἐκυκλοφόρησε μία νέα

σειρά, τὰ γραμματόσημα τῆς ὁποίας φέρουσιν ὡς εἰκόνα τὸ ἄρμα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τὸν Βασιλέα Γεωργιον ὁδηγοῦντα αὐτό. Ἡ σειρά αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς ἐξῆς ἀξίας : Τῶν 1)4, 1)2, 1, 2, 2 1)2, 3, 4, (2), 6 πεννῶν καὶ τῶν 1, 2 καὶ 3 (2) σελληνίων. Κατὰ τὸ 1917 ἓν γραμματόσημον τῆς μιᾶς πέννας τῆς σειράς τοῦ 1912 ἐπεσημάνθη διὰ τῶν λέξεων WAR TAX (πολεμικὸς φόρος).

Τέλος κατὰ τὸ 1920 ἐξεδόθη ἡ σειρά τῶν γραμματοσήμων τῆς Νίκης, ἀποτελούμενη ἀπὸ τὰς ἐξῆς ἀξίας : Τῶν 1)4, 1)2, 1, 2, 2 1)2, 3, 4 καὶ 6 πεννῶν καὶ τῶν 1, 2 καὶ 3 σελληνίων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κύριον Γ. Γκοῦντρον, Κυπριασίαν. Γράφομεν ἰδιαιτέρως.

Κύριον Ἀλέξ. Δεληγιαννίδην, Θεσσαλονίκην. Διευθύνσεις ἀποστέλλομεν.

Κύριον Α. Κανέλλην, Ἐνταῦθα. Ὁμοίως.

Κύριον Γουργονοῦν, Ἀμφισσαν. Ἐπιταγή σας ἐλήφθη καὶ παραδόθη εἰς τὴν Διεύθυνσιν διὰ νὰ σὰς ἐγχορήγη.

Κύριον Χρ. Ἰωάννου, Αἰκατερίνην. Ὁμοίως.

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΓΑΤΡΟΣ

55 Γ' Σεπτεμβρίου Ἰσόγειον 55

Λέγεται 10—12 4—6 μ. μ.

Ωραι αὐστηρῶς ὀρισμένα

ΟΙ ΟΛΕΤΗΡΕΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

ΓΥΟ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΟΥΓΓΑΛΙΑΜ ΔΕ ΚΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Προσωπικὴ καὶ αὐστηρῶς

προσωπικῇ

Μέγα Στρατεῖον ἐν Γαλλίᾳ Μονμεδύ τῇ 11 Αὐγούστου 1916
Ο κ. Στενχάουερ μετὰ ἐπιπροσώ-
πῃ διατὰς σπουδαίας ὑπηρεσίας
σας πρὸς τὴν Αὐτοκρατορίαν μας.
Σὰς συγχαίρω καὶ εἶμαι κατενθε-
υσταμένος μακάριον ὅτι ἡ Αὐτο-
κρατορία Ἀλεξάνδρα κατέχει ἐν τῇ
προσώπῳ σας ἕνα τόσο καλὸν καὶ
σφοδρὸν συμβουλόν. Πολλὰ ἐπράξατε
ὑπὲρ ἡμῶν, ἀλλὰ ὑπάρχει ἀκόμη ἀρ-
κετὴ δουράσια.

»Πρέπει οἱ φίλοι σας νὰ συνεν-
νοηθῶσιν ὅπως αὐξήσωσιν τὴν στέ-
ρησιν τοῦ ὑλικοῦ καὶ τῶν πολεμο-
φοδίων. Πρέπει νὰ εἰδολογηθῇ τὸ
Βερολίνον διὰ τὰς παραγγελίας τῶν
τηλεβόλων τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν
καὶ αὐτοκινήτων τῶν παραγγελθέν-
των εἰς Ἀγγλίαν διὰ νὰ δυνηθῶμεν
νὰ τὰ σπρώξωμεν πρὸς τὴν Φινλάν-
διαν καὶ τὰ καταστρέψωμεν,

»Σὰς ἐκονσιδοῦμεν ὅπως προ-
καλέσητε δυστυχήματα ἐπὶ τῶν σι-
δηροδρόμων, ἐπὶ τῶν ἐργοστασίων

Γκορογοβάγια. Ἰδοὺ τὴν ἐχορᾶν ἡ
ἐπιστολὴ αὕτη.

τῶν πυρομαχικῶν καὶ ἀλλαχῶ. Ο Στενχάο ἐρ-θὰ σὰς ἀποστείλῃ πέντε πράκτορας τῆς πλήρους ἐμπιστοσύνης διὰ τὸν σχολὸν τοῦτον. Οἱ φίλοι σας θὰ δώσουν τὴν ἐπίσημον συνδρομὴν των καὶ θὰ διευκολύνωσι τὸ ἔργον των.

«Υπέβαλον ἐπίσης πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Αὐτοκράτορα μερικὰς ἰδέας τὰς ὁποίας θὰ συζητήσῃ μετ' ὑμῶν. Οἱ μᾶλλον ἐπικίνδυνοι ἔχθροί σας τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶναι ὁ πρίγκηψ Γούρι Ιβόβ ὅστις ἔχει μέγα κόμα καὶ ὁ Χέιτς τῆς Τυφλίδος. Ἡμπορεῖτε νὰ ἀποφύγητε τὸν κίνδυνον ἀφαιροῦντες ἀπὸ αὐτοὺς πᾶσαν ἐνέργειαν. Ἀρκεῖ νὰ ἐπιτύχητε συμβουλευθῆτε καὶ τὴν Αὐτοκράτειρα.

Κατ' αὐτοκρατορικὴν μου θέλησιν συνεφωνήθη ὅπως διπλασιασθῇ ἀπὸ σήμερον ἡ ἀμοιβή σας.»

«Χαιρετι μοδε

ΓΟΥΑΙΕΛΜΟΣ Α' καὶ Β'

Ἡ νεαρά Ὀλλανδὴ ἀνέμενεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον κατ' ὃν χρόνον ἡ Αὐτοκράτειρά ἐζητήει τὰς συμβουλὰς τοῦ Ρασποτίν ἀκολουθῶς ἡ Α. Μ. ἐνεχείρισεν πρὸς τὴν νεαράν γυναῖκα αὐτογόραφόν τῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Κάιζερ. Τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς δὲν ἐγνώσθη ποτὲ ἄλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι διὰ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ἡ Αὐτοκράτειρα πασῶν τῶν Ρωσῶν διεβεβαίον τὸν Κάιζερ ὅτι ἡ Γερμανία θὰ ἐθροιάμβευεν.

Οὐδεὶς ἐν Ρωσίᾳ ὑπόπτευν ὅτι ὁ σπουδαιότερος πράκτωρ τοῦ Κάιζερ ἦτο ὁ Ρασποτίν αἱ ὅτι ἡ Αὐτοκράτειρα ἦτο μεμνημένη εἰς τὴν τρομερὰν συνωμοσίαν.

Απὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπομένου μηνὸς ἤρριξαν αἱ μυστηριώδεις κατιστροφαί. Τέσσαρες ἐκρήξεις ἐγίνοντο ἀλλήλοδιαδόχως δύο εἰς Πε-

τρούπολιν μία εἰς τὴν Μόσχαν καὶ μία εἰς τὴν Καστροβίνα προξενήσασα ἐκάστη τούτων τὸν θάνατον μυριάδων ἀνθρωπίνων υπάρξεων. Σιδηροδρομικαὶ συνολκαὶ πληρεῖς στρατοῦ ἐξετροχιάσθησαν εἰς διάφορα κέντρα καὶ διάφοροι ἄλλαι ἀπόπειραι ἐγένοντο τῇ ἐνεργείᾳ τῶν πρακτόρων τῆς Γερμανίας καὶ ἡ ἀστυνομία ὑπῆρξεν ἀνίκανος νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς δράστας τῶν ἐγκληματικῶν τούτων πράξεων.

Μίαν ἀπὸ τὰς ἀκολουθούσας ἐσπέρας ὁ Ρασποτίν εἶχε συναθροίσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὸν φίλον του Στοῦρμερ καὶ δύο μαθητοῖας ἀδελφὰς τὴν βασιλίσσιν Γλιβόκι καὶ τὴν κυρίαν Παντούνιν λίαν γνωστὰς ἐν τῇ κοινότητι τῆς Πετρουπόλεως διὰ τὰ ἐλαφρά των ἥθη καὶ αἰτινες ἐβοήθουν τοὺς συνωμοτοῦντας κατὰ τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Ρωσσίας, αἱ δὲ ὑπηρεσίαι των ἡμεῖςοντο γενναίως παρὰ τῆς Γερμανίας.

Αἱ συνδαιτημόνες οὗτοι ἔτρωγον καὶ ἐκάπνιζον, ὅτε εἰς ὑπηρετῆς ἐισελθὼν καὶ ἐγγειοσας μικρὸν σημεῖωμα εἰς τὸν Ρασποτίν — οὕτινο: τὸ πρόσωπον ἀμέσως ἐφάνη ταρασσόμενον ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει.

— Κίνδυνος μέγας, ἀνέκ' αἶεν.

— Πῶς; ἀνέκραξεν ὁ πρωθυπουργὸς Στοῦρμερ ἀφίνων τὸ ποτήριον τοῦ καμπανίτου του ἐπὶ τῆς τραπέζης ἄθικτον.

— Εφυλάκισαν τὸν Λιτζίβσκη.

— Τὸν Λιτζίβσκη, ἐπανέλαβεν ὁ Στοῦρμερ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται ἐν στοίῃ ἀλόφως εἰς τὴν ὑποδοχὴν τῆς Αμερικανικῆς Πρεσβείας; Εἶναι πολὺ σοβαρὸν δι' ὑμᾶς. Διὰ τὴν ἀρραγὴν τὴν συνέλκον καὶ τίς ἐτόλμησε νὰ θέσῃ χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ;

— Ὁ Γκουτζκόφ ὑπουργὸς τῶν πυρομαχικῶν διέταξε τὴν σύλληψιν

τον διὰ κλοπὴν ἐννεμήκοντα χιλιάδων ρουβλίων.

— Αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος Γκουτζκόφ, ἐκραύγασεν ὁ Στοῦρμερ, πεφοβισμένος. Εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν καὶ ὁ φίλος μας Πρωτοποππόφ εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐνεργήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Λοιπὸν εἶναι πολὺ σοβαρὸν; ἠρώτησεν ἡ μία ἐκ τῶν νέων γυναικῶν.

— Σοβαρότατον, ἀπήντησεν ὁ Ρασποτίν, ἐὰν οὗτος δικασθῇ θὰ μᾶς καταγγείλῃ ἀσφαλῶς· μοῦ ἀπέστειλεν αὐτὸ τὸ σημεῖωμα μυστικὰ ἐπιφορετίσας με νὰ ἐπιτύχω τὴν ἀποφυλάκισίν τοο. Μοῦ κρατεῖ ἐγγράφα καὶ ἐπιστολὰς τὰς ὁποίας εὖ ἔχω γράψῃ. Εὰν ἀνακαλυφθῶν ὅλη ἡ ὑπόθεσις μας θὰ γίνῃ γνωστὴ,

— Πρέπει πάσῃ θυσίᾳ νὰ προλάβωμεν, ἐρώνησεν ὁ Στοῦρμερ, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡμποροῦν νὰ τὰ μάθουν ὁ Μιλιουκόφ καὶ ὁ Κερένσκυ.

— Τὸν ἔχω φυλακίσαι ἐκ νέου ἀπὸ χθὲς τὸν Κερένσκυ διὰ τὸν λόγον ποὺ ἐξερῶνησεν εἰς τὴν Δούμαν, εἶπεν ὁ Ρασποτίν. Εἶμαι σύμφωνος μαζὺ σας, ἡ καταδίωξις κατὰ τοῦ Λιτζίβσκη πρέπει νὰ παύσῃ ἀμέσως. Οἱ διὰτρέχοντες μεγάλον κίνδυνον.

— Δύναμαι νὰ σὰς φανῶ χρησίμος; ἠρώτησεν ἡ ὥραία βασιλίσσα.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ πρωθυπουργός. Γνωρίζεις τὸν ὑπουργὸν Γκουτζκόφ. Θὰ μεταβῇς αὐτὸν πολὺ πρὶν νὰ τὸν ἴδῃς καὶ προσπάθησε νὰ τὸν διαθέσῃς ὑπὲρ τοῦ Λιτζίβσκη. Πάρε μαζὺ σου ἐννεμήκοντα χιλιάδες ρουβλὶα τὰς ὁποίας θὰ σοῦ δώσω μόλις ἀνοίξουν αἱ τράπεζαι. Κάμνε ὥστε νὰ πιστεῦσῃ ὁ ὑπουργός ὅτι ὁ Λιτζίβσκη εἶναι ἐρωμένος σου καὶ

ὅτι ἔλλειψεν αὐτὸ τὸ χρῆμα διὰ νὰ σοῦ κ' ἤμῃ διάφορα δῶρα καὶ δώσε- του ἀμέσως τὸ χρῆμα.

— Εἰς χὸς ἰδέα, ἀνέκραξεν ὁ Στοῦρμερ.

— Ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ μοναχός, πρέπει νὰ ἴδωμεν τὴν Αὐτοκράτειραν. Δὲν εἶναι ἀκόμη πολὺ ἀργὰ προσέβηκεν ὁ μοναχός καὶ ἡ τετραὸς διελύθη ἀμέσως. Αἱ δύο κυρίαι μετέβησαν εἰς τὰς οἰκίας των ὁ δὲ μοναχός μετὰ τοῦ Στοῦρμερ διηυθύνθησαν εἰς τὴν ἀνάκτορα.

Οἱ δύο συνωμοταὶ διεσκέλισαν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως τὸν φυλάκων τοὺς μεγάλους διαδρόμους τῶν ἀνακτόρων οἵτινες φέροντο πρὸς τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα καὶ εἰσέδυσαν διὰ τῆς μεγάλης θύρας τὴν ὁποίαν ἐφυλάσεν ἓνας γίγας κοζάκος πρὸς τὴν πολυτελεῖ ἀπερυγατῶν ἀνακτόρων.

Πρὸ πολλοῦ εἶχον κτυπήσει τὰ μεσάνυχτα καὶ τὰ μόνα πρόσωπα τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο ἐντολνὰ ἡσάνημε γαλειτέρα κορὴ τοῦ Τσαροῦ ἡ μεγάλη Δούκισσα Ὀλγα καὶ ἡ μικροτέρα τῆς ἀδελφῇ Ὀλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρεταὶ ἐκοιμῶντο. Ἡ πρίγκηπισσα ἥτις ἀνεγίνωσκε τὴν ὥραν ἐκείνην ἐνα ἀγγλικὸν μυθιστόρημα ἐξεπλάγη βλέπουσα τὴν ὥραν ἐκείνην τὸν ἄγιον Πατέρα ἐν τούτοις ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν κατεπείγουσαν σημεῖωσιν διὰ τὴν αὐτοκράτειραν.

Μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἡ Τσαρίνα φοροῦσα σκούριαν ἐκ δαντελλῶν λίαν φιλαρῶ καὶ κιμονὸ ἐκ μετάξης ἐνεφανίσθη ἐν τῇ αἰθρᾷ ἐνδὲ ἀνέμενον αὐτὴν οἱ δύο συνένοχοι.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι ὁ Ρασποτίν κατέστησε ταύτην ἐνήμερον τῆς φυλακίσσεως τοῦ Λιτζίβσκη πρὸς

θέτων.

— Καταλαμβάνετε τώρα μεγαλύτερη τὸν κίνδυνον ὅστις μᾶς ἀπειλεῖ ἐάν ὁ ἄνθρωπος οὗτος καταδιωχθῇ δικαστικῶς. Θὰ νομίω ὅτι δὲν προσεπαθήσαμεν νὰ τὸν σώσωμεν εἶναι δὲ πολὺ πιθανὸν νὰ προσσθῶσιν ἐπὶ δικαστηρίου αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας τοῦ ἔχω ἀποστείλει.

Εν τούτοις ἅγιε πάτερ τί πρέπει νὰ πράξω ἀνεφώνησεν ἡ Τσαρίνα πλήρης τρόμου καὶ ἀγωνίας.

— Πρέπει νὰ τηλεγραφῆσῃς ἄμέσως πρὸς τὸν σύζυγόν σου ὅπως διατάξῃ νὰ σταματήσουν αἱ ἀνακρίσεις ἀπληντησε μετ' αὐστηρότητος ὁ μοναχός,

— Θὰ πράξω ὅτι θέλετε ἀπληντησεν ἡ αὐτοκράτειρα καὶ ἐκάθησε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν Τσάρον εὐρι-

σκόμενον εἰς τὸ μέτωπον μετὰ τοῦ γενναίου στρατοῦ του. Πράγματι δὲ τοῦ ἔγραψεν.

Ὁ Παῦλος Λιτβίνσκυ γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν πολεμοφοδίων συνελήφθη ἀπόψε. Εἶναι ἀνάγκη διὰ τὴν ἀσφάλειαν ἡμῶν ὅπως ἡ ὑπόθεσις αὕτη σταματήσῃ. Ἡ παρρημικὰ ἀργοπορία δύναται νὰ μᾶς βλάψῃ. Θὰ σοῦ ἐξηλήσω τὰ πάντα ἅμα ἐπιστρέψῃς. Δώσε τηλεγραφικῶς διαταγὴν ὅπως ἀμέσως ἀποφυλακισθῇ καὶ παύσει πᾶσα καταδίωξις. Ἀναμένω ἀπάντησίν σου.

Ἀλεξ.

Ἀκολουθῶς ἀναγνώσασα τὸ τηλεγράφημα ὅπερ ἐνέκριναν οἱ δύο φίλοι της, παρέδωκεν εἰς τὸν Ρασπυτίν μικρὸν κλειδίον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζώρτζ 6) Τηλέφ. 30-74

Τηλέφ. 40-74 ΑΘΗΝΑΙ

Συνεργασία Β. Α. ΚΑΜΠΑ ἱατροῦ Γυναικολόγου.

Ακτινοσκοπήσεις, Ακτινοθεραπείαι, Ακτινογραφίαι,

Μηχανοθεραπείαι, Διαγνωστικὴ, Χρόνια νοσήματα

Θεραπεύονται ἀνεν φαρμάκων εἰμὴ δι' ἰδιαίτερας ὅλως μηχανικῆς μεθόδου, ἀνωδύνου καὶ ἀνακουφιστικῆς, πλεῖστα ὅσα χρόνια νοσήματα δύσιστα ἢ καὶ ἀνίατα μέχρι σήμερον θεωρούμενα ἦτοι

Ρευματισμοί, Ισχναλγίαι, Στομαχικά, δυσκοιλιότης, Προστατίτις, Ψαμμίασις, Ανιμία, Αναιμία, Ἐξηνητημένον ὄργανισμοί, Παράλυσεις, Συρίγγια, Ατονα ἔλκη, Πολυσαρκία, Αἰμορροΐδες κτλ. Προλαμβάνεται καὶ σημαντικῶς βελτιώνεται ἡ Ἀρτηριοσκληρώσις

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ

Τοκετοί, Στείρωσεις, Μητροΐδες, Χρόνιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυτίτιδες κτλ.

Δι. ἰδιαίτερας μεθόδου μετὰ κατεπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΨΕΥΤΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Σὲ κάθε ἐποχὴ τὸ μητρικὸν ἔνστικτον διεγείρεται ἀπὸ τὸ παιγνίδι τῆς κούκλας, καὶ ὁ μικρὸς ψεύτικος ἄνθρωπος, τὸ παιδί τοῦ παιδιοῦ, ἦτο ἀνέκαθεν τὸ ἀρ. ἐγὼνο παιγνίδι.

Εἰς τοὺς αἰγυπτιακοὺς τάφους εὐρήκην κομμάτια ξύλου χονδροκομμένα, ἀλλὰ κάπως συναρθρωμένα, ὅπως ἡ πλαγγὼν τῶν Θηβῶν, ἡ πρύτανις τῶν κούκλῶν, ποὺ χαμογελοῦ μετὰ τὰ μακροπλά ματία σὲ μιὰ βιτοῖνα τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου.

Ἀλλὰ ἀνασκαφαὶ ἔφεραν εἰς φῶς μικρὰς χωμάτινες κούκλας, μάλιστα μικροσκοπικὰ εἶδη νοικοκυριοῦ, ποὺ ξετρούλλαιναν τὰ μικρὰ Αἰγυπτίοντα.

Ὁ Ντόντουελ κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Αἰγύπτου εὐρήκεν παλαιὰ καὶ κούκλας ἀπὸ πηλὸν πάντοτε. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν διαφέρουν μετὰ ἀρθρώσεις ἀπλᾶς, δηλαδὴ περασμένα τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω ἄκρα σὲ δύο τρύπες τῶν ὤμων καὶ τῶν γαστρῶν.

Εἶχαν ὅμως καὶ κούκλας ἀπὸ πηλὸν, ποὺ ἠμοιοῦσαν κατὰ τὰ Σαυονάγια, ἡ ὁποῖα δυστυχῶς δὲν διασώθησαν.

Ἡ πρώτη ξύλινη Ἑλληνικὴ κούκλα εὐρέθη εἰς τὴν σαρκοφάγον μετὰ νεκρᾶς πατρικίας, μῆκος 0,30 ἑκατοστ. μετὰ ἀρθρώσεις τῶν ἄκρων, πολλὰ καλῆς τέχνης καὶ ἰδίως μετὰ χερσὶν — μὲν ὅπως καὶ μαλλιά ἔκτακτα. Τὸ παιδί τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν ἡ κούκλα

αὐτὴ δὲ ἦτο νεώτατον.

Οἱ προπάτορές μας ἀφῆκον ἐπισημεῖαν ἀριθμὸν κούκλῶν καὶ μαριονετῶν ἀπὸ ξύλου, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα ἐκινούντο διὰ νήματος.

Χιλιάδες χιλιάδων ἀνευρέθησαν ἐν Μυκῆναις, ἐν Τανάγρα, ἐν Ερετρῆϊ καὶ ἐν τῇ ὑπόγειῳ τοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν, ἐκτὸς τῶν συλλογῶν τῶν προθηκῶν, βροῦντο ἀπὸ σειρὰς πλαγγόνων, τῶν ὁποίων ἡ ταξινόμησις ἐμφαίνει ὅλην τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀνέλιξιν τῆς Τέχνης.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ρώμη ὑπῆρξεν ὁ τάφος ἀνύων ἀνθρωπίνων ὁμοιωμάτων, χονδροκομμένων καὶ περιποιημένων, πολυχρόμων καὶ χρυσοποικίλων.

Ἐπίσης καὶ εἰς Περσὶαν, κατὰ τὰς σχετιζόμενὰς ἀνασκαφὰς, παραγνώσθησαν καὶ κούκλας καλῆς τέχνης ἀνευρέθησαν.

Κατὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἐποχὴν φαίνεται ὅτι εἰς τὰ παιδιὰ ἐχρῶσαν ἀγαλλοματικὰ τῆς Παναγίας ἢ ἀγγελίαι. Ἄχρι τοῦ χιναϊσμοῦ τίποτ' οὐκ ἔστιν λόγος δὲν εὐρέθη, ἀλλὰ τὸ 1301 εἶναι μεσαιωνολογικὴ ἀφετηρία, διότι κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἡ κούκλα χρησιμοποιεῖται διὰ νὰ μεταφέρουν εἰς μὸς τῆς Βασιλίσσης Ἰσαβέττα Ντὲ Μπαβιερ εἰς τὴν Βασιλίαν τῆς Ἀγγλίας.

Ἀπὸ τῶν ἱστοριοδίφων Λαμπόρντ μανθάνομεν, ὅτι ἡ κούκλα αὐτὴ ἐ-

πληρώθησαν 439 λίρες εις τὸν Ρομπέρ Ντε Βαρέν, θαλαμηπόλον καὶ κεντητὴν τοῦ Βασιλέως. Ἐῖχαν τῆς Βασιλείας τὸ ἀσάστημα, εἰς τὸν ὅτε ἐφοροῦσε τὶς τουαλέττες τῆς, μόνον ἀφ' οὗ τὶς ἐπροβάριζε εἰς αὐτὲς τὶς κοῦκλες.

Κατὰ τὸν XV αἰῶνα τὰ παῖδιά ἀρχίζουν νὰ δέχονται ὥραϊες κοῦκλες. Τὸ 1497 ἡ Άννα Ντε Μπρετάνιε παρήγγειλε καὶ τῆς κατεσκεύεσαν μίαν θανμασίαν κοῦκλαν διὰ τὰ παῖδιά τῆς Βασιλείας Ἰζαμπέλ τῆς Ἰσπανίας. Ἦσαν ντυμέναι. Ἐῖχ' κοστίσει ἐπὶ λίρες.

Ἡ Αναγέννησις μᾶς ἐκληροδότησε πολλὰ δείγματα τοῦ παιγνιδίου αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἡ κοῦκλες γενικῶς κατασκευάζοντο ἀπὸ ξύλο, μὲ κεφάλι ὥραϊα ἐπεξεργασμένον, μὲ μαλλιά ὥραϊα σκαλισμένα καὶ χρωματισμένα καὶ μ' ὥραϊα ἐν γένει χαρακτηριστικά. Τὰ παιγνίδια αὐτὰ τὰ κατασκευάζαν εἰδικοὶ τεχνῖται καὶ τὰ ἐντυναν μὲ πολὺ λούσο, καὶ μὲ μαργαριτάρια τὰ ἐστόλιζαν ἀκόμη. Ἡ τραχηλιὲς τῶν ἦσαν ἀπὸ γνήσιον γχυπύ.

Ἡ Δουκίσσα τῆς Βαυαρίας ἐθεωρεῖτο εὐτυχὴς, δεχομένη κοῦκλες πολυτελέστατα ντυμένες, ἀπὸ τὴν Κυρίαν Μπλάνς τῆς Γαλλίας, κατὰ τὴν τελευταίαν μόδον.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ XVII αἰῶνος ἐμφανίζονται ἡ κοῦκλες ἀπὸ πηλόν, ὅμοιες μὴ τὶς ἀρχαῖες. Δουδοβίκος ὁ XIII εἶχε συλλογὴν ἀπὸ κοῦκλες εὐγενεῖς, ἀγγελάνια, καραγκιοζάκια, καὶ ἀκόμη ἕναν καπουτσίνον ἀπὸ τέσσαρα κοτὰ (ὀπτήν γῆν).

Λίγα χρόνια ἀργότερα τὸ λούσο τῆς κοῦκλας αὐξάνει ἀκόμη. Ὁ Λουὶ Ντ' Επεργόν δαπανᾷ 2000

σκοῦδα διὰ νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Κυρίαν Ντ' Επεργόν, παιδάκι ἀκόμη, μιὰ ὥραϊα κοῦκλα, μὲ δολοχθρον τὸ δωμάτιόν τῆς, τὸ κρεβάτι τῆς, τὴν τουαλέτταν τῆς ὅλες τῆς τῆς τουαλέττες.

Κατὰ τὸν XVIII αἰῶνα γενικεύονται ἡ κοῦκλες ἀπὸ κουρελάκια μὲ κεφάλι καὶ χεῖρα ξύλινα, χρωματισμένα μὲ πολλὴν τέχνην, ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ὁ Λουδοβίκος XV ἐξοργίζει τὸν Ζὰν Ζὰκ Ρουσό, τὸν Μέγαν τῆς Γενεύης Πολίτην τοῦ Κοινωνικοῦ Συμβολαίου, χαρίζων εἰς τὴν Ἰνφάντην τῆς Ἰσπανίας κοῦκλαν ἀξίας 200 000 φράγκων.

Ὁ XIX αἰὼν ἀνακηρύσσει μεγάλον τὸν Μπιωννά, γνωστὸν ἀπὸ τοῦ XVIII ὡς κατασκευαστὴν παιγνιδίων μὲ ἐμβλημα τὴν «Πράσινη Μαῖμου». Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μετεχειρίζοντο κοῦκλες διὰ τὸ λανσάρισμα τῆς μόδας εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἐῖχαν ὁργανωθῇ εἰδικὰ ἐργαστήρια διὰ τὴν βιοτεχνίαν αὐτὴν τῆς κοῦκλας. Καὶ διεσώθη τὸ ὥραϊον ἀνέκδοτον. Μιὰ κοῦκλα-μοδέλλο γιὰ τὴν μόδα φθάσασα εἰς Κολκοῦταν, ἀνεστάτωσε τὴν ἀριστοκρατίαν, ἡ ὁποία ἐφοροῦσε τὴν μετάξινη ἐσάρπι τῶν ὤμων εἰς τὸ κεφάλι, διότι δὲν εἶχαν μάθει ἔως τότε πῶς τὴν ἐφοροῦσαν.

Αργότερα ἡ βιοτεχνία ἐξαπλώνεται. Χρειάζονται κοῦκλες τὰ παῖδιά. Κοῦκλες λαιπὸν παντὸς εἶδους καὶ πάσης τιμῆς. Καὶ ἀρχίζει νὰ ἐκπλήττῃ εἰς πολὺ πρόστιχη παραγωγὴ, τόσον ὥστε ἐξοργίζει τὸν Ἰππολὺν Ριγκύν, ἐναντίον τῆς κακοτεχνίας τῶν γερμανικῆς προελεύσεως κουκλῶν.

Τὸ 1823, διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς κοῦκλας, εἶναι σπουδαία χρονολογία, διότι ἀπὸ τότε ἀρχίζει νὰ ὀμῇ ἡ

κοῦκλα. Εἷνας μηχανικὸς τοῦ Παρισιοῦ Μέλζελ τὴν προικίζει μ' ἕνα μηχανηματὶ ἀδικῆς του ἐφευρέσεως.

«Τὸ μηχανημα, λέγει τὸ προνόμιον εὑρεσιτεχνίας τοῦ 1824 συνίσταται ἀπὸ ἕνα φουσερό, τολρηθεγμένον μέσα εἰς τὸ σῶμα τῆς κοῦκλας καὶ λειτουργεῖ διὰ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, συνδεομένου δι' ἐνὸς ἐκκέντρου μὲ τὸ φουσερό. Ὁ ἦχος παράγεται κατὰ τὴν διόδον τοῦ ἀέρος ἀπὸ τὸ φουσερό δι' ἐνὸς μικροῦ κέρατος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ ἀνοίγμα καὶ τὸ κλείσιμόν του δύο φορές ἀρθρῶναι δύο συλλαβὰς ποὺ μοιάζουν μὲ «πα πὰ» καὶ «μα μὰ». Μὲ κίνησιν τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ ἡ κοῦκλα λέγει «παπὰ» καὶ μεκίνησιν τοῦ δεξιοῦ «μαμὰ».

Κατὰ τὸ 1826 ἡ κοῦκλα γίνεται περισσότερον ἀνεπτυγμένη καὶ μορφωμένη. Ἀρχίζει νὰ βυδίζει. Ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ χειραγωγῇται. Κατόπιν ἀνοίγει καὶ τὰ μάτια τῆς, μ' ἕνα ἀντίβαρον καὶ ὅλη τῆς πὰ μέλη εἶναι ἀρθρωτά. Τὸ καρτε Ζὰν Μαρτὲν ἀποκτὰ εἰδικότητα εἰς τὴν ἀμφίεσιν τῆς κοῦκλας καὶ περὶ ταὶ δοκιμῶτες ἐτοιμάζουν τουαλέτες εἰδικῶς γιὰ κοῦκλες.

Τὸ 1844, ὅτε ἐμφανίζονται τὰ διδύμα κουκλιά, τελειοποιούνται ἀκόμη ἡ κοῦκλες. Τὸ 1849 ὁλοτὸ Παριεὶ σχεδὸν κατασκευάζει κοῦκλες, τὶς τελειοποιῶν καὶ φθηναίνον, χάρις εἰς τὴν καθιέρωσιν τῆς ἐργασίας. Ἄλλος τεχνίτης κάνει χεῖρα καὶ πόδια μόνον, ἄλλος κορμούς μόνον, ἄλλος τὶς χρωματίζει μόνον. Ἀφ' οὗ συναμμιολογηθῶν εἰς ἄλλο τεῖμα γ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀποκλειστικῶς, ἄλλος ἐτοιμάζει τὰ ροῦχα τῆς καὶ ἄλλος τὶς ντύνει. Φθηναίνουσι ἔτσι ἡ

κοῦκλα καὶ πολλαπλασιάζεται ἡ κατανάλωσις.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐμφανίζονται κοῦκλες μὲ μπουστο ἀπὸ κερί. Ἀλλ' εἶναι ἀμφιβόλου ὑγείας· εὐθραυστες. Στὸ Παριεὶ κάνουν τὸ σῶμα ἀπὸ κατόνι, ἡ παραγωγὴ γίνεται πλέον μὲ τὴν γρόσσα καὶ καταντοῖν 0,23 λεπτά τοῦ φράγκου ἡ ντιουζίνα.

Τὸ 1850 ἄλλη ἀν' αὐτὴν. Γεννᾶται ἡ κοῦκλα ἀπὸ γουτατέρα, χάρις εἰς τὴν Ἀδα Γρε. Εἶναι ἡ κοῦκλα αὐτὴ πολὺ στερεὰς ὑγείας. Τὸ κεφάλι τῆς δὲν μποροῦσε νὰ πάθῃ ἀπὸ καμμιὰ ἀρρώστεια, διότι ἦτον ἀπὸ πορσελάνη. Μόνον ἀπὸ σπᾶσιμον ἐφοβεῖ ο. Ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπινα κεφάλια σπάζουν συνήθως. Ἐπὶ πλεονμὲ τὸν λαϊκὸν σφαιρικὸν πρὸς τὰ κάτω, ἐν εἶδει πόλου περιστροφῆς, ζωσμένου ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὤμους, ἐκινεῖτο τὸ κεφάλι δεξιά, ἀριστερά, κάτω, ἐπάνω κλπ.

Τοῦναντίον εἰς τὴν Γερμανίαν κατασκευάζαν εἰς τρομακτικὴν ποσότητὰ μὲ μπουστο ἀπὸ καπιέ μασσε πολὺ φθηνῆς.

Τὸ 1850 εἰσάγει ὁ Γερμανὸς εἰσάγει νὴν Ἰαπωνέζον κοῦκλα καὶ ἀργότερα ἕνα ἡ Μαρία Κένιγ παρουσιάζει συλλογὴν θαυμασίων ἀπὸ κοῦκλες μὲ τουαλέτες τῶν Γαλλικῶν ἀποθηκῶν.

Ἡ σημερινὴ κοῦκλα τοῦ κοινῶς εἶναι τὸ κουρελάκι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον. Γίνεται ἀπὸ ἕνα κομμάτι γεμισμένο μὲ πηλομα. Τῆς βάζουν μιὰ περσοῦκα ἀπὸ μιὰ μπουκλα μαλλί, τῆς ζωογραφίζουν παιδικὰ χαρακτηριστικά καὶ ἐκφραστικά καὶ κάθε κορίτσι μπορεῖ νὰ τὴν ντύσῃ εὐκόλως μὲ μιὰ κομτὴ ρομπίτσα. Ἐχει τὴν συλλογνέτια παιδιοῦ, ντυμένου κατὰ τὴν τελευταίαν μόδον.

ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΛΙΡΩΝ Ή ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ

Πολλοί έμαθον ήδη από διάφορα δημοσίευσματά, ποῦ ἐγένοντο, ὅτι τὸ Κράτος ἐκδίδει ἔντοκα γραμματία εἰς ἀγγλικὰς λίρας καὶ δολάρια ἐκδιδύμενα ἀπὸ τὸ κεντρικὸν ταμεῖον τοῦ Κράτους, μὲ τὸν προκαταβαλλόμενον 7 ο)ο, 7 1)2 ο)ο, 8 ο)ο, 8 1)2 ο)ο, καὶ 9 ἐφ' ὅσον ταῦτα εἶναι πληρωτέα μετὰ ἐν ἡ δόο, ἡ τρία, ἡ τέσσαρα, ἡ πέντε ἔτη, ὡς καὶ ποῖα ἀκόμη πλεονεκτήματα οἱ ἀγοράζοντες αὐτὰ ἀπλάουσιν ἐκ τοῦ φόρου τῆς εἰς συνάλλαγμα περιουσίας.

Ελάχιστοι ὅμως εἶναι οἱ ἀντιληφθέντες ποῖαν ἐξαιρετικὴν ὠφέλειαν ἔχουσιν ἐκ τοῦ τρόπου τῆς προκαταβολῆς τοῦ τόκου των διότι βεβαίως πόσοι εἶναι ἐκείνοι οἵτινες ἀντελήφθησαν ὅτι **καταθέτοντες εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον 580 μόνον λίρας ἢ δολάρια λαμβάνουσιν ἐν τσέκ τοῦ Δημοσίου πληρωτέον μετὰ πέντε ἔτη καὶ ἀντιπροσωπεῦν 1000 λίρας ἢ δολάρια.** Εἰς τοὺς πολλοὺς θὰ φανῇ τοῦτο περιέργον, πῶς, ἐνῶ τὸ Κράτος λαμβάνει σήμερον 850 λίρες, δίδει μετὰ 5 ἔτη 1000 λίρας. Καὶ ὁ μὲν, δεδομένου, ὅτι, ὁ τόκος τῶν 5 ἐτῶν εἰς ἐκεῖνον ὁ ὅποιος ἀγοράζει ἓνα τσέκ τοῦ Δημοσίου 1000 λιρῶν προκαταβαλλόμενος ἐσωτερικῶς πρὸς 9 ο)ο ἀνέρχεται εἰς 420 καίεπομένως δὲν ἔχει εἰμὴ νὰ καταθέσῃ 580 λίρας καὶ νὰ λάβῃ τὸ

τσέκ τῶν 1000 λιρῶν τοῦ Δημοσίου πληρωτέον μετὰ πέντε ἔτη.

Δηλαδή καταντᾷ σχεδὸν ἐντὸς **πενιοετίας οὗτος νὰ διπλασιάσῃ τὰ κεφάλαιά του.** Τὸ ἴδιο συμβαίνει, κατὰ μικροτέρα βεβαίως κλίμακα, διὰ τὰ ἐκδιδόμενα μὲ μικρότεραν προθεσμίαν γραμματία εἰς συνάλλαγμα τοῦ Δημοσίου. Οὕτω π. χ. καταθέτων τι 685 λίρας διὰ τέσσαρα ἔτη λαμβάνει ἓνα τσέκ τοῦ Δημοσίου 1000 λιρῶν, καταθέτων 777 λίρας διὰ τρία ἔτη λαμβάνει ἓνα τσέκ τοῦ Δημοσίου 1000 λίρας. Ομοίως καταθέτων 860 λίρας διὰ δύο ἔτη λαμβάνει ὡσαύτως ἓνα τσέκ 1000 λίρ. κ. α. κ. Δύναται τις νὰ υποδείξῃ ἄρα γε ἀσφαλεστέραν καὶ ἱκανοποιητικωτέον τοπότητησιν συνάλλαγματας;

Εν Αθήναις, τῇ 10 Δεκεμβρίου 1923

Εκ τοῦ Υπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟΝ

ΟΔΟΝΤΟΨΑΤΡΕΙΟΝ

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΟΥ

55 Γ' Σεπτεμβρίου (Ισόγειον) 55
Εργασία ἡγγυημένη

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Τοῦ τακτικοῦ μὲς συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

Ο ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁ προαγγελθεὶς ἀγὼν ποδοσφαίρου, ὅστις ἔθεσεν ἀντιμετώπους τὰς δύο πόλεις Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ, ἐκπροσωπομένη ἐκάστη δι' ἰδίας μικτῆς ομάδος ἐκ τῶν καλλιτέρων ποδοσφαιριστῶν τῶν ἀγωνιζομένων πόλεων, ἐγένετο πῆλος τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὸ ποδοσφαιρικὸν γήπεδον τοῦ Ν. Φαλήρου μετ' ὅλην τὴν ὀφειλουμένην εἰς τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἀγῶνος ἐπισημότητα καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ μεγάλου πλήθους θεατῶν.

ΟΙ ΟΡΓΑΝΩΤΑΙ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ
ΕΥΡΕΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΩΝ

Ἀληθῶς οἱ διοικοῦντες τὴν Ποδοσφαιρικὴν Ἐνώσιν τῆς Ἑλλάδος κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν καὶ ἀξίεπαινον ἐνέργητικότητα, ὥστε ὁ ἀγὼν νὰ περιβληθῇ διὰ τοῦ πλέον ἐπισήμου τύπου μίᾳ συναγέρσεως ἐνδιαφερόσης. Πάν ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ, ἐγένετο καὶ καλῶς ἐνηργήθη διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἀγῶνος, ἴσως δὲ πρῶτην φοράν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Ν. Φαλήρου καὶ παρὰ τὴν ἐν αὐτῷ κοσμοπληθυμὴν, ἐπεχόρησε τὴν τάξιν ἐκ παραλλήλου μετὰ τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὸ ζῆλον ἐνδιαφέρον, τὸ ἐκδηλωθῆν ὑπὲρ τῆς νίκης ταύτης ἢ ἐκείνης τῶν ἀγωνιζομένων ομάδων. Ἐπὶ πλέον σπανίως ἢ πλειονοψηφία τῶν θεατῶν εὗρεκε τὸσον ἀφθονὰ καθίσματα, ὅσα κατὰ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν τοῖς ἐξασφάλισε τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐνώσεως. Ἐὰν δὲ ὁ εἰς τῶν ἐποπτῶν τῶν γραμμῶν ἐχρησιμοποιοῖ τὸ κεκατονισμένον σῆμα ἀντὶ τοῦ μανδηλίου του, δὲν θὰ εὗρισκετο τίποτε τὸ μὴ κανονικῶς εἶναι

εἰς τὴν θέσιν του κατὰ τὴν ἐν τῷ συνόλῳ θαυμασίαν αὐτῶν ὀργάνωσιν.

ΟΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ

Εἰς τὸν ἀγῶνα προσήλθεν ἐκ τῶν πρώτων καὶ ἐτίμησεν αὐτὸν μέχρι τέλους διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως κ. Ν. Πλαστήρας, προκαλέσας τὰς ἐνθουσιωδεστέρας ἐκδηλώσεις τοῦ πλήθους ἅμα τῇ ἐμφανίσει του, οἱ ἀθλοθέται Δήμαρχοι Ἀθηνῶν κ. Σ. Πάτσης καὶ Πειραιῶς κ. Παναγιωτόπουλος μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ Πρόεδρος κ. Μ. Μινώλερ καὶ τινα τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλλήν. Ἀθλητ. καὶ Γυμν. Σωματείων, ὡς καὶ οἱ Πρόεδροι καὶ τὰ Συμβούλια τῶν διαφόρων Ἀθλητικῶν καὶ Ποδοσφαιρικῶν Ὑλλόγων.

Η ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

Ἡ ἐκπροσωποῦσα τὸν Πειραιᾶ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς ἀπετελεῖτο καθ' ὅλοκληρίαν ἐκ τῶν ποδοσφαιριστῶν τῆς πρωταθλητικῆς ομάδος τοῦ παρελθόντος ἔτους τοῦ Πειραιῶς Συνδέσμου, ἥτις μετ' ὅλων τῶν ἄλλων ἀθλητικῶν παργόντων τοῦ Πειραιῶς ἀπετέλεσαν ἐφέτος ἓνα συνηνωμένον Ἀθλητικὸν καὶ Ποδοσφαιρικὸν Ὑλλόγον Πειραιῶς.

Ἡ ἐκπροσωποῦσα τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ποδοσφαιρικὴ ὁμάς ἀποτετίθη ἐκ τῶν ἑξῆς παικτῶν. Καλοθεροπούλου (τέρμα), Α. Πανουργιά, Βλαχσπούλου, Κ. Δημοπούλου, Κ. Δαπάρη (Παναθηναϊκοῦ), Θ. Νικηταῖου (Γερῶν), Ἰερεμιάνου, Καμποροπούλου, Μαυροματή, Βιγλατζή (Ἀπόλλωνος).

Διατιτῆς τοῦ ἀγῶνος ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Π. Ε. Ε. κ. Ήσας Ἡσάι.

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Τὸ Α'. μέρος

Ὁ ἀγὼν ἤρχισε τὴν 3.15' μ.μ., χωρὶς κατὰ τὸ πρῶτον τέταρτον νὰ παρουσιάζῃ τί τὸ ἐξαιρετικόν. Αἱ δύο ομάδες φαίνονται μὲ ἴσας δυνάμεις, καίτοι εὐχερῶς διακρίνεται ἡ ὑπεροχὴ ἐν τῷ συνόλῳ τῆς συνθέσεως καὶ τῶν ἐπιτυχῶν ὅσον καὶ σκοπίμων συνδυασμῶν τῆς Πειραικῆς ομάδος. Δὲν ἐκράτησεν ὅμως ἐπὶ πολὺ ἡ ψυχραιμία τῶν ἀγωνιζομένων. Καὶ τὰ δύο μέρη ἐπείγοντο νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν καὶ διὰ τοῦτο ἤρχισαν παιγνίδι τόσον ὀρμητικὸν ὥστε ὁ διαιτητὴς κατ' ἐπαλήθεϊν ἤναγκάζετο νὰ σφυρίξῃ σφάλματα ἐπὶ σφαλμάτων ἐκατέρωθεν σημειοκλήτων. Οἱ Πειραικοὶ συχνότερα διεξάγουν τὸ παιγνίδι περὶ τὸ τέρμα τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' αἱ ὀρμητικαὶ κατ' αὐτοῦ ἐπιθέσεις ἐπιτυχῶς ἀποκρούονται ὑπὸ τοῦ ἀρίστου εἰς τὸ ἔργον του τερματοφύλακος τῆς Ἀθηναϊκῆς ομάδος κ. Καλλογεροπούλου, ὅστις δικαίως προκρίνεται ἐν τῇ χειροκροτήματι τῶν θεατῶν εἰς πᾶσαν ἐπιτυχὴ καὶ συνθησάτα δύσκολον ἀπόκρουσιν τῆς σφαίρας. Αἱ ἐκ τῶν διαχωρισμῶν πτώσεις καὶ ἡμιληποθυμίας διαφόρων παικτῶν συνθησάτα προκαλοῦν τὴν διακοπὴν τοῦ ἀγώνος καὶ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ ἱατροῦ τῶν ομάδων. Τέλος ὀλίγα λεπτά πρὸ τῆς λήξεως τοῦ α' μέρους, οἱ Πειραικοὶ ἐπιτυχάνουν ἕνα τέρμα ὑπὸ τὰς φρενιτιώδεις ἐκδηλώσεις χάρας τῶν συμπολιτῶν τῶν.

Τὸ Β'. μέρος

Ὁ ἀγὼν ἐπαναλαμβάνεται μὲ μεγάλην σφοδρότητα. Ἡ Ἀθηναϊκὴ ομάδα καταβάλλει ὅλας τὰς προσπάθειάς της διὰ ν' ἀνακτῇ τὸ ἀπολεσθὲν τέρμα της, ἀλλ' ἔχει τὴν ἀτυχίαν νὰ στερηθῇ τῆς συνεργασίας τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν μελῶν της κ. Βλαχοπούλου, κτυπήσαντος διὰ δευτέραν φοράν καὶ ἀποχωρήσαντος τοῦ ἀγώνος.

Οὕτω σχεδὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ β' μέρους οἱ Ἀθηναῖοι ἀγωνίζονται μὲ ἡλαττωμένην δυνάμιν μιᾶς μονάδος, οὐκ ἦτον καπορθῶνον σχεδὸν μέχρι τέλους νὰ κρατήσουν τὸν ἀγῶνα ἄνευ ἄλλου κατ' αὐτῶν τέρματος, ἐπὶ πλέον δὲ ἐπιτυχάνουν καὶ ἐν, μὴ ὑπολογισθὲν ὑπὸ τοῦ διαιτητοῦ. Τὰ φάουλ καὶ αἱ παρόντοποι ἀπωθήσεις συνεχίζονται ὑπὸ τὴν ἀνεξάντλητον ὑπομονὴν τοῦ διαιτητοῦ, δὲν λείπουν δὲ καὶ μικροπεισιόδιὰ τινα μεταξὺ τῶν ἀγωνιζομένων, προκαλοῦντα τὴν δυσφορίαν τῶν θεατῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ τερματοφύλαξ τῆς Ἀθηναϊκῆς θαυματουργεῖ, ἀλλ' ἐν τέλει κἀμπτεται πρὸ τῆς συνοχῆς καὶ τῆς τεχνικῆς ἐνεργητικότητος τῆς γραμμῆς τῶν κυνηγῶν τῆς Πειραικῆς, ἥτις ἤδη σημειοὶ καὶ δεύτερον τέρμα καὶ ἐξασφαλίζει τὴν νίκην καὶ τὸ ἐπαμειβόμενον ἔπαθλον.

Η ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΟΜΑΣ

Ἡ νικήτρια ομάδα τοῦ Πειραιῶς, ὡς σύνθεσις, ἀποτελεῖ ἕνα ἁρμονικὸν σύνολον λίαν γνῶριμον μὲ ὑπολογισμένην κάθε προσπάθειαν μὲ αὐστηρὰν προφύλαξιν ἐκάστων εἰς τὴν θέσιν ὠρίστη. Δὲν ἦτο μικτὴ ἡ ομάδα, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπαρυσίασθη ἡ πρωταθλήτρια τοῦ παρελθόντος ἔτους ομάδα μὲ τὴν αὐτὴν σύνθεσιν καὶ συνοχὴν διὰ νὰ διεκδικήσῃ —δικαίως ἄλλως τε— τὴν ἀντιπροσωπεΐαν τῆς πόλεως τοῦ Πειραιῶς. Ἡ γραμμὴ ἰδίᾳ τῶν κυνηγῶν ἀπέδωκε μίαν θαυμασίαν προσπάθειαν συνοχῆς καὶ ὅλαι αἱ μεταδιδάσεις τῆς σφαίρας εὐρισκον πάντοτε ἔτοιμον εἰς τὴν θέσιν του τὸν σύντροφον παίκτην, ὥστε θὰ ἐδέχετο αὐτὴν ἀποτελεσματικῶς.

Η ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΟΜΑΣ

Πέραν τῆς φιλοτίμου προσπάθειας καὶ τῆς ἐπιμόνου θελήσεως, ἦν κατέβαλον οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴν, εἰς τὸ νὰ

κρατήσουν τὸν ἀγῶνα μὲ μίαν ἄμυναν ἰσχυράν, δὲν μᾶς ἐπέδειξε τίποτε ἄλλο ἄξιον προσοχῆς. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς εἰς τοὺς γνωρίζοντας τὰ πρόσωπα, ἔδωκε τὴν ἐντύπωσιν ομάδος καταρτισθείσης τὴν τελευταίαν στιγμὴν —ἴσως τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς τοῦ ἀγώνος— ὅπως, ὅπως ἀπὸ ὅσους εὐρέθησαν προχείρους παίκτας. Διὰ τοῦτο ἐσημειώσαμεν μετέχοντας ὀρισμένους παίκτας μετριωτέρας ἀξίας, ἄλλων ἀποκλεισθέντων. Οὗτοι, ἄγνωστοι σχεδὸν πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς μεταξὺ τῶν προπονησεως, ἀνέλαβον τὸν ἀγῶνα, ὡς ἂν ἐπρόκειτο περὶ ἀγῶνος προπονησεως καὶ χωρὶς νὰ ὑπολογίσουν τὴν βαρύνουσαν αὐτοὺς εὐθύνην ὡς ἀντιπροσώπων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὲρ τῆς ἡγωνίζοντο. Ἡ γραμμὴ τῶν κυνηγῶν ἐνεφάνισε μίαν καταπληκτικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἁρμονικὸν σύνολον τῆς ἀντιπάλου, καίτοι φρονούμεν, ὅτι ἐὰν ἐτροφοδοτεῖτο καλλίτερον τὸ δεξιὸν τῆς γραμμῆς αὐτῆς καὶ τὸ παιγνίδι ἐστρέφετο ἐπιμυνώτερον πρὸς τὰ δεξιὰ, τ' ἀποτελέσματα θὰ ἦσαν καλλίτερα. Ὁ κ. Δημόπουλος εἰς τὴν γραμμὴν τῆς μέσης ἐιργάσθη πολὺ καλὰ, οἱ δὲ ὀπισθοφύλακες κ.κ. Πονουργιάς καὶ Ἰσραεμίδης μετὰ τοῦ τερματοφύλακος κ. Καλλογεροπούλου ἐκράτησαν σχεδὸν ὅλον τὸν ἀγῶνα.

Πάντως φρονούμεν, ὅτι ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιπροσωπευθῇ δι' ομάδος κατὰ πολὺ ἀνώτερας, ἐὰν ὑπεχώρουν κατὰ τι μερικὰ φιλοδοξίαι, ἀπαιτήσεις καὶ ἀντιρρήσεις, αἵτινες κατέληξαν εἰς τὸ νὰ κατεσθῇ ὁ σχηματισμὸς τῆς ομάδος ἐκ τῶν ἐνόητων τῆν τελευταίων ὥραν. Ἀλλ' ἂς ἐλπίζωμεν, ὅτι τὸ πάθος θὰ χρησιμεύσῃ ὡς μαθήμα.

Ο ΔΙΑΙΤΗΤΗΣ

Τὸ ἔργον τοῦ διαιτητοῦ, εἰς ἀγῶνα μάλιστα τῆς σημασίας τοῦ τῆς παρελ-

θούσης Κυριακῆς, εἶνε τὸ πλέον δύσκολον καὶ τὸ πλέον ἀχάριστον. Ἡ κρίσις τοῦ διαιτητοῦ εἰς ποικίλας τοῦ ἀγώνος περιπτώσεις, εἶνε δύσκολον νὰ ἱκανοποιηθῇ καὶ παίκτας καὶ θεατᾶς συγχρόνως. "Ὅ,τι σφαλὲν ἀφήσῃ νὰ παρέλθῃ ἀπατήρητον διότι κατὰ τὴν ἀντίληψιν του, τὸ σφάλμα μᾶλλον ἐζημιῶν ἢ ὠφελεῖ τὸν διαπράξαντα, ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῶν θεατῶν ὡς μεροληψία καὶ ἀνάπαλιν. Πάντως ὁ κ. Ἡσαΐας κατώρθωσε νὰ ὑπερβῇ τὸν Ρουβίκωνα τῶν τοιούτων ἐπικρίσεων καὶ νὰ ὁμολογηθῇ ὑπὸ πάντων, ὅτι ἐξεπλήρωσε μὲ μεγάλην ἀμεροληψίαν καὶ χριστιανικωτάτην συγκάτασιν πρὸς τοὺς ἀγωνιζομένους τὸ καθήκον του. Διότι ὁμολογοῦμεν, ὅτι, ἂν ὁ κ. Ἡσαΐας ἤθελεν ἐκπληρῶσαι μὲ τὴν ὀφειλομένην αὐστηρότητα τὸ ἔργον του, θὰ ἔπρεπε —καὶ ἔπρεπε— νὰ εἶχεν ἀπομακρύνει τοῦ ἀγώνος, ἄνευ οἰκτου, κάθε παίκτην, ὅστις ἀπετόλμα νὰ ὑψώσῃ τὴν χεὶρά του κατ' ἀντιπάλου διὰ τὴν παραμικρὰν ἀφορμὴν. Καὶ ἐσημειώθησαν δυστυχῶς συχνότατα τὴν Κυριακὴν αἱ τοιαῦται τρυφεραὶ ἐκδηλώσεις, αἱ ἐπενθυμίζουσαι ἡμῖν τὸν Τουρκικὸν ὁμιλόν. Ἀλλά, ὅταν ἡγωνίζετο ἐν Σμύρῃ, ὥστε νὰ προκαλοῦν τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὴν ἀπατήσιν ὅπως τὸ φαινόμενον τοῦτο παταχθῇ ἀμελλέτως.

Καὶ ὁ κ. Ἡσαΐας ἔχει, φρονούμεν, ἀρκετὴν θέλησιν καὶ δυνατότητι πνεύματος ὥστε νὰ κτυπήσῃ γερά εἰς τὸ μέλλον τὰ τοιαῦτα τολμήματα.

Η ΔΕΚΑΗΛΙΧΝΙΑ

Τὴν Κυριακὴν ἐπίσης ἐγένοντο εἰς διάφορα γήπεδα καὶ τὰ ἐξῆς φιλικὰ παιγνίδια μεταξὺ ομάδων, μὴ ἀνεγνωρισμένων ἐτι, ἥτοι:

Καλλιθέα — Ὀρφεὺς	1—0
Ἀνατολὴ — Ἡρακλῆς	3—0

ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ Ο ΑΡΧΙΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ 'ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ 400
ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ

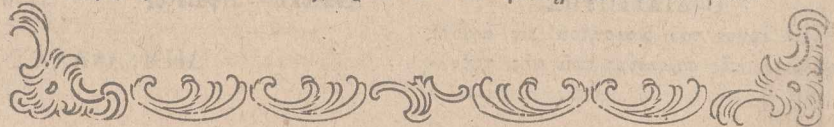
Ποικίλαι γνώσεις.- Συνεργασία πολλῶν λογίων
καὶ ὅλων τῶν συνεργατῶν
μετὰ τῶν εἰκόνων των

Πλεῖσται λεπτομέρειαι διαφόρων βιομηانيῶν
μετὰ πολλῶν εἰκόνων.
Επιθεωρήσεις ἀπὸ τὴν
κοινωνικὴν, ἐθνικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ζωὴν
τοῦ λήξαντος ἔτους.

Εἰκόνες καὶ ἄλλη ὕλη σύμφωνος
πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ «Θησαυροῦ».

Θὰ πωλεῖται χαρτόδετον δορ. 8.50
» χρυσόδετον » 12

Επειδὴ θὰ ἐκδοθῇ ὀρισμένος ἀριθμὸς ἀντιτύπων, Συνδρομηταὶ
ἐγγράφονται ἀπὸ σήμερον ἐπὶ καταβολῇ τοῦ ἀντιτίμου.

ΜΙΑ ΦΤΩΧΙΚΗ ΓΩΝΙΤΣΑ

Ὡς πρᾶγμα τιωχικὴ πολὺ μικρὰ, ποῦ φά
χει κανεὶς διὰ
νὰ τὴν εἶδῃ,
χωμένην μέσα
σε ἀτελείωτη
σειρὰ διαφο-
ρων καταστη-
ματων, ἢ γω-
νιτσα, ποῦ ἡ
μεγάλῃ καὶ ἀ-
περάντιον καλωσύνης ψυχῇ τῆς
Μάρρας διάλεξε διὰ τὰ προσφέρεται,
μὲ τὴν ἀνεξάντητον πληρὴν τῆς κα-
λωσύνης τῆς, μικρῶν ἀνακούφιαν
τὰς ἑορτάς, εἰς τὰ καὶ μέντοι προσ-
φυγόπουλα. Μικρὴ καὶ ταπεινὴ, σε-
μνὴ γωνίτσα, ἀλήθεια... μα μὴ
πὼς ταιριάζει σὶν πόνο καὶ σὶν
συμφορὰ νὰ κατοικῇς ἀνάτορα!

Στὸ μικρὸ ὅμως αὐτὸ φταχτὸ ἐκ-
κλησάκι, ὅπου θεοὶ λειτουργοῦν τε-
λεῖται, καλοῦνται οἱ πιστοὶ καὶ
εὐλαβεῖς, γιγάνθρωποι, μετὰ τὴν
νὰ δώσουν τὸν ὀβολὸν τῶν, εἰς τὴν
ταλλαγὴν εἰδῶν δωρηθέντων καὶ συ-
λεγέντων ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ
στοργικῆς Μάρρας, ἵνα τὸ εἶδος τῆς
πωλήσεως αὐτῶν ἀλλεχθὲρ ἴσμεν
ποσὸν διατεθῇ διὰ τὸ παιγνιδάκι ἢ
τὸ γλύκισμα τοῦ ὀρφανοῦ καὶ ταπει-
μένου προσφύγοντος, ὁ ὅποιος
φωτίζεται καὶ θεοποιεῖται γλυκὰ.
ἀπλά, ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀλλοτριοποι-
κὸ αἶσθημα ἐκείνης, ἢ ὅποια ἐν-
παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ᾧρᾳ ἄγρυ-
πνος, ἐργάζεται χοιριανικότητα
διὰ τὴν ἀνακούφιαν παντὸς ἀνθρώ-
που πόνου, πάσης δυστυχίας.
Ποῖος ξέρει πάλιν, πόσους κό-
πους, φροντίδας καὶ σιεροχωρίας
τῆς ἐστοίχισεν ἢ πραγματοποιήσας
τῆς ιδέας τῆς, διὰ τὰ ἰδοῦναι καὶ α-
φιερῶσαι τὸ μικρὸ αὐτὸ καταφύγιον,
τὴν στοργικὴν φωνήν, εἰς ἣν θὰ
δωπεύεται τουφεκὰ ὁ πόνος καὶ θὰ
ἐξεληρείσονται αἱ ἀνάγκαι τῶν ἀ-
τυχῶν ἀδελφῶν μας.
Διότι ἂν ἡ ἀγορὴ αὐτὴ ἐγκα-
νίσταται τώρα διὰ τὰ δόση λίγη
καρὰ τῆς μαρομένους παιδικῆς καρ-
δοῦλες τῶν μικρῶν ἐστερημένων,
δυστυχῶν τῆς Τουρκικῆς θρησκεί-
ας, θὰ παραμείνῃ ἐπὶ μακρὸν εἰσε-
ν, πρὸς διαρκύνειν τῶν ἐργασι-
στῶν Μικροασιατικῶν γυναικῶν,
οὐκ ἴσον τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ
Πειραιεῖ ἐγκατεστημένων ἀλλὰ καὶ
εἰς οὐρανὸν ἄλλην πόλιν τῆς
Ἑλλάδος διαμενομένην. Πλεῖς θὰ
δύνανται ὅταν σὺνδραμεν διαδρα-
ματίζεσθαι, ἢ ἀποτελεσθῶν ἢ νὰ φέρωσιν
αἱ ἰδίαι τὰ προϊόντα πάσης ἐργασί-
ας τῶν πρὸς πώλησιν, διὰ τίλλας,
κετήματα καὶ πᾶν ἄλλο ἀντικει-
μενον προσοριζόμενον διὰ τὴν ἀγο-
ράν. Ἀλλ' ὅσῳ ἁπλοῦς καὶ ἁπλοῦς, με-
ταξὺ τῶν γυναικῶν καὶ παιδῶν ἢ.

Ἡ φτωχικὴ αὐτὴ γωνίτσα ἀνα-
λαμβάνει τὴν προστασίαν καὶ πό-

λίσσιν τῶν εἰδῶν τούτων δεχομένη
εἰσῆς καὶ οἰανδήποτε δωρεῶν εἰς
εἶδος, τὸ ἀντίτιμον τῆς πωλήσεως
τοῦ ὁποῖον δὲ διατίθεται διὰ τὰ
δυστυχισμένα μικρὰ πλάσματα τῆς
Μικρασιατικῆς καταστροφῆς.

Συνιστῶμεν θερμῶς εἰς πάντας,
τοὺς σκεπτομένους νὰ διαθεσῶσι
καὶ τὸ ἐλάχιστον ποσὸν διὰ δῶρα
προσφιλῶν τῶν προσώπων κατὰ
τὰς Ἑσπιάς, ἵνα ἐπισκεφθῶσι πρῶ-
τον τὴν γωνίαν αὐτῆς τῆς καλω-
σύνης καὶ φιλάνθρωπίας.

Θὰ εὕρουν ἐκεῖ ἀρκετὸν πλοῦτον
εἰδῶν καταλλήλων διὰ δῶρα. Παι-
γνίσματα, κοῦκλες, βιβλία, ἐργόχει-
ρα ὡραία μ' Ἑλληνικὰ κεντήματα,
μαξιλαράκια, ἱσάντες κεντημένες.
Ἐπίσης ἐσθρὸς μάλινες καὶ εἶδη
ἀγγειοπλαστικῆς Ἑλληνικῆς τέ-
χνης καὶ εἰς τιμὰς πολὺν, πολὺν λο-
γικὰς.

Μία ἐπισκεψίς τους εἶνε εὖερ-

γεσία, παρεχομένη ἀζημιώτως μά-
λιστα.

ΝΑΪΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Νέα ἀνέκδοτος σειρά).

Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Σκόκου

Εἰς Κουλουχέρην

Εὐγε! Σοῦ κάνω ἔρχο
καὶ νὰ τὸ λὲς μπορείς:
πὺς εἶσαι ὁ μόνος Ἕλληνα
ποὺ δὲν... λαθροχειρεῖς!...

Ἡ ΤΥΧΗ

Στραβὴ εἶν' ἡ τύχη ἂν πάη μακρὰ
ἂπ' τῇ δικῇ μας στρατὰ...
μὰ ἂν ἔλθῃ σὰν στραβὴ σ' ἐμὰς,
τῇ λέμε... ἀνοιχτομάτα!...

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΗ 1893

Κεφάλαιον καταβεβλ. Δρ. 48,000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκτελεῖται πᾶσα τραπεζικὴ ἐργασία
Ἀγοραπωλησία Συναλλάγματος ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ

Πιστώσεις ἔναντι Φορτωτικῶν

Πιστώσεις ἔναντι Φορτωτικῶν

Προεξοφλήσεις καὶ Εἰσπράξεις Γραμματίων

Χρηματιστικαὶ ἐντολαὶ

Πιστωτικαὶ Ἐπιστολαὶ καὶ Ἐντολαὶ πληρωμῶν

Ἑννοκίσεις Χρηματοκιβωτίων

Ταμειυτήριον ἐπὶ τόκῳ 4 ο)ο ἑτησίως.

Καταθέσεις ὧσεως καὶ ἐπὶ προθεσμία

ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΓΩΜΕΝ

Ἡ μὲν προσοβείου-
σαν οὐκ ἄνθρω-
πος τρώγει, διὰ τὰ
καὶ τῷ, ἐνῷ ἕτεροι
θεατείνονται, οὐ-
τὴν διὰ τὰ τρώγη.
ἀλλὰ τὸ σπουδαί-
ον κεφάλαιον
εἶνε: Τί πρέπει
νὰ τρώγομεν. Ἡ
καταβολὴ τῆς κρε-
σπορίας βασίζεται ἐπὶ τῆς ἡθικῆς
καὶ ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς, ἀλλ' ὑπάρ-
χον ἀντιρρήσεις οὐσιωδέσταται εἰς
τὰ ἐπιχειρήματα, ἅτινα οἱ ἀδιόλω-
τοι φυτοφάγοι ἀρνοῦνται ἐκ τῆς ἁ-
ντέρω διττῆς πηγῆς. Βεβαίως εἶ-
νε εὐγενὲς τὸ αἰσθῆμα τῆς προστα-
σίας τῶν ζώων, τοιαῦτα δὲ αἰσθη-
ματα ἐξεδηλοῦντο καὶ εἰς παροχη-
μένους χρόνους, ὡς τὸ τῶν ἀρχαίων
Ἀθηναίων, οἵτινες τὴν ἱερὰν ὄνον
τὴν κοπιόσαντα εἰς τὴν μεταφύραν
τοῦ ὕλικου κατὰ τὴν ἀνέμερον τοῦ
Περσικῆος ἀπὸ τῆς λαοῦ κατὰ τὸ
γῆρας τῶν περὶ τὴν κόπην, ὅτι-
σαντες ὅπως διατρέφεται δημοσίᾳ
δοξαίῃ ἐκ τοῦ Πρωτανείου. Ἀλλὰ
παλιν δὲν πρέπει νὰ προχωρῇ ὁ σπ-
κτος ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ προσ-
μῶνται τὰ κτήνη τῶν ἀνθρώπων.
Ἡ τοιαύτη ὑπερβολὴ ὑπερδιπλοῖ
τὴν περιφάνειαν ἀναφώρῃς εὐγε-
νοῦς δεσποτικῆς, παρερμενεύσεως καὶ
τὰ τὴν θανάτωσιν τοῦ Διαιτῆ. Οὐ-
τος, ἀποπειραθεὶς νὰ φονεύσῃ τὸν
βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκον

τὸν ΠΕ', κατεδικάσθη εἰς τὴν φρι-
κωδὴ ποινὴν τοῦ διαμελισμοῦ, σπα-
ραχθεὶς ὑπὸ τεσσάρων θυμοειδῶν
Ἰταλῶν, ἐξορμώντων κατ' ἐναντίαν
δικεινῆς. Ἡ βασανιστὴς διήρκεσεν
ἐπὶ πολλήν ὥραν, καὶ ἡ ἀθρὰ κνί-
βλεπομένη τὰς προσπάθειάς τῶν Ἰ-
ταλῶν, ἀγωνιζομένων ν' ἀποσπᾶσιν
ἀπὸ τῶν ἀρθρώσεων τὰ μέλη τοῦ
καταδίκου, εἰς ἃ ἦτο ἕκαστος αὐ-
τῶν προσδεδεμένος. ἡκούσθη ἀνα-
κρούουσα μετὰ βαθύως οἴκτου:—
Τί τραβοῦν αὐτὰ τὰ κακάμορα τὰ
ζῶα!

Ἡ κρεσπορία δὲν εἶνε λείψανον
βαρβαρῶν ἐποχῆς, ὡς διατείνονται
οἱ φανατικοὶ φυτοφάγοι, ἀλλὰ δε-
σφύει εἰς τὸν ἀνιστοφῶδη χροῖον τὸν
διέποντα τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀνεξήγη-
τον βασίλειον τῆς φύσεως καὶ κα-
ταλύοντα τὰς σχέσεις καὶ ὄντων
πρὸς ἀλλήλα καὶ πρὸς τὰς ἀποκρύ-
τους δυνάμεις. Ἐξ οὗ ἀπέρχεται πᾶ-
σα ἐν τῷ κόσμῳ λειττοργία, τοῦ ὁ-
ποῦ τὰς διατάξεις δὲν ἀντιμετά-
τιναι τὰ ἀνίσταρα ἀνθρωπίνων καὶ
καταστρεφόμεν. Ὁ ἀλλοιότητος ἀγών
περὶ ὑπέρβους, ὁ κόπος τῆς ἐπιλα-
γῆς, καὶ ἀθρόα καταστροφὴ αἱ συν-
τινόμεναι εἰς τὰ αὐτὰ εἶδος τι-
μὰς τῶν ὄντων ὑπὸ διαφορῶν φθο-
ροποιῶν αἰτίων εἶνε παράγοντες
τῆς ἰσορρογίας ἀπὸ ἐπιδόσεως ἢ φῦ-
σις εἰς τὸν μέγαν ἰσολογισμόν τῆς
ἐν αὐτῇ αἰωνίου γενέσεως καὶ φθο-
ράς. Ἀλλ' ὅμως, παραδόξως λη-
θρομένη ὑπὸ τῶν ὑπερμάχων τῆς

προστασίας τῆς ζωῆς τῶν ζώων, θὰ ἦτοκε· νὰ περικρίρη τὰ πτερά τοῦ αἰ σθηματινοῦ αὐτῶν οὐαίρου. Ἐάν τυ γὼν τοῦτο ἐπραγματοποιεῖτο, ἐσυλ- λογιόθησαν εἰς ποίαν θέσιν θὰ περι- ἦρχετο ἡ ἀνθρωπότης; Ἐάν τὰ παν τοσιδὴ ζωὰ τὰ χρησιμεύοντα σήμε- ρον εἰς βρώσιν τῶν ἀνθρώπων, δὲν ὑπέκειντο εἰς ἄλλην φθορὰν παρε- κτός τῆς ἐκ τοῦ φυσικοῦ θανάτου, ὅα- ριθὸς αὐτῶν θὰ ἐπολλαπλασιαζέ- το ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρ- χῃ ἐπὶ τῆς ὑδρογαλίου σφαίρας χύ- ρος ἐπικρίτης διὰ τὰ δίπτοδα. Φαντα- σθῆτε οἱ ποῖον ὄψιν θὰ ἐπαρουσί- ζεν ὁ πλανήτης μας ἐάν αἱ ἀγάλαι τῶν προβάτων, τῶν βοῶν, τῶν αἰ- γῶν, τῶν κοινῶν, λαγωῶν κ.λ.π. ἐπ' ἀπειρον πολλαπλασιαζόμεναι καὶ μὴ ἐπαπειλούμεναι ἀπὸ τῆν πύ- χαιραν, τὸ κνημητικὸν ὄπλον ἢ τὰς πτυχῖδας τοῦ ἀνθρώπου, ἐκάλυπτον πᾶσαν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, μὴ ἀφίνουσαι ἕδαφος πρὸς συνοικισμὸν καὶ συγκοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐάν τὰ σμήνη τῶν πτηνῶν κατεσκό- τιζον τὴν ἀτμοσφαῖραν, ἐάν τὰ κο- πᾶδια τῶν ἰχθύων ἐπληθύνοντο το- σοῦτον ἐν τῇ θαλάσῃ, ὥστε νὰ ἐμ- ποδίζουσι τὰ πλοῖα. Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς δὲν θὰ ἦτο πλέον δυνατὴ, θὰ εὐρίσκοντο δὲ εἰς πολὺ δυσχερεῖ θέσιν οἱ χορτοφάγοι, ἀφοῦ πᾶσα βλάστησις καὶ πᾶσα γλὴν ἤθελεν ἐν- λείπει ἐξαντλουμένη ἐκ τῆς διατρο- φῆς τῶν κτηνῶν. θὰ ἔλειπε δὲ φυ- σικῶς καὶ αὐτὸ τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον

αἱ ἀνῶδες καὶ τὰ θήλας ἐν γένει τῶν μαστοφόρων θὰ παρείχον· εἰς τὰ ἀπαύστως ἀνακοιμένα νεογνῶ- των, ὅπως θὰ ἔλειπον καὶ τὰ ὠά- ατυνα εἶνε ζήτημα ἀν προέπει νὰ χοι- σμεύουσιν ὡς ἔδεομα, κατὰ τὰς ὁ- χας τῶν χορτοφάγων, ἀφοῦ αὐτὰ- σιν τῆς ὑπάρξεως τῶν ὄντων, τὴν ὁ- ποῖαν ἐγνοοῦν νὰ προστατεύουσιν.

Ἐπὶ κεφαλῇς τῶν τηρούντων φυ- σικὴν καὶ λογικὴν διαίταν περὶ τὴν τροφὴν πρέπει νὰ κατατάξωμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ- σως ἐτήρει πιστῶς τὸν μοσαϊκὸν νό- μον, θύων καὶ νεύμενος τὸν ὄντων τοῦ Πάσχα καὶ ἐσθίων τοὺς ἰχθῆς. οὗς ἤγορευε μετὰ τῶν μαθητῶν· τοὺς εἰς τὴν λήμνην τῆς Τιβεριάδος. Ἀλ- λως τὰ ζωὰ δὲν φθείρονται μόνον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυρότερου, ὁ ἄγραφος νόμος τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ὁ ἰσχύων εἰς τὰς σχέσεις ὅλων τῶν κτισμάτων, ἐπι- φέρει τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν μικρῶν ὑπὸ τῶν μεγάλων, τῶν ἀσθενῶν ὑ- πὸ τῶν δυνατῶν.

Διὰ Θεορπετίαν

Καταργάτου. Στραβισμού (ἀλ- λουθρίας) Τραχημάτων κ.τ.λ. **δυνιδόμεν** τὴν τελείαν Κλη- νικὴν

κ. **Σπύλιον Χαράμη**

τ. ἀρρηγτοῦ ὁφθαλμολόγου
21, Μενάνδρου 27.

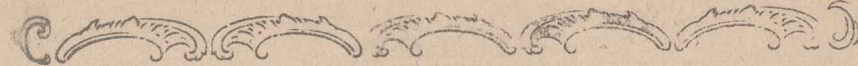
Τηλεφ. 654

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ

ΣΤΟΥ ΓΩΓΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Γ. ΟΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

53 Σταδίου 53

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΠΕΡΙ ΣΥΜΠΟΣΙΩΝ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Κωνσταντινίδου)

Μία ἀπὸ τὰς ὡραιότερας συνη- θείας τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, τὰ ἐπί- σθημα δεῖπνα καὶ συμπόσια, ἐξέλει- ψαν σὺν τῇ χρόνῳ. Εἰς κοινὴν τρά- πεζαν παρακάθηνται σήμερον μόνον σκενοὶ συγγενεῖς εἰς ἡμέρας ἑορτα- σίμους καὶ ἡ συνεστίασις αὕτη δὲν περιβάλλεται ἀπὸ κανένα ἐξαιρετι- κὸν τύπον, ἐκτὸς τῆς παρασκευῆς ἐ- κλεκτοῦ τινος φαγητοῦ. Τὸ τρώγειν κατέληξε νὰ θεωρῆται κοινῶς μία πράξις πολὺ πεζή. Ἀλλωστε — δυ- στυχῶς — αἱ δυσχέρειαι τῆς ἀντιμε- τώπισεως τῆς ζωῆς κατὰ τὴν συγ- χρονοὺν ἐποχὴν μας συνεκέντρωσαν τὰς σκέψεις καὶ κατέστησαν σκοπὸν τῆς ἐργασίας τὸν ἀπλοῦν διαπορι- σμὸν.

Παρακαλῶ νὰ μὴ με παρεξηγή- σουν οἱ καλοὶ φίλοι, ποὺ ἐκ τῆς ἐπὶ ὡραίας ἐμπνευσιν νὰ με καλῶν συγ- γὰ διὰ νὰ συντρώγω ἀδαπάνως μα- ζῶ των. Διότι ἐγὼ τοῦλάχιστον προ- σωπικῶς δὲν εἰμπαρὼ νὰ ἔχω κα- νὲν παράπονον διὰ τὴν κατάρρευσιν τοῦ ἀρχαίου ἐθίμου τῶν ὁμαρῶν ἐ- στιάσεων. Ἀπὸ χρονογραφικῶν λό- γων καθήκον ὅ' ἀσχοληθῶ σήμερον με τὰ ἐπίσημα δεῖπνα καὶ τὰ συμ- πόσια τῶν ἀρχαίων.

Εἰς τοὺς ὁμηρικὸς χρόνους τὸ δεῖπνον ἦτο φυσικὴ συνέπεια τῆς θυ- σίας. Ο ὀικοδεσπότης ἐτέλει τὴν οἰ- κογενειακὴν θυσίαν, οἱ ἱερεῖς ἐλάμ-

θανον τὴν μάχαιραν διὰ νὰ θύσωσι τὸ θῆμα. μοιράσουν καὶ διανεῖμουν τὰς μερίδας εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας ἀφ' τοῦ πρώτου ἐκράτουν τὰς μερί- δας τῶν θεῶν, εὐρύς δὲ κύκλος προ- σκεκλημένων προσητοιμάζετο διὰ τὸ δεῖπνον. Ἡ ἀρχαία τράπεζα ἀπετε- λεῖτο ἀπὸ τρεῖς κλῖνας, ἐξ οὗ καὶ τὸ τρικλίνιον, τοποθετουμένης τῆς μίας ὁριζοντίως, τῶν δὲ καθέτως καὶ πα- ραλλήλως, ὥστε νὰ σχηματίζεται Π κεφαλαῖον ἰσοσκελὲς καὶ ἐπὶ ἐκά- στῃς κατεκλίνοντο ἀνὰ τρεῖς συνδαι- τυμόνες.

Ὅταν ἀπεράσει τις νὰ συμποσιά- σῃ φίλους τοῦ χάριν ἑορτῆς τινος οἰκογενειακῆς ἢ δι' ἄλλην τιὰν αἰ- τίαν ἐλάμβανε πρόνοιαν νὰ προμη- θευθῇ πάντα τὰ ἀπαιτούμενα. Ἐάντῃ ὀνηρεσία τοῦ καὶ μάλιστα ἢ τοῦ μα- γειρέου τοῦ δὲν ἐτήρηκε μετέβαι- νεν εἰς τὰ δημόσια Μαγειρεῖα, ὅπου εὐρίσκει πάντοτε καλὸς μαγείρους ἐφωδιασμένους μετ' ἀναγκαζόντα σκευῇ καὶ τοῖς ἀπαιτούμενοις δοῦ- λούς, καὶ ἐμίσθωνεν ὅσους ἐξ αὐτῶν ἐχρειάζετο διὰ τὸ συμπόσιόν του. Αἱ προσκλήσεις ἐγένοντο ἀνεῦ δια- τηρήσεως προφορικῶς καὶ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες συνήντωντο καθ' ἐκάστην εἰς τὴν ἀγορὰν, τὰ γυμνά- σια, τὰς στοὰς, τὰ προπύλαια καὶ τὸ Κεραμεϊκόν. Οἱ οἰκεῖοι καὶ φίλοι προσήρχοντο αὐτόκλητοι χωρὶς νὰ

παρεξηγούνται. Τουναντίον ὁ οἰκοδεσπότης ἐφίλοτιμεῖτο νὰ παράσχω καὶ εἰς αὐτοὺς ἀδιακρίτως πάσας τὰς δυνατὰς περιποιήσεις. Οὔτε ὁ Ἀριττόδημος προσήλθεν ἀπρόσκλητος εἰς τι συμπόσιον ὃ οἰκοδεσπότης Ἀγάθων τὸν ὑπεδέχθη διὰ τῶν ἐξῆς φιλοφρονήσεων: «Εἰς καλὸν ἦκαίς, ὦ πῶ; συνδειπνήσης; χθὲς ζήτην σε, ἵνα καλέσας με, οὐχ οἷός τ' ἦ ἰδεῖν» ὅχι μόνον δηλ. τὸν ὑπεδέχθη ἀπρόσκλητον, ἀλλὰ τοῦ ἐξήτει καὶ συγγνώμην, διότι δὲν τὸν εὔρε διὰ τὰ τὸν προσκαλέσθη. Ἐκαστος τῶν προσκεκλημένων ἐδικαιούτο ἀκίνητη νὰ φέρῃ καὶ ἕνα ἐπίκλητον μαζὺ του, ὃ ὅποιος παρὰ Ῥωμαίους ἐκαλεῖτο *σκιά*. Ὁ ἀριθμὸς τῶν προσκεκλημένων κατὰ τοὺς αὐστηροὺς γαστρονόμους δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι ὀλιγώτερος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Χαρίτων, ἥτοι τῶν τριῶν, οὔτε περισσότερες τοῦ τῶν Μουσῶν, ἥτοι τῶν ἐννέα. Βραδύτερον κατὰ τοὺς Χριστιανικοὺς χρόνους χάριν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δώδεκα ἀποστόλων ἐπεδιώκετο ὥστε νὰ εἶναι τόσκι καὶ οἱ συνδειπνούντες· καὶ σήμερον δ' ἀκόμη, εἰς τὰ σπανίως διδόμενα δείπνα ὁ δέκατος τρίτος ἀποφεύγεται. Εἰς Παρίσιον μάλιστα ὑπάρχουσι γραφεῖα προμηθεύοντα δέκατον τέταρτον συνδαιτυμόνα ἐπ' ἀμοιβῇ πρὸς τακτοποιήσιν τῆς προλήψεως αὐτῆς.

* *

Χωρὶς νὰ ζηλεύσουν οἱ ἀναγνώσται μου ὅς με παρακολογήσουν εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν ἀρχαίων δείπνων. Ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς δὲν ἀπέρριψε βεβαίως τὴν μεγαλοπρεπὴ ἐμφάνισιν τῶν ἐστιάσεων ἀφ' οὗ πολλοὶ τῶν συγχρόνων μας λαῶν καὶ ἰδίως οἱ Ῥῶσοι θεωροῦν τὸ

δείπνον ὡς ἱεροτελεστείαν. Ἐν παρόδῳ ἀναφέρω, ὅτι εἶχε προξενήσει ἐντύπωσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅτι Ῥῶσσοι μεγιστὰν καταφυγὸν ἐκαὶ μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ πολυσεβιτισμοῦ εἰς τὴν Ῥωσσίαν καὶ μὴ ἔχων ἄλλον πόρον ζωῆς ἐπώλει καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὰς ὁδοὺς ἐφημερίδας καὶ βιβλία καὶ κερδίζων οὕτω μίαν περίπου λίραν Τουρκίας καθ' ἡμέραν περιεβάλλετο τὸ ἐσπέρας μὲ τὸ ἐπίσημον ἔνδυμά του καὶ μετέβαινε εἰς τὸ πολυτελέστερον κέντρον διὰ νὰ δειπνήσῃ ἀπαξ πληρώνων ὁλόκληρον τὸ κέρδος τῆς ἡμερησίας του ἔργασίας.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ τελετὴ τοῦ δείπνου ἦτο ἡ ἀκόλουθος περίπου: Ὁ οἰκοδεσπότης ἐδέχετο τοὺς προσκεκλημένους καὶ διέτασσε τοὺς δούλους του νὰ λύσωσι τὰ ὑποδήματα καὶ νὰ πλύνωσι τοὺς πόδας των· ἄλλοι δούλοι ἔλυσον τοὺς ἱμάντας, ἄλλοι ἔφερον λεκάνας, ἐνίοτε ἀργυρὰς καὶ ἄλλοι κρατοῦντες προχόους πολυτελεῖς ἔχονον ἐπὶ τῶν ποδῶν τῶν ξένων ὕδωρ ἢ καὶ οἶνον ξανθόν. Κατόπιν τούτου οἱ συνδαιτυμόνες εἰσῆρχοντο εἰς τὸν ἀνδρωνίτην, ἐνθα ἐλάβανον χώραν τὰ συμπόσια καὶ ἀφ' οὗ κατετίθοντο τὰ ἐπιπλα, τὴν διακόσμησιν καὶ τὰς ἐν αὐτῇ προετοιμασίας τῆς ἐστιάσεως συνῆλαιράν διὰ ταῦτα τὸν οἰκοδεσπότην.

Ὁ ἐστιῶν ὥριζε τὴν θέσιν ἐνὸς ἐκάστου. Συνήθως ἐτοποθέτει τοὺς δαιτυμόνας τοιοῦτοτρόπως, ὥστε οὐ μόνον ὁ χαρακτὴρ τῶν παρακαθημένων νὰ εἶναι ἀνάλογος, ἀλλὰ καὶ τὸ συμπόσιον νὰ καθίσταται φαιδρὸν. Ἀμα, δὲ οἱ σύνδειπνοι κατελάμβανον τὰς θέσεις των, ἥτοι κατεκλινόντο ἐπὶ τῶν κλινῶν, οἱ δούλοι ἔφερον ὕδωρ, λεκάνας, προχόους πολυτελεῖς καὶ χειρόμακτρα καὶ οἱ μέλλοντες νὰ

φάγωσιν ἐνίπτον τὰς χεῖρας των. Ἀκολούθως ὁ μάγειρος παρέδιδε τὴν γραμματίδιον, (σημερινὸν μενού), εἰς τὸ ὅποιον ἀνεγράφοντο ἅπαντα τὰ μέλλοντα νὰ παρατεθῶσιν οἱ δούλοι ἀνὰ δύο ἔφερον τὰς τραπέζας, τὰς ὁποίας ἐτοποθέτου ἀνὰ μίαν ἐνὸς ἑκάστης κλίνης. Τὰ φαγητὰ μὲ χωρισμένας τὰς μερίδας ἐκάστου ἐτοποθετοῦντο ἐπὶ τῶν τραπέζων. Συγχρόνως διενέμοντο ἀπὸ κομψότατα κάνιστρα λευκότατοι ἄρτοι καὶ ἕκαστος τῶν συνδαιτυμόνων ἠδύνατο ν' ἀρχίσῃ. Σημειωτέον ὅτι ἕκαστος τῶν προσκεκλημένων ἔφερε μαζὺ του καὶ τὸ χειρόμακτρόν του, ἂν καὶ κατεβάλλετο μενᾶλη προσοχὴ νὰ μὴ ρυπαίνωνται. Ἡ μὴ παράθεσις χειρομάκτρων διατηρεῖται ἀκόμη ὡς ἔθιμον ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς τὰ ἐπίσημα δείπνα τῆς Βουλῆς τῶν λόρδων. Ἰστοῦνται λέγοντες ὅτι εἰς λόρδος γνωρίζει νὰ φάγῃ χωρὶς νὰ ρυπανθῇ καὶ λάβῃ ἀνάγκην χειρομάκτρου.

Καὶ κατὰ πρῶτον κατετίθεντο αἱ λεγόμεναι ψυχραὶ τράπεζαι, ἥτοι ἐλαταὶ, ὠά, ὄστρεα, βοδινὰ καὶ ἄλλα διάφορα ὀρεκτικὰ φαγητὰ καλούμενα προδόρπια. Παρετίθετο καὶ ὀλίγον πράπειον οἴνου. Ἀκολουθῶς παρετίθεντο αἱ δευτέραι τράπεζαι, ἥτοι τὴ κυρίως τὴν ἐλατὸν δειπνον. Τὰ κρέατα ἦσαν κομμένα εἰς μικρὰ τεμάχια, ἐπεὶ δὲ ἔτρωγον μὲ τὰ δάκτυλα. Τὰ ὑγρὰ ἐρόφον με μυστίλλας, ἥτοι τεμαχίων ἄρτου καὶ λανθέντων ἐν εἴδει κοιλιαρίου, διὰ τῶν ἀπομαγαλῆτων δὲ, δηλ. τῆς ψυχῆς τοῦ ἄρτου ἐσκοῦπιζον τὰ δάκτυλα καὶ κατόπιν ἔρριπτον ταῦτα εἰς τοὺς κῶνας. Κατὰ τὸ δείπνον ὁ

πληρέτου οὐ μόνον οἱ δούλοι τοῦ συμποσιάρχου ἀλλὰ καὶ οἱ δούλοι τῶν κεκλημένων. Αἱ γυναῖκες δὲν ἐλάβανον μέρος εἰς τὰ συμπόσια, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐκρύπτοντο παρακαθημέναι συνήθως εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ συμποσίου.

Οἶνοχοοὶ νέοι καὶ ὥρατοι ἐκέρων με πολλὴν κομψότητα κρατοῦντες τὰ ποτήρια μὲ εὐλάβειαν διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων. Οταν οὐδεὶς τῶν συνδαιτυμόνων ἔτρωγε πλέον, τότε οἱ δούλοι εἰδοποιούμενοι δι' ἐνὸς νεύματος τοῦ κυρίου ἔφερον ὕδωρ καὶ εὐώδες σμῖγμα πρὸς καθαρισμόν τῶν χειρῶν, ἀπὸ στυρον τὰς τραπέζας καὶ ἐκαθάριζον τὸ ἔδαφος καὶ ἤρχιζε τὸ συμπόσιον ἢ ὁ πότος. Οταν πλέον ἐπήρχετο ὁ κόρος, τὸ συμπόσιον διελύετο καὶ οἱ συνδαιτυμόνες ἀπήρχοντο ἐνηγκαλισμένοι.

Ταῦτα συνέβαινον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Παρ' ἡμῖν εἶναι γνωστὸν τί συμβαίνει, ἂν καὶ ὡς εἶπομεν σπανίως καλοῦνται συνδαιτυμόνες διὰ νὰ δειπνήσουν. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι μίαν ἡμέραν ἀποκαθισταμένης τῆς κοινῆς ἐδημιρίας θ' ἀνορθώσιν πάλιν αἱ θύραι τῶν φιλοῶν καὶ θὰ καλούμεθα συντομότερον διὰ νὰ δειπνῶμεν μεγαλοπρεπῶς καὶ ἀδραπάνως.

Κ. Τ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΚΑΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ

ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΛΗΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλοδογίας-Πειραιῶς

Τηλ. 2228

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΧΡΟΝΙΑΣ

ΔΩΡΕΑΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Τὸ ἑκτακτον τεύχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἐπὶ τῷ Νέῳ ἔτει θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν παραμονὴν τοῦ Αγ. Βασιλείου.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπιθυμοῦντες νὰ προμηθευθῶσιν αὐτὸ πρέπει νὰ ἐμβάσωσιν ἀπ' εὐθείας ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον ἐκ δραχμῶν 12,50 καὶ θὰ τὸ λάβωσι ἐπὶ συστάσει εἰς τὴν διεύθυνσιν των.

Τὸ μέτρον τοῦτο ἐλήφθη διότι ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀποκτήσωσι τὸ τεύχος ὅλοι οἱ ἀναγνώσται μας εἰς τὴν ἀρχικὴν τοῦ τιμῆν καὶ οὐχὶ ὑπερτιμημένον ὥς γίνεται διὰ τὸ ἐβδομαδιαῖον εἰς τινὰ μέρη παρὰ τὰς διημεριότητας μας καὶ τὰς τιμωρίας τῶν πρακτόρων. Προκειμένου δὲ ἄλλως τε νὰ διακόψωμεν τὴν ἀποστολὴν πρὸς ἐκείνους οἵτινες πωλοῦν τὸ τεύχος εἰς τιμὴν ἀνωτέραν τῆς δραχμῆς ἡλαττώσαμεν τὴν συνδρομὴν ὥστε οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομητὰ ἀποστέλλοντες ἡμῖν ἔστω καὶ ἐξάμηνον συνδρομὴν.

Τὸ πανηγυρικὸν τεύχος τοῦ «Θησαυροῦ» θ' ἀποσταλῇ χρονοδότην εἰς τοὺς συνδρομητὰς μας, τοὺς ἀποστέλλοντες τὴν συνδρομὴν των καὶ τοὺς ἐγγραφομένους νέους τοιοῦτους ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.

Επίσης καθιερῶμεν γνωστὸν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀποκτήσωσι ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τοῦ «Θησαυροῦ» ὅτι δύνανται, ν' ἀποταγῶσιν εἰς τὰ γραφεῖα μας, τόσον διὰ τὰ 52 τεύχη, τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅσον καὶ δι' ὀρισμένους ἀριθμοὺς αὐτῶν.

Η ΜΕΤΑΞΑ

Ἡ μετὰξά τὸ προνομιοῦχον τοῦτο ποσὸν ὀρισμένων κλιμάτων καὶ δὴ τῆς εὐκράτου ζώνης εἶναι πηγὴ πλούτου διὰ τὰς χώρας αἰνιγες ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπροικίσθησαν διὰ τῆς παραγωγῆς του.

Αἱ χῶρα τῆς Ἀσίας καὶ προπαντὸς ἡ Κίνα μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας ἀπέχρυσεν ἀπὸ τὰ βλέμματα παντὸς ξένου τὴν καλλιέργειαν καὶ παραγωγὴν τῆς μετὰξης. Τὰ συνικὰ ὑφάσματα ἦσαν περιζήτητα καὶ πολυδάπανα. Μόλις ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πουστινιανοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μοναχῶν ἐντὸς καλὰμου μετεκομίσθη ὁ σπόρος τῆς μετὰξης ἡ Βυζαντινὴ Ἀυτοκρατορία ταχύτατα καλλιέργησεν τὴν μετὰξοπαραγωγὴν ἐδημιούργησε πηγὴν πλούτου καὶ ἀθροίσαν ἐπὶ αἰῶνας τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τοῦ Κράτους.

Τὰ ἐργαστήρια τῶν μετὰξωτῶν ὑφασμάτων τῆς Προύρας Θεσσαλονίκης καὶ παρὲς τὸν ὅλον κόσμον εἰσέδωκαν εἰς τὸ Δημόσιον θησαυρὸν λαχὸν τὸ ὅποιον ἐξώπλιε τοὺς νικηφόρους στόλους κατὰ τῶν Ἀράβων καὶ τῶν παντοίων ἐχθρῶν τῆς Ἀυτοκρατορίας.

Αἱ πρεσβεῖαι τῶν Ἀυτοκρατόρων αἱ φέρονται ὡς δῶρα προϊόντα βυρραχνικῆς ἢ πολύτιμα σχεδὸν ἐκείνων τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν βουλημίαν τῶν τότε λαῶν σχετιζομένων πρὸς τὸ Βυζάντιον καὶ ἐφ' ὅσον μὲν τὸ Κράτος ἦτο ἰσχυρὸν οὐδεὶς κίνδυνος ὑπῆρχεν ἀλλ' ὅταν ἀτυχῶς αἱ ἐσωτερικαὶ διαφωνίαι ἐξησθῆναι τὴν μαχητικὴν ἱκανότητα αὐτοῦ, ἀμέ-

σως οἱ πρῶν ταπεινοὶ γείτονες ἀνωρθώθησαν ἀπειλητικοὶ ζητοῦντες μερίδα τοῦ πλούτου καὶ τῶν θησαυρῶν. Οἱ Νορμανδοὶ ἐκ τῆς Σικελίας καὶ Ἰταλίας ὁρμώμενοι καταλαμβάνουσι τὴν Κεφαλληνίαν καὶ Κέρκυραν ἐπιτρέχουσι τὰς ἀκτῆς τῆς Πελοποννήσου καὶ Ἀκαρνανίας, ἵνα μετ' ὀλίγον συνάψωσιν εἰρήνην μετὰ τοῦ Ἀυτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Ἀλεξίου ὑπὸ τῶν ὅρων οἱ οὐληφθέντες ὡς αἰχμάλωτοι μεταξουργοὶ νὰ μὴ ἐπιστραφῶσιν, ἀλλὰ νὰ παραμείνωσιν ἐν Σικελίᾳ. ἵνα ἐκεῖ διδάξωσι τὴν καλλιέργειαν τῆς μετὰξης.

Ἡ ἐπελθοῦσα συμφορὰ ἡ καλύψασα τὰς πλουσίας χώρας τῆς Ἀνατολῆς ἀνέκοψε καὶ τὴν προσδευτικὴν ἐξέλιξιν τῆς ὑφαντικῆς τῶν μετὰξωτῶν, ἥτις ἤρξατο καλλιεργούμενη ἐπιτημονικώτερον ἐν τῇ Ἀύραι, οὕτως ὥστε ἐκ τοῦ τόπου τῆς παραγωγῆς τὰς θερμύλιας τῆς μετὰξης νὰ ἐξάγονται ἀκατέργαστα εἰς Εὐρώπην, ἵνα ἐκεῖθεν ἀνακείσωνται εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὡς μετὰξωτὰ ὑφάσματα.

Η ΜΕΤΑΞΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἡ ἀπελευθερωθεῖσα Ἑλλὰς μετὰ τὴν γιγαντομαχίαν τοῦ 1821 μόλις ἀνέπνευσεν ἐκ τοῦ ὀπταστεροῦ ἀγῶνος ἐν μέσῳ ἐρείπων δὲν ἴδυνήθη ὁ μέσος νὰ ἐκμεταλευθῇ τὸν θαυμασμὸν αὐτῆς ἐθνικὸν πλοῦτον τὸν ἐκ τῆς μετὰξωτροφίας ἀπορρέοντα. Ἐν τῇ πλουτοφύᾳ Μεσσηνίᾳ ἐν τῇ ὁποίᾳ καλλιεργείται ἡ συκαμινή,

ή μεταξοτροφία εδρε κατάλληλον ἔδαφος ἀναπτύξεως, τὰ δὲ μεταξωτὰ ὑφάσματα τῶν Καλαμῶν ἐγένοντο περίφημα καθ' ἅπασαν τὴν Ελλάδα, ἐπιστημονικῇ ὁμῶς καλλιέργειᾳ τῆς μεταξοτροφίας ἐν ἑλῇ αὐτῆς τῇ σημασίᾳ δὲν ἐγένετο. Τὰ κουκούλια ἐξήγοντο εἰς Γαλλίαν, ἵνα μεταβληθῶσιν εἰς μεταξωτὴν κλωστήν, ἥτις εἰσήγετο εἰς τὴν Ελλάδα εἴτε ὡς κλωστή εἴτε ὡς ὑφασμα. Τὸ πρῶτον ὄχημα ἐγένετο, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ ἑλληνικὴ βιομηχανία ἦτο ὑπόδουλος εἰς τὴν ἐξωθεν εἰσαγωγὴν τῆς μεταξοκλωστῆς. Ἡδὴ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ βιομηχανία εὐρίσκουσα τὴν πρώτην ὕλην ἐπιτοπίως ἔθεσε στερεὰς βάσεις τῆς ἐπιτυχίας τῆς. Τὰ κουκούλια δὲν εἶναι ἀνάγκη πλέον νὰ ἐξαχθῶσιν εἰς ἑυρώπην, διότι ἡ ἀναπήν, οἱ καὶ κατασκευὴ τῆς μεταξοκλωστῆς δημιουργεῖται ἐν ἑλλάδι χάριν τῆς μεταξοὐφαντουργίας καὶ συγχρόνως ἐξάγεται ποσὸν αὐτῆς εἰς τὸ ἐξωτερικόν, οὐχὶ δὲ μόνον τοῦτο, ἀλλ' οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ παράγωγὴ τῶν κουκούλιων

ἐν ἑλλάδι δύναται σήμερον μεταβαλλομένη εἰς τελείαν μεταξοκλωστήν ποικίλων εἰδῶν καὶ χρωμάτων νὰ ἐξάγεται εἰς τὸ ἐξωτερικόν καταστάσα περιζήτητος διὰ τὴν τελειότητα τῆς κατασκευῆς τῆς.

Σ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο εὐφήμεως γνωστὸς ὁμογενὴς ἐκ Σμύρνης ἱατρός
ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΓΊΖΙΔΗΣ
ΣΥΦΙΛΙΑΔΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικῶς σπουδάζας ἐν Παρισίοις τὰ Ἀφροδίσια εἰς τὰ Νοσοκομεῖα St Louis, Necker, Lariboisiere, ἐφαρμόζει τὰς τελευταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς ἐπιστήμης.

Λέγεται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21- ΑΘΗΝΑΙ

Πάρουδος ὁδοῦ Πειραιῶς (παρὰ πλεύρως ὁφθ. κλινικῆς Χαρά)

Ὡραὶ ἐπισκέψεων

9—12 π. μ. καὶ 3—8 μ. μ

ΕΚΘΕΣΙΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
ΚΑΛΙΟΠΗΣ Ε. ΔΕΚΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων προσέφερε εἰς τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατικὸν κοινὸν τῶν φιλολογικῶν του συγκεντρώσεων, μίαν ἐξαιρετικὴν ἐνδιαφέροντος ἀπόλυσιν, τὴν ὁμιλίαν περὶ Βυζαντινῆς χειροτεχνίας τοῦ κ. Γ. Σωτηρίου. Εφόρον τῶν Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων καὶ διευθυντοῦ τοῦ Βυζ. Μουσείου.

Ὁ διακεκριμένος ἐξεοικητῆς τοῦ Βυζαντινοῦ Μεγαλείου ἀνεπτυξε τὸ δύσκολον τοῦτο θέμα μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀκριβείας καὶ ἐνημερότητος. Καὶ ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν θερμὸν πόθον τῶν Ἑλληνίδων τοῦ ἔθνικου τοῦτου ἱσορματισμοῦ τοῦ νὰ γνωρίσῃ τὴν προέλευσιν καὶ ἀπαρχὴν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Βυζαντινῆς χειροτεχνίας καὶ νὰ διευκρινήσῃ πολλὰ ἀσχετὰ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα παρ' ὅλην τὴν λατρείαν, ἣν τρέφουσι πρὸς πᾶσαν ἑλληνικὴν ὡραιότητα καὶ τέχνην, δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ διεισδύσῃ. Ὁ εὐρυμαθὺς ἀρχαιολόγος σηνεκράτησε εἰς τὸ ζενίδ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν του μέχρι τέλους, πικρου-

σιάσας, ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου, τεμάχια ὑφασμάτων ὑφαντὰ καὶ κεντητὰ, προϊόντα οἰκιακῆς τέχνης, τῆς πρώτης, κατὰ τὸ 500 μ. Χ. Βυζ. τέχνης, καὶ πληθὺν φωτογραφιῶν μετὰ διάφορα εἶδη μοτίφ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ιουστινιανοῦ καὶ τοῦ 8ου αἰῶνος ὁπότε κυρίως ἤκμασεν ἡ Βυζαντινὴ βιομηχανία, μέχρι τοῦ 14ου αἰῶνος ὅτε ἀρχίζει πλέον ὁ νεοελληνικὸς βίος. Μετὰ μεγίστης προσοχῆς παρηκολούθουν πάντες τὸν ἐκλεκτὸν ὁμιλητὴν ἐξετάζοντες λεπτομερῶς τὰ ὡραία δείγματα τῆς παλαιᾶς ἑλληνικῆς τέχνης, ἐπὶ τῶν φωτογραφιῶν αἵτινες ἀπὸ χειρὸς ἐκ γείτορα ἐκυκλοφόρουν μεταξὺ διαίων οἵτινες ἠτύχησαν νὰ παρευρεθῶσι εἰς τὴν εὐχάριστον καὶ τόσον πολυτίμον διάνοξιν τῶν διόξεων.

Διότι εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐννοοῦν πλέον καλῶς καὶ θὰ δύνανται καὶ εἰς ἄλλους ἀκόμη νὰ ἐξηγήσουν τὴν σημασίαν τῶν περισσότερων συμπλεγμάτων, ἱππέων, ἐλαφάντων, παγωνίων, λεόντων κ.τ.λ. μοτίφ γραμμάτων Βυζαντινῶν καὶ Ἀραβικῶν τὰ ὁποῖα βλέπομεν πανταχοῦ σ' νηῶνα εἰς καθεῖς ἔργον τέχνης τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς. Ἐπίσης καὶ τὴν ἀξίαν τῶν λαμπρῶν καὶ πολυτίμων Περσικῶν ὑφασμάτων θὰ δύνανται

ἀναγνωρίσωσι κατόπιν τῆς ἀναλύσεως εἰς ἣν προέβη ὁ εὖρου αἰθῆς μελετητής.

Πολυτίμους πληροφορίας παρέσχε ὁ κ. Σωτηρίου ταυτοχρόνως περὶ τοῦ περιφήμου ἐπιταφίου τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ ξέδρου τοῦ οὐ ἔργου τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, καὶ

πλείστον ἄλλων ἀριστουργημάτων τῆς ἐποχῆς τοῦ 14ου αἰῶνος, ὅτε ἀνεγεννήθη ὀριστικῶς κατόπιν πολλῶν διακυμάνσεων προόδου καὶ πτώσεων, ἡ περιώνυμος διὰ τὴν λεπτότητα Βυζαντινὴ χειροτεχνία.

ΝΑ·Ι·Σ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Απὸ τῆς πλέον ἐκλεκτῆς συγκεντρώσεως προχθὲς παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Αλεξανδρῶφ ἐκ Ρουμανίας. Ἡ μαγευτικὴ ἐπαυλὶς τῶν Πατησίων παρυσίαζε μίαν κίνησιν ἐξαιρετικὴν. Μία αἰθουσα μὲ διάκοσμο κινέζικο ἐνθουσίασε τοὺς κεκλημένους.

Μεγάλα κινέζικα παριῶν, ντινιὰν, τραπεζάκια, εἰκόνες, κομποτεχνήματα ὅλα κινέζικα αὐθεντικά καὶ πρωτοφανοῦς πολυτελείας.

Μία τραπεζαρία ἀγγλικῶς στύλμῃ τετράγωνος φαρδεῖες πολυθρόνες, θαυμάσια ἐπιπλα καὶ ἓνα κονφὸρ σπάνιον, στὸ βάθος ἡ σέρρα ὅπου μέσα σὲ ἓνα λουλουδένιο καὶ καταπράσινο διάκοσμο ἔπερναν τὸ τσάι τοὺς κί κομφαί κεκλημένους.

Μία ἐμφάνισις ἀριστουργηματικὴ ἦτο τῆς Δεσποινίδος Βλίζας Αλεξανδρῶφ μὲ τουαλέττα μόλις ληφθεῖσαν ἐκ Παρισίων ἀπὸ κρέπ-σατέν μορν-ταρὲ κατὰ τὸ ἥμισυ γυαλιστερὴ καὶ γαρνιρισμένη μὲ ριζορρυθμὴ ποδιὰ ἀπὸ θαμπώτερο ὑφασμα ἢ ὅποια ὡς μόνον γαρνιτούρα εἶχε μιά ζώνη ἀπὸ

κόκκινο πετσετὶ μὲ καρφιά ἀσιέ, εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας.

Εἰς τὴν συναυλίαν τῆς μικροσκοπικῆς συνθέτιδος Ρένας Κυριακοῦ ἡ ὁποία ἐδόθη προχθὲς τὸ ἀπόγευμα στὸν Περνασσὸν παρευρέθησαν αἱ γνωσταὶ καὶ κοσμικαὶ Αθηναῖαι καὶ ὅλος ὁ μουσικὸς κόσμος.

Ἡ αἰθουσα κατελήφθη ὡς ἐξ ἐφ' ὅπου καθὼς καὶ ὁ ξέσπτης. Πολὺς κόσμος ἐστέκετο ὀρθὸς ἀλλεῖφει θέσεων.

Ὅταν παρουσιάσθη ἡ Ρένα τὸ κοινὸν ἔμεινε κατάπληκτον, ἓνα τόσο δα κοριτσάκι, σὰν μιὰ κοῦκλα, κατὰ λευκὰ ντυμένο, ἓνα πελώριο φιδό-γοστὰ κατσαρὰ μαῦρα μαλλιά τῆς, καὶ κάτι μάτια σπάνια ποὺ σὰν κυττάζουν νομίζει κανεὶς ὅτι μεγαλώνουν καὶ τόσο ἀστραφερά. Κύτταξε τὸν κόσμον μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ ἔχει συνθεῖσαι στὴν σκηνή.

Αἱ συνθέσεις τῆς, ἐκτάκτως ἐνδιαφέρουσαι, τὰς ὁποίας ἐξετέλεσεν μὲ σταθερότητα πεπειραμένου τεχνίτου τοῦ πιάνου. Ἡ ἐντύπωσις ἦτο καταπληκτικὴ κυρίως διὰ τὴν «Πεντάμορφη», «Μαγεμμένο ἄλογο», «Ὁ κύκνος». Στὸ τέλος δὲ ἔπαιξε μιά

«Σονάτα» γιὰ τὴν ὁποίαν οἱ εἰδικοί ἀπεφάνθησαν ἐνθουσιωδῶς.

Τὸ τί ἐπηκολούθησεν μετὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας εἶναι ἀφαναστον διότι ὁ περισσότερος κόσμος δὲν ἔφρευγε ἂν δὲν ἔδλεπε ἀπὸ κοντὰ τὴν θαυματουργὸν συνθέτιδα: τόσος δὲ ἦτο ὁ συνωστισμὸς ὥστε ἡναγκάσθη ὁ εὐτυχὴς πατέρας τῆς νὰ τὴν πάρῃ ἀγκαλιὰ γιὰ νὰ τὴν ἴδωσιν, ἄλλες νὰ τῆς φιλήσουν τὸ χέρι, ἄλλες νὰ τῆς προσφέρουν σοκολάτες.

Τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους εἰς τὸ «Καπρίς» κόσμος καὶ κοσμάκης. Ὅλα τὰ τραπεζάκια ἦσαν πλήρη χάρις εἰς τὸν ἐμφυχον διάκοσμον καὶ τὰς πολυτελεῖς ἀμφιέσεις.

Ἡ κ. Ε. Μεταξά, ἐφοροῦσε ἓνα θαυμάσιο φόρεμα ἔξωμον ἀπὸ βελούδου «φριστόν» καφὲ γαρνιρισμένο ἰδιόρρυθμα ἀπὸ ἀπιεσάν καρφιά ριχμένα ποὺ σχηματίζαν ἀνθη.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ ντάνσιγκ ἐφέτος τουαλέττες καὶ σορτί εἶχαν πολὺ ἐνδιαφέρον.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄγνωστος κόσμος ἀλλὰ καὶ πολὺς ἄγνωστος. Μία Δεσποινὶς ποὺ ἔλειπε τρία χρόνια στὸ Παρίσι εἶχε τὸ ρεκόρ τῆς ἐπιτυχίας μὲ τουαλέττα ἀπὸ μούρο βέροδ γαρνιρισμένο μὲ μαρμαριὰ καὶ ζώνη ἀπὸ στράς καὶ ἀρχικὰ Α. Δ.

Διὰ τὴν προσεχὴ ἐδράσην ἀναγγέλονται μιά χορευτικὴ προεστέρης παρὰ τῇ κ. Α. Εἰνού. Καὶ μιά χορευτικὴ ἔσπερις παρὰ τῇ κ. Α. Πετροκοκκίνου.

H MONTAIN

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ

55 Γ' Σεπτεμβρίου Ἰσογείου 55

Δέχεται 10—12 4—6 μ. μ.

Ὁραὶ αὐστηρῶς ὀρισμέναι

ΠΕΝΙΕΣ

—Εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον προχθὲς ἔβας ἀτυχῆς, περιμένων τὴν σειρὰν τοῦ διὰ ν' ἀγοράσῃ γραμματόσημα, εἶνε ὅμως κλοπῆς.

—Κάποιος ἐπιτήδειος λαοπρόδότης τοῦ ἀφῆρσε τὰ χρήματα, τὰ διατεθειμένα πρὸς χονδρικήν ἀγοράν γραμματόσημων. Ἐπρόκειτο δὲ περὶ τοῦ σεβαστοῦ ποσοῦ τῶν 6 χιλ. δραχμῶν.

—Ἡ Πάρης, ἡ Πεντέλη καὶ ἡ κορυφὴ τοῦ Τυνητοῦ ἀκόμη, ἐνεφανίσθησαν προχθὲς τὸ πρωὶ λευκαί.

—Τὰς ἐπεσκέφη ἡ πολυθρόνη Νύμφη τοῦ Βασίλη καὶ τὰς ἐξωορῶσε κατὰ τὸν τρόπον τῆς.

—Λακετοὶ πατέρες τοῦ ἔθνους, ἐλθόντες ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας των, παραμένοντες φοβεροί.

—Τὰ ξαναδοχεῖα εἶνε κατὰμαστα κόσμου καὶ δὲν διαθέτουν κλινὰς.

—Δουάττα ἐξ ἄλλου εἰς οἰκίας δὲν ὑπάρχουν διαθέσιμα.

—Ἐρεκονομοῦνται λοιπὸν εἰς φιλικὰ σπῆτα ἡ ἀποσώματα ἄλλου, κατὰ τὸν ποικιλοτρόπον τρόπον.

—Τὸ Διάταγμα περὶ φαρμακείων καὶ φαρμακιοπορείων δείξει, ὅτι δεόν ταῦτα νὰ ἀπέχουν ἀλλήλων εἰς τὰς πόλεις 150 μέτρα τοῦλάχιστον.

—Εἰς τὰ χωρία δὲ μόνον 50 μέτρα. Ἄν ὑπάρχουν, ἐννοεῖται, εἰς τὰ χωρία δύο φαρμακεία.

—Εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου πυκνοτάτη ἡ παρτάξις τῶν μικροπωλητῶν.

—Ἡ διαλάττις τῶν «ὠραίων μποναμάδων» εἶνε δαιμονιώδης.

—Ο πολὺς κόσμος ὅμως, ἡ ὁλόγη· σχεδόν, ἀφήνει νὰ κάμῃ τοὺς μπαρμάδες του τοῦ Ἀγίου Βασιλείου.

—Ἐς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἔλθθη μία αἴτησις διδασκάλου, ζητοῦντος ἑδραὶν διὰ λόγους... μελαγχολίας.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ

Τὴν παρελθούσαν Περπτην, 20 Δεκεμβρίου, περὶ τὴν 9ην, πυροβολισμοὶ ἐταράξαν τὴν νυκτερινὴν γαλήνην. Ἐς τὸ μέρος τῶν πυροβολισμῶν προσέτρεξαν οἱ ὀλίγοι διαβάται καὶ εἶδον πονευσιοτάτην κ. Γιαννουλάκον πυροβολοῦντα εἰς τὸν ἀέρα, ἔξωθεν ἀκριβῶς τοῦ Γυμνασίου. Ἡ ἐκπληξίς των ὅμως δὲν διήρκεσε πολὺ, διότι καπνὸς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ δευτέρου τμήματος τῆς Α' τάξεως, εὐρισκαμένου εἰς τὸν ἄνω ὄροφον καὶ πρὸς τὸ στενόν, τὸ χωρίζον τὴν ἐμποροναυτικὴν Βαλιάνιον σχολὴν ἐκ τοῦ Γυμνασίου. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁλόκληρος ἡ συνοικία καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ὁλόκληρος ἡ πόλις εὐρίσκετο ἐπὶ πόδες. Πρῶτος ἀνῆλθεν εἰς τὸ καίμενον δωμάτιον εἰς ἐργάτης τοῦ Ἡλεκτρικοῦ, ἀφοῦ παρεβίασε τὰ παράθυρα, καὶ μετὰ τούτου ὁ καθηγητὴς κ. Μαρούλης μετ' ὁμάδος καθητῶν. Ἦρχισαν ἀμέσως νὰ πετῶσι θρανία, ἔδρας, χάρτες καὶ ἐν γένει πάντα τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὸ καίμενον δωμάτιον. Ἀλλὰ δυστυχῶς, λόγω τοῦ ὅτι δὲν ἤξευραν οἱ εἰσπορευόμενοι διὰ ταιῶτα συμβάντα, ἤνοιξαν τὰ παράθυρα καὶ τότε εἰσῆλθεν ἄηρ καὶ τὸ πῦρ ἤρχισε μὲ μεγάλας γλώσσας νὰ περιτυλίσῃ τὰ ἄλλα δωμάτια.

Τότε τῇ ἐπεμβάσει τοῦ κ. Γυμνασιάρχου, τοῦ γραφείου, τοῦ ὁποῖον ἔμενε μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἀνέπαφον

—μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐντοπίσεως τοῦ πυρός— παραδιάζεται καὶ εἰσελθόντες ἀρῶναι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των οἱ μαθηταὶ Φιλαλήτης Μαρούλης, Δ. Γαλιτσάτος, Θ. Ἀποστολόπουλος, Γ. Καραβάντας, Ἀνακρ. Ματαταράγγας καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἤρχισαν νὰ πετοῦν ἐκ τῶν παραθύρων βιβλία, μαθητολόγια, καταλόγους, ἀρχεῖα κλπ. Συγχρόνως αἱ ὕψεις τοῦ Χημείου τοῦ Γυμνασίου, εὐρισκαμένου εἰς τὸν κάτω ὄροφον, παραδιάζονται, πρωτοστατοῦντος τοῦ μαθητοῦ Νικ. Ἀποστολοπούλου, οἱ μαθηταὶ Ἀνδρ. Γιαννουλάτος, Γ. Βανδώρος, Κοσμ. Πανταζάτος καὶ ἄλλοι ἐπιδίδονται εἰς τὴν ἐκκένωσιν καὶ σώζεται ὅλον σχεδόν.

Ἀλλὰ φεῦ! Παρ' ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν τῶν μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι εἴνε ἄξιοι θερμῶν συγχαρητηρίων, καὶ τῶν κ.κ. καθηγητῶν, τὸ πῦρ περὶ τὰς μεταμεσονυκτίους ὥρας εἶχεν ἀποτεφρῶσαι τὸ κτίριον. Δυστυχῶς ὅμως τὸ κακὸν δὲν ἐσταμάτησε. Τὸ πῦρ μετεδόθη καὶ εἰς τὴν παραπλευρῶς εὐρισκαμένην οἰκίαν τοῦ κ. Ι. Σβορώνου καὶ περὶ τὴν 1ην πρωΐνῃν τὸ πῦρ τὴν εἶχεν ἀποτεφρῶσει.

Παραλείπω νὰ σᾶς γράψω τὸν γεννηθέντα πανικὸν καθ' ὅλην τὴν συνοικίαν, σᾶς γράφω μόνον, ὅτι ὁ καθηγητὴς κ. Παπαζήσης μετέφερε τὸν δεκαεξαετὴ υἱὸν του, ἀσθενοῦντα πρὸ θυγῆναι ἐκ τήφου περὶ τὴν 12ην εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐπεὶ δὲ ἡ οἰκία του ἦτο ἡ

καίτοις ἐπομένη τῆς τελευταίας κατήσες.

Τέλος κατωρθώθη (διὰ κουβάδων μὲ ὕδωρ) —τὰ μόνον μέσα διὰ τὴν καταστολὴν τοῦ πυρός— νὰ μὴ προχωρήσῃ τὸ κακὸν πέραν τῆς οἰκίας Σβορώνου. Ἡ ὁρμία δὲ πρῶτα ἀντέστησεν, εὖρε τοὺς 8 τοίχους τῶν δύο καεντῶν μεγάλων.

Αὕτῃ ἦτο ἐν συνόψει ἡ ἐκτραγικὰ πυρκαῖα, ἥτις ἐλυπησε πάντας καὶ ἰδίως τὸν μαθητικὸν κόσμον, ὅστις καίτοι ἠγωνίσθη διὰ τὴν κατασβέσιν τοῦ πυρός, δὲν τὸ κατώρθωσε.

Γενικὴ γνώμη ἐπικρατεῖ καὶ αἱ ἀνακρίσεις... ἀπεδείξαν, ὅτι τὸ πῦρ προέβλεπεν ἐκ κεραυνοῦ, πεσόντος περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας, τοῦ ὁποῖου ἡ λάμψις καὶ ἡ θερμότης ἦσαν σχεδὸν ταυτόχρονοι.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

—Ἰδρῶθη ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου ὀφιλολογικὸς μαθητικὸς σύλλογος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ θεσπίσας περὶ τὸν ὅρον. Κατ' αὐτὰς θὰ δώσῃ τὴν πρώτην παράστασιν, ἅμα τελευτῶσῃ τῆς προόδου τοῦ ἔργου.

—Ἀφίκετο στὴ πόλιν μας ὁ θίασὸς Βελέκη-Λούη-Νέζερ καὶ δίδει παράστασεις στὰ «Ὀλύμπια».

—Τὴν Κυριακὴν πρὸ τῶν Χριστουγέννων στὴν αἴθουσα τῶν τελειῶν τῆς Ζωοφυλαίας Σχολῆς θὰ δοθῇ ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν τελειὰ, ἐκ τῆς ὁποίας τὰ συνλεγόμενα ποσὰ θὰ διατεθῶν γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς μας πρόσφυγας. Κ' αὐτὸ ὁφείλεται στὰς ἀκόντους ἐνεργείας τοῦ γυμνασιάρχου κ. Γ. Χαρολάμπη.

—Μυστήριον παραμένει ἀκόμη ἡ ἀρπαγὴ μέσα στὴ πόλιν τοῦ υἱοῦ τοῦ συμπολίτου μας Ἰσραηλῆτου κ. Μαγαμένου.

—Καθὼς ἔμαθον, ὁ υἱὸς τούτου ἐξελθὼν ἐκ τοῦ κεφαλαίου περὶ ὧραν 9ην

μ.μ. τοῦ κ. Μοσχέτα, ἠρπαγὴ ὑπὸ καιροφυλακτούντων εἰς τινὰ στενωπὸν λεηστῶν.

—Ὡς γνωστὸν, αὗτος εἶνε υἱὸς πλουτοῦ ἐμπόρου τῆς πόλεως μας.

—Λίαν προσεχῶς ἐκδίδεται καὶ τὸ περιοδικὸν τῶν Προσκόπων «Ἀναγέννησις».

ΛΑΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ

Πρὸ δεκαπενθήμερου γενεμένη ἐορτὴ τοῦ Γυμνασίου, ἐστειμώσε μίαν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν καὶ πάντες οἱ κατ' οἶκον τῆς πόλεως μας παρηκολούθησαν μετὰ χαρᾶς τὴν πρώτην ἐορτὴν τοῦ Γυμνασίου μας. Τὸ εἰσπραχθὲν ποσὸν ἀνερχομένη εἰς ἀρκετὰς χιλιάδας καὶ θὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀγορὰν βιβλίων τῶν ἀπὸ τῶν μαθητῶν καὶ πλουτισμὸν τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Γυμνασίου.

Ἀξίζει ἓνα μεγάλο εὖγε εἰς τοὺς διοργανωτὰς καθηγητὰς τοῦ Γυμνασίου.

Ὁ βόλος ἀθλητικὸς σύλλογος τῆς πόλεως μας «Εὐρῆς» κάμνει μεγάλας παραδόσεις καὶ ἐπὶ τὰς ἐξακολουθήσῃ, ὅχι ἀποθ' εἰς ἐκ τῶν καλλιτέρων συλλόγων τῆς πόλεως.

Γεώργ. Ἀλκι....

ΧΑΝΙΑ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν διεξήγατο καθ' ὅλην τὴν πρῶτην μαχὴ μετὰ τῶν χωρίων Λακκοῦ τῆς επαρχίας Σφακιῶν καὶ Προσένορα τῆς ἐπαρχίας Ἀποκορώνου εἰς τὰ σύνορα τῶν δύο επαρχιῶν.

Αἷτια ἦτο ἡ ἀπόπειρα τῶν Προσενεφτῶν ὅπως ἀπαγάγῃσι ποιμένα τὰ ὁποῖα οἱ Ἀποκορώνοι εἶχον καταβιάσει εἰς τὰ καλλιότερα χωρία, λόγω τῆς τελευταίας τιμωροῦσας ἐπὶ τῶν Λευκῶν ὁρέων χιόνος.

Κατὰ τὴν συμπλοκὴν αὐτὴν ἐτραυ

ματίσθησαν τέσσαρες Προσνερίτες. Δύναμις στρατιωτική ἀπεστάλη πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως.

Ἀνεχώρησε διὰ Σμύρνην τὸ ἀτμόπλοιον «Ἀρχιπέλαγος» πρὸς παραλαβὴν τῶν ἐκεῖ συγκεντρωθέντων πολιτικῶν αἰχμαλώτων.

Λίαν προσεχῶς δὲ θέλει ἀναχωρήσει ἕτερον διὰ Σαμψούντα πρὸς παραλαβὴν γυναικοπαίδων καὶ ὁμήρων.

Ἐπὶ τῆς νέας ὁδοῦ, ἥτις φέρει ἐκ τῆς Ἀγορᾶς εἰς τὸ κτίριον τοῦ Δικαστηρίου, πλησίον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Μεγάρου, ἤρχισαν αἱ προκαταρκτικαὶ ἐργασίαι πρὸς ἀνέγερσιν θερινοῦ θεάτρου.

Δύο συναυλίσαι θὰ δοθῶν προσεχῶς, μία ὑπὸ τοῦ κ. Ντυμέο καὶ ἑτέρα ἀπὸ τοῦς μουσικοδιδασκάλους Δρομάζον, Φούνταν, Σάλπαν.

Καμμία κοσμικὴ κίνησις δὲν παρατηρεῖται εἰς τὴν πόλιν μας.

Τὸ Δύκειον τῶν Ἑλληνίδων, ποῦ δίδεν ἄλλοτε τάγια, ἀδρανεῖ.

Οἱ ἄλλοι Σύλλογοι οὔτε καὶ ἀκούονται. Τὰ μόνα κέντρα μας εἶνε ὁ κινηματογράφος τοῦ Δημοτικοῦ Κήπου καὶ τὸ θέατρον «Ὀμόνοια».

Ὁ κ. Νίνος Πρέβε καὶ ἡ Δις Σοφία Μπιτσάκι ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.

Ὁ κ. Γ. Ζαχαριουδάκης καὶ ἡ Δις Κλυκὴ Καλογεράκι συναξεύχθησαν.

Γ. Κουτσουδάκης

Ἑλλη Γεωργιάδου

Ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.

Τοῖς εὐχόμεθα πᾶν ἀγαθόν.

ΒΟΛΟΣ

Κατ' αὐτὰς ἐπερατώθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς μετασκευῆς εἰς Λέσχην τοῦ μεγάρου Σαραφοπούλου ὑπὸ τῆς «Ἐξωραϊστικῆς Ἐταιρίας Πηλίου» ἣ ὁποία ἀφοῦ ἔδρυσεν ἐργαστάσιον κονσερβῶν μοναδικόν εἰς ἑκτασὶν ἐργασιῶν καὶ ὑπὸ ἐποψὶν μηχανημάτων τῶρα μᾶς ἀνοίγει καὶ μίαν θαυμασίαν λέσχην, ἐνδιάκριτον καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν ὀραϊότητα τὰς τοποθεσί-

ας καὶ τὴν πολυτέλειάν τῆς.

Προχθὲς τὴν νύκτα ἄγνωστοι διέρρηξαν τὸ παραλιακόν περίπτερον τοῦ κ. Δ. Γεωργούλα ἀφαιρέσαντες καπνὰ σημαντικῆς ἁΐας.

Ὁ καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν τῆς ἐνταῦθα Ἐμπορικῆς Σχολῆς κ. Ν. Δημητριάδης μετέβη εἰς τὸ Γυμνάσιον.

X

ΑΝΑΣΤΕΓΚΡΟΤΗΣΙΣ

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΤΗΣ ΟΜΑΔΟΣ

Πληροφορούμεθα εὐχαρίστως, ὅτι τὰ μέλη τῆς Ποδ. Ομ. «Ἐνωσις Φιλάθλων» (Κολωνακίου) ἀνεσυνεχρότησαν αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Α.ΐ.α.ς».

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν Πρόεδρος· Γ. Νικολόπουλος, Ἀρχηγός· Δ. Γαλάττης, Γραμματεὺς· Ι. Ζήσιμος, Ἐφορός· Ε. Γαλάττης, Ταμίας· Ν. Γεωργαρόπουλος καὶ Σύμβουλοι· Χ. Ροδόπουλος, Π. Παναγιωτόπουλος καὶ Α. Βραχνός.

ΑΔΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Εἰδοποιῶνται ὅτι ἐνεγράφησαν συγδρομηταὶ διὰ τὸ πρωτοχρονιάτικον πολυτελὲς τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» οἱ κατωτέρω ἄξ. κ. κ.

Νικόλ. Οἰκονόμου	Ἀρτα	1	χρυσόδετον
Στέφ. Φαρμπέρ	Κορυτσά	1	»
Στ. Ζαφειρόπουλος	Θεσ/νίκη	2	»
Αχιλλεὺς Μούτσης	»	1	»
Φραγκούλης	Ερμιόνη	1	»
Σ. Κοκκέδης	Ηράκλειον	1	»
Π. Καλδῆς	Χανία	8	»
Καντόπουλος	»	1	»
Εὐάγ. Φρόνιμος	Ρέθυμνον	1	»
Δ. Μητακίδης	Ορεστιάς	2	»
Παν. Κόντης	Σπάρτη	2	»
Ν. Αντωνάκοπουλος	Βόλος	1	»
Π. Παπαδόπουλος	Σπάρτη	1	»
Νίνα Σπέη	Ιωάννινα	1	»
Τρ. Πρεσστός	Αλεξάνδρεια	1	»
Ηρ. Τσουντζε	Θεσ/νίκη	1	»
Ν. Μελαχροινίδης	Εάνθη	1	»
Ιπ. Ζωγράφος	Τ.Α. Αθήναι	1	»

ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗΣ

Μὴν ἀμελήτε ν' ἀγοράζετε καθ' ἑβδομάδα τὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ».

Πωλεῖται καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα εἰς τὰ κνίσκια καὶ τὰ ὑποπρακτορεῖα.

«Θησαυρός» εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ τερπνότερον καὶ διδακτικώτερον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς κάθε Κυριακὴν εἰς 70 σελίδας μὲ ὅλην καὶ εἰκόνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλείους ἐγκυκλοπαιδικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστήμας, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν κίνησιν καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

Ἐχει ἀνταποκριτὰς καὶ ἀλληλογραφίας τακτικῶς καθ' ἑβδομάδα ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος μὲ ὅλην τὴν κοινικὴν καὶ κοινοτικὴν κίνησιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

Ο «Θησαυρός» ἕνεκα τῆς ἐπιμελείας καὶ τερπνῆς ὅλης του συνίσταται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας.

Ο «Θησαυρός» παρακολουθεῖ τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν εἶναι τὸ ἀγαπητὸν περιοδικὸν τοῦ στρατοῦ, χιλιάδες δὲ τευχῶν ἀποστέλλονται εἰς τὸ Μέτωπον καὶ τὰ Νοσοκομεῖα προσφερόμενα ὑπὸ διαφόρων γενναιοδύων πολιτῶν διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τοῦ στρατιώτου, εἴτε ἀφισπόμενα εἰς τὴν Ἀδελφὴν τοῦ Στρατιώτου δι' ἧς ἀποστέλλονται εἴτε ἀπ' εὐθείας.

Ο «Θησαυρός» εἶναι τὸ ἀγαπητότατον περιοδικόν εἰς τὰς οἰκίας γενεῖ πάσης τάξεως.

